

Giới thiệu Mộng Giới (Ranh Giới Thực Ảo)

Thể loại: Huyền huyền, linh dị, vô hạn lưu.

Một câu chuyện kỳ lạ đan xen thực ảo khi nó xoay quanh về một không gian mơ hồ vô tận, là hành trình của một nhóm người cố gắng thoát khỏi và vô tình bị cuốn vào vòng xoáy trò chơi.

Cũng ở thế giới này, giúp họ có thể tìm lại được cho mình những tình bạn đã từng đánh mất, những tiếc nuối được bù đắp và cả những thử thách bí ẩn đầy hiểm nguy đang chờ phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giới (Ranh Giới Thực Ảo)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Đó là một giấc mơ dài.

Trong giấc mơ, tôi gặp những người tôi từng gặp, những người tôi ngỡ đã quên đi theo thời gian, và cả những con người tôi nghĩ sẽ không bao giờ xuất hiện.

Tất cả tụ tập lại trong cùng một không gian, một lần nữa cùng trò chuyện, vẫn giống như ngày xưa đây!

Ánh nắng ngày mới dịu dàng xuyên qua từng tán lá cây, nhẹ nhàng chiếu tới cửa sổ. Tôi giương đôi mắt khẽ nheo lại, bàn tay vươn lên che đi ánh sáng, ngăn người nhìn tia đỏ qua kẽ tay. Một hồi, cựa mình ngồi dậy trước giường nhìn cảnh vật xung quanh.

Đây là một căn phòng ký túc xá. Hai bên đặt giường tầng cho sinh viên, chính giữa bức tường là bàn học cho một người ngồi. Phía trước là cửa sổ khi tôi mở mắt thấy nó trước tiên.

Cửa sổ không lớn, trên bệ để một lọ hoa nhỏ xinh. Phía ngoài sương mù lượn lờ không nhìn rõ khung cảnh, chỉ mơ hồ thấy từng bóng cây rậm rạp cao lớn, những tán lá theo gió khẽ đung đưa như đang chào tôi buổi sáng sớm.

Tôi nhìn quanh một lượt, bỗng chạy vội vào phòng tắm nhỏ bên cạnh. Nhìn chính mình trong gương, tôi bỗng sửng sốt. Vẫn là gương mặt của tôi, chỉ có điều đã bớt đi vẻ trưởng thành của tuổi tác, thêm vào một phần sức sống thanh xuân. Đôi mắt có hồn không còn bị cận, hơi híp lại tựa như đang cười. Mặc một bộ đồng phục học sinh, cổ áo thắt chiếc nơ nhỏ màu xanh. Mái tóc dài thả ra sau, chỉ tết một nhúm tóc nhỏ buông trước ngực.

Một tay nâng lên sờ soạng mặt mình, tay còn lại bám chặt mép váy kiềm nén xúc động. Giây lát, suy nghĩ đầu tiên của tôi có phải là mình đã xuyên không hay là đã trùng sinh trở lại vài tuổi như các cuốn truyện ngôn tình từng đọc.

Rồi như đáp lại suy nghĩ của tôi, trước mặt bỗng hiện lên một chiếc lắc tay hình dạng chiếc cánh tỏa ánh sáng nhẹ, lơ lửng xuất hiện.

Sững sốt một hồi, khoảnh khắc khi tôi thử vươn tay chạm vào thăm dò. Chiếc lắc tay bỗng có linh tính bay tới, tùy chỉnh theo kích cỡ cổ tay mà gắn liền vừa khít, không cách nào tháo ra.

Tôi: "..."

Cái thứ kì quái này, lẽ nào tôi phải cắt tay mình ra mới lấy được. Trong lúc tôi đang xoắn xuýt, trong tiềm thức bỗng vang lên một giọng nói nhẹ nhàng:

[Xin chào, người bạn của tôi! Mừng bạn đến với trường học Hell Angel, nơi bạn hoàn thành những ước nguyện của mình.]

– Xin hỏi, cô là ai?

Tôi cất giọng hỏi lại, dù không chắc lắm đây là giọng nói được lập trình sẵn của hệ thống máy móc nào đấy hay đây là giọng nói chân thật của một người đang nói chuyện với tôi. Dù sao tôi cũng mong là về sau.

Nhưng hiển nhiên ông trời không ban may mắn cho tôi. Giọng nói vẫn đều đều nhẹ nhàng vang lên bên tai, nhưng không đáp lại câu hỏi của tôi.

[Nơi đây là một phiên không gian dựng nên trong phạm vi trường học. Lấy giấc mơ làm mối liên kết, bạn có thể hoạt động tự do. Thế nhưng không thể bước ra cổng trường.]

[Đây không phải thân thể thực của bạn, chỉ là một dạng ý thức trong bộ não. Nếu bạn muốn quay trở về cuộc sống thực tại của mình, hãy điền vào tờ giấy ước nguyện được đặt sẵn trên bàn học trong phòng và hoàn thành chúng. Tiếp đến là hoàn hảo tốt nghiệp. Thời gian không giới hạn.]

[Trong trường hợp bạn điền ước nguyện quá dễ thực hiện, hệ thống sẽ tự động nhắc nhở 1 lần, vì phạm thêm 1 lần tờ giấy sẽ bị hủy, đồng nghĩa bạn bị giam cầm ở đây mãi mãi. Hãy suy nghĩ kỹ càng nhé!]

[Hãy giữ cẩn thận tờ giấy ước nguyện, nếu ai đó chẳng may nhìn thấy tờ ước nguyện của bạn. Vậy đồng nghĩa bạn sẽ “chết”]

[Lắc tay đang đeo tượng trưng cho “sự sống” của bạn và cộng thêm 1 lần bảo hộ nếu chẳng may bạn xảy ra sự cố ngoài ý muốn. Nếu lắc tay vỡ bạn sẽ được trở về cuộc sống thực tại, nhưng nếu bạn chết ở đây thì sẽ không thể quay về. Nên xin đừng làm điều dại dột!]

[Và cuối cùng, hãy đi học đầy đủ và tham gia tích cực các hoạt động ngoại khóa nhé. Trường học sẽ rất hoan nghênh và ban thưởng cho những học sinh ưu tú. Chúc các bạn có một buổi trải nghiệm thú vị!]

Giọng nói nhẹ nhàng tắt hẳn. Nhưng dư âm để lại vẫn còn vọng mãi trong đầu tôi. Lắc đầu tỉnh táo lại, tôi quay lại phòng, ánh mắt nhanh chóng thấy được một tờ giấy ngay ngắn trên bàn kèm theo cây bút có hình con gấu đáng yêu.

Tôi tiến lại gần, sắp xếp mở thông tin vừa nhận được, đẩy ghế ngồi xuống. Mãi đến khi cầm lên bút, tôi mới cho rằng những điều này là thật. Mà cũng không phải thật, nhưng là tôi hiện tại chân chân thật thật đang ở đây, trong giấc mơ. Chuyện này khiến tôi có chút khó tiếp thu.

Nhưng dù thế nào, tôi muốn quay về hiện thực.

Nhìn tờ giấy suy nghĩ một hồi. Ước nguyện ư? Có rất nhiều, những điều nhỏ nhặt hoặc viễn vông. Nhưng nếu là ở trường học, vậy điều cần thực hiện phải xoay quanh về nó. Nói là điền những tiếu nuối của mình khi không làm được thời trung học thì có vẻ đúng hơn. Hẳn ý nó là thế.

Tôi cầm bút bàn thần, đoạn chậm chạp điền vào tờ giấy dòng chữ.

Qua vài phút không nghe thấy tín hiệu nhắc nhở, tôi thở phào nhẹ nhõm. Gấp gọn tờ giấy nhét dưới đế giày, sau đó đánh mắt nhìn sang biển tên “Rannie” bên cạnh, tôi cầm lấy đeo lên. Gài bút dưới túi áo rồi xoay người đưa tay mở cửa. Bước chân ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giời (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Xuyên qua các dãy hành lang, dạo quanh từng lớp học được bố trí giống nhau. Nếu không có biển tên lớp hay số tầng, thì chắc chắn sẽ bị lạc đường trong chốn mê cung.

Tôi vừa đi vừa nhẩm tính. Nơi tôi vừa ra là phòng ở tầng 2 khu ký túc xá nữ. Vậy nên rất nhanh xuống lầu để tới lầu kế diện. Mới đầu tôi còn đi dạo quanh tầng 1 tầng 2, nhưng sau đó tôi chạy lên một mạch. Ấy vậy mãi đến tận tầng 8 tôi mới nhìn thấy lối vào sân thượng.

Tôi dừng lại chống tay vào đầu gối thở lấy hơi. Biết vậy tôi nên đi thang máy, chạy thang bộ làm chi cho mệt. Nếu không phải ở đây rất đồi quý dị, mà tôi lại có chứng sợ đi thang máy một mình. Tôi khẳng định sẽ không bạc đãi chính mình.

Sân thượng sáng sủa tràn ngập ánh nắng. Tôi đi tới lan can nhìn ra xa. Từ đây nhìn lại chỉ thấy những dãy nhà được phân chia theo chữ cái.

Nơi tôi đang đứng là khu C. Bên trái là khu ký túc xá nữ vừa đi. Bên phải khu nhà kính trồng đủ các loại thực vật. Phía trước là đài phun nước, liền đến là các khu khác xa xa, nhìn không thấy điểm cuối.

Tôi trầm nghĩ, trường học cũng thật rộng.

Đứng lặng một lát, tôi quay người ngồi xuống dựa lại lan can. Tựa đầu ngẩng lên nhìn những đám mây nhẹ nhàng trôi. Lúc sau, tôi đứng dậy xuống lầu.

Câu cuối của hệ thống “Chúc các bạn...”, vậy hẳn không chỉ có mình tôi. Tôi phải thử tìm xem có gặp ai không. Mặc dù khung cảnh yên bình thế này rất tuyệt, nhưng lại vắng lặng tĩnh mịch. Ngay cả tiếng chim hót cũng không có.

Ngay khi tôi chuẩn bị xoay người trở lại cửa vào, khóe mắt trông thấy một bóng người ở khu nhà kính. Tôi ngạc nhiên vài giây, khoảng cách nhìn không rõ lắm. Nhưng có thể xác định đây là một người.

Tôi dùng hết sức lực từ khi sinh ra đến giờ chạy vội xuống lầu, như thể điều tôi nhìn thấy sẽ biến mất luôn vậy.

– Ran, tỷ chạy cũng nhanh thật. Em không biết tỷ có thể chạy nhanh được như thế đấy.

Một giọng nói cắt ngang khiến tôi phản xạ có điều kiện phanh gấp lại. Theo âm thanh nhìn người vừa cất tiếng, tôi bỗng ghen hờn.

Người trước mặt có mái tóc quăn nâu dài búi gọn một nửa tóc ra sau, nửa còn lại thả tự do đung đưa. Khuôn mặt tinh xảo đầy vẻ tinh nghịch nháy một

bên đôi mắt màu tím than nhìn tôi.

Tôi không xác định nhìn xuống biển tên gắn trước mặt cô bé:

– Tina? Là Tina sao?

Về mặt cô bé bỗng hiện lên vẻ bất đắc dĩ. Không thèm trả lời câu hỏi thừa thãi của tôi mà trực tiếp kéo tay tôi lại đi tới một hướng khác. Tôi đành ngậm ngùi bỏ qua hình ảnh lúc này vừa thấy, dù sao thì tôi chỉ muốn xác nhận ngoài tôi còn ai khác không. Nhưng Tina đã xuất hiện thì cũng coi như là câu trả lời rồi.

Tina kéo tôi đến một lớp học trong số đó. Ngoài dự đoán của tôi, bên trong lớp học có thêm một người khác. Cậu ta ngồi bên cửa sổ, cặp kính vuông phản chiếu lại ánh sáng khiến tôi không nhìn rõ biểu tình. Trên tay cầm một quyển sách chuyên chú lật giở. Nhìn tôi bước vào, động tác giở sách cũng kết thúc. Cậu ta đặt tạm quyển sách trên bàn tiến tới gần tôi, khiến tôi nhìn rõ khuôn mặt cậu.

Tina hứng chí lôi kéo tôi tới, đoạn cất giọng vui vẻ:

– Ran tỷ, tỷ còn nhớ không? Đây là học trưởng KanSai, đàn anh khóa trên. Cùng khóa với Mizu tỷ đó.

Tôi ngơ ngác nhìn cậu. Trong đầu xẹt qua từng mớ lộn xộn trong trí nhớ. Trải qua mấy năm, cuộc sống trung học đối với tôi giống như một thước phim chạy lướt qua. Đến nỗi tôi chỉ còn nhớ được vài hình ảnh đơn lẻ nhỏ vụn.

Người trước mặt theo lời Tina nói tôi còn nhớ, kỉ thực ngoài cái tên tôi không còn nhớ được gì. Học trưởng có lẽ cũng chưa nhận ra tôi là ai. Mà tôi cũng đang nghi ngờ chính mình, chúng tôi có từng gặp nhau sao?

Thế nhưng không thể nói tôi không quen biết người ta được. Như vậy chẳng phải nói tôi rất phù phàng với người ta à? Nhíu mi ngẫm nghĩ một hồi, người bạn bên cạnh Mizu tỷ chỉ thân chỉ có vài người, tôi cũng từng tiếp xúc qua. Hình như trong số đó có một người đeo mắt kiếng. Tôi theo lễ phép cúi người chào hỏi:

– Xin chào học trưởng! Thật có vinh dự được gặp. Em nhớ anh Sai thường hay đến thư viện cùng Mizu tỷ phải không?

Cậu ta có chút kinh ngạc. Ngón tay giờ lên đẩy nhẹ mắt kính, giọng nói vừa trầm chiều lại như xa cách:

– Nhầm rồi học muội, tôi không thích thư viện.

Động tác hơi cứng lại, nhưng cũng không ảnh hưởng đến nụ cười thân thiện của tôi. Cậu ta bỗng cười một cách hàm ý rồi cúi đầu tháo lớp kính trên mặt. Ngay giây sau một con người sáng chói như mặt trời xuất hiện trước mặt tôi, nở nụ cười ranh ma khiến thay đổi khí chất 180 độ. Làm tôi choáng váng.

– Anh đây không phải cậu nhóc một sách kia. Biết em không nhớ nên anh tính trêu một phen. Sao nào? Ngạc nhiên chưa?

– Ngạc nhiên rồi. Anh Sai thật lợi hại.

Khóe miệng khẽ giựt, tôi không nhìn được phải nhìn lại KanSai một lần. Tina thì vẫn đang cười khúc khích nhìn, xem chừng có vẻ thích thú lắm khi nhìn biểu tình ngu ngốc của tôi, nên chẳng thèm hé răng nhắc nhở.

Sau khi ngồi xuống một chỗ của lớp học vui vẻ trò chuyện một lát, chúng tôi cũng bước đầu thân quen nhau. Dù sao đều là người quen biết, mấy năm gặp lại cũng vẫn không phai mờ đi sự nhiệt tình. Thật giống như quay về tuổi thanh xuân.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giới (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Tiếng gió thổi vào cánh cửa sổ đang hé mở, khiến tôi bất giác có chút lạnh. Thời tiết ở đây dường như là cuối thu, bầu trời một mảnh xám xịt. Mới này còn nhìn thấy một vài tia nắng sáng rọi chiếu tới, giờ đã hoàn toàn bị mây mù che phủ.

KanSai và Tina nói chuyện vui vẻ với tôi. Khi nhìn sắc trời, biểu tình cũng dần dần nghiêm túc. Tina bữu môi nhích người dựa sát vào người tôi như đang kiểm cảm giác an toàn, mở miệng nói:

– Ran tỷ, tỷ tình lại ở đây lâu chưa?

Tôi vừa nhìn biểu tình khác thường của Tina vừa lên tiếng: “Cũng mới đây thôi. Ran tình lại ở khu nhà kí túc xá bên cạnh, vừa mới chạy ra thì gặp được hai người.”

Tina mở to đôi mắt tròn xoe: “Tỷ tình lại muộn vậy? Em thấy bộ dạng tỷ không giống như hốt hoảng lắm, còn tưởng tỷ thâm niên ở đây rồi cơ.”

Tôi vừa bực mình vừa buồn cười vươn tay捏 mũi Tina. Tôi đây không phải là đang hốt hoảng sao, chỉ là so với người khác thì không hiện rõ trên mặt mà thôi.

KanSai bên cạnh cũng thu bớt vẻ tươi cười, nhìn tôi nghiêm túc nói: “Ran, em biết làm sao để ra khỏi đây không?”

Tôi khẽ nhún mày. Một cảm giác bất an dâng lên, không xác định hỏi: “Chẳng phải đã nói là hoàn thành ước nguyện và tốt nghiệp là có thể ra sao?”

Tina có chút nóng nảy nhìn ra ngoài cửa sổ. KanSai thờ dãi vỗ vai Tina để cô bình tĩnh, giọng nói có phần bất đắc dĩ: “Chúng ta tình lại. Màu sắc đồng phục nói rõ chúng ta đang là năm nhất, em tính cứ thế chờ đến 3 năm sau tốt nghiệp? Hơn nữa... Hầy, Ran, em nên tận mắt nhìn rõ tình huống thì tốt hơn.”

Tina được KanSai vỗ cũng đã ổn định, cô lo âu nói chêm vào: “Ran tỷ, em với KanSai tình đây cùng một chỗ chính là thư viện. Bọn em cũng chỉ tình đây trước tỷ một ngày. Em không biết có thêm bao nhiêu người vào đây không, nhưng ở đây có một vài chỗ bất hợp lý...”

Nếu vậy thì tình huống thật không ổn. Tôi suy nghĩ cẩn thận, hướng mắt về phía học trưởng: “Nói vậy là mọi người không tình lại cùng một thời điểm? Vậy chắc chắn là có người sẽ học trước chúng ta, thời gian ở đây lâu hơn. Vậy tình hình đại khái chúng ta cũng nắm rõ.”

KanSai gật đầu gấn cặp kính vừa tháo vào túi áo, nhìn sắc trời bên ngoài: “Đúng là chỉ có thể như vậy, anh và Tina ra khỏi thư viện tới đây cũng vì tìm người. Càng nhiều người càng hiểu rõ tình hình ở đây. Vốn là tối qua định đi luôn, nhưng bọn anh nhìn thấy một chuyện...”

Tina run rẩy bám víu lấy tay áo tôi, thần sắc vừa mới khôi phục chút ít lại bắt đầu nóng nảy: “Tỷ không biết đâu, rất nhiều bóng đen tràn đầy trong sân trường. Trong hành lang lớp học lại thi thoảng có bóng đen lướt qua. Em không biết nó là gì, nhưng nó giống như cảm nhận được “vật sống”. Lúc đó rõ ràng có một người vừa tình đây giống bọn em, nhưng lại không may tình ngay trong sân trường. Cậu ta mới tình vốn có vàng sáng bảo vệ bao quanh, nhưng qua không lâu vàng sáng đó biến mất. Cậu ta chưa kịp chạy đi đã bị mấy bóng đen đó bao vây kéo đi.”

Tôi ngạc nhiên nhìn Tina. Xác định mình không nghe nhầm, tôi quay phắt lại lo lắng nhìn KanSai: “Anh Sai, có phải vậy không?”

KanSai nhìn tôi nở nụ cười trấn an: “Không sao, có anh bảo vệ hai đứa, sẽ không việc gì. Phải rồi, khi này thấy em chạy một mạch lên tầng, anh chưa kịp gọi lại đã thấy em chạy một mạch xuống. Phát hiện ra được cái gì hử?”

Tôi thờ dãi, có lẽ anh Sai còn giấu chuyện gì đó. Công phu chuyển chủ đề của anh thật không dám khen. Tôi đành nghĩ lại chuyện vừa rồi, chẳng lẽ lại nói do tôi muốn hít khí trời nên đâm ra muốn lên sân thượng? Rất mất mặt đấy.

– Em chạy lên sân thượng để xem xem có nhìn thấy được bao quát không? Nhưng lại chỉ thấy được khu ký túc và nhà kính, cộng thêm khu nhà đằng trước. Khi này em chạy vội xuống là nhìn thấy bóng người trong nhà kính, căn bản cũng không nghĩ gì nhiều. Giờ nếu nghĩ lại có khi nào là bóng đen mà anh Sai nói không? Vì nhìn từ xa chỉ nhìn thấy cái bóng hao hao giống người.

KanSai suy nghĩ chốc lát, có chút chần chừ nhìn ra cửa, nói với chúng tôi: “Ở đây cũng không an toàn, Tina hôm qua em cũng thấy rồi. Ngoài sân trường thì các dãy hành lang cũng xuất hiện “hố”, bây giờ chúng ta không biết “hố” là thứ gì, đối đầu trực diện rất ngu ngốc. Hôm qua anh với Tina ở thư viện trốn dưới gầm bàn nhân viên mới may mắn thoát được. Đoán chừng chúng nó sẽ không ra ngoài trời sáng, đi luôn lúc này là tốt nhất.”

Tôi cũng gật đầu đồng ý. Tina vẫn bám trên cánh tay tôi, cắn nhẹ khoe môi: “Lỡ đâu ở đây cũng có bóng đen đó thì sao? Giờ trời cũng sắp tối rồi, từ đây chạy ra cũng rất nguy hiểm...”

Tôi nhìn Tina, bàn tay giờ lên nghịch ngợm chọc chọc búi tóc nhỏ của cô. Lời Tina không phải không có lý, nếu đi bây giờ cũng rất mạo hiểm.

– Ở đây không có nơi nào trốn, gầm bàn giáo viên chỉ đủ cho một người. Như vậy đi, anh Sai thêm vào cũng miễn cưỡng trốn đủ, có anh Sai bảo vệ Tina...

– Không được.

Cả KanSai và Tina trầm miệng một lời đáp. Giống như biết tôi sẽ nói điều gì tiếp theo. KanSai nhìn Tina đạt được sự thống nhất, hướng tôi lên tiếng:

– Quyết định vậy đi, chúng ta đi cùng nhau.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giời (Ranh Giời Thực Áo)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Trời đã ngả về tối. Những ngọn đèn dọc hai bên con đường giao nhau bắt đầu lò mò bật sáng. Nhiệt độ bỗng chốc hạ xuống khiến tôi không nhịn được phải đưa tay lên xoa nhẹ cánh tay, một lần nữa cảm khái đồng phục có áo khoác thật tốt.

Tina vẫn một bước không rời theo sát sau lưng tôi, còn anh KanSai thì ở sau bọc hậu đảm bảo an toàn. Vì vậy nghiêm nhiên tôi là người đi trước dò đường.

Cầm đèn pin được Tina mang tới từ trong thư viện, tuy trời vẫn chưa tối hẳn, nhưng con đường u ám vẫn làm tôi phải bật đèn pin lên mới nhìn rõ.

Con đường từ khu lớp học tới nhà kính không xa lắm, chẳng mấy chốc chúng tôi đã đứng trước cửa. Anh KanSai thăm dò nhìn xung quanh một lần, bước một bước tới trước mở cửa.

Cánh cửa nhẹ nhàng không phát ra thanh âm quá lớn. Bên trong rậm rạp những tán lá cây hầu như bao phủ ánh sáng từ trần nhà xuống. Nhìn qua giống như bước vào một thế giới khu rừng nguyên sinh. Anh KanSai về mặt tràn đầy tự tin cùng may mắn, nhỏ giọng:

– Kiến trúc khu nhà kính này có vẻ không khác mấy so với trường học trước kia của anh, đến thực vật cũng sắp xếp trồng y hệt. Nếu không sai, hẳn sẽ có một căn lầu nhỏ trong này để tiện chăm sóc. Chúng ta sẽ qua đó.

Tina vẫn yên lặng suốt quãng đường bỗng chốc lên tiếng, nghiêng đầu nghi hoặc nhìn về một hướng: “Vừa rồi hình như... em nhìn thấy cái gì đó...”

Vừa dứt lời bỗng chốc có một bóng đen từ hướng Tina chỉ không xa xuất hiện dùng tốc độ chạy nhào về phía chúng tôi, dưới ánh sáng mờ ảo nhìn không rõ lắm. “Thứ đó” bắt đầu vừa chạy vừa gào lên từng tiếng quái dị.

KanSai bỗng chốc biến sắc, vội quát “Là nó. Chạy mau” rồi bắt đầu chạy như bay. Tina lờ hết sự bật khỏi miệng cũng cần rặng xoay người chạy. Thấy vậy, tôi cũng chạy theo, vừa bàng hoàng. Đây là lần đầu tiên tôi thấy “thứ đó” từ trong miệng họ. Tốc độ như vậy sớm muộn gì cũng bị “thứ đó” đuổi kịp.

Tôi đang suy nghĩ làm sao để thoát khỏi thì Tina đã chạy chậm lại, lưỡng lự nhìn tôi cùng KanSai, rồi như quyết tâm hướng bọn tôi cất tiếng: “Hai người đi trước, em sẽ dẫn dụ “nó” ra chỗ khác rồi quay lại ngay. Em chạy nhanh nhất, sẽ không sao đâu”. Nói rồi bắt đầu chạy chậm lại rồi rẽ ngoặt ngay sang một chỗ khác, vừa chạy vừa hú hét gây chú ý tránh để bóng đen nhìn thấy chúng tôi, nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Tôi vội với lấy góc áo Tina nhưng không kịp. KanSai tức giận đâm vào thân cây bên cạnh, suy nghĩ một lúc nhanh chóng hướng tôi đáp lời: “Chạy dọc theo đoạn đường này, tới gốc cây lê thì rẽ trái, chạy tới khi nhìn thấy căn nhà trên cây thì treo lên. Trên đó có bảng điều khiển hệ thống mạch điện nhà kính. Nhìn xem ở đó có cái cần gạt nào thì gạt xuống. Trước mặt chỉ mong “thứ đó” sợ ánh sáng, em đi qua đấy trước. Anh phải chạy theo Tina, cái con bé này!”

Tôi cũng hiểu tình huống hiện tại, không thể dây dưa dài dòng, vội gạt đầu đã biết. KanSai cũng không dừng lại lâu, xoay người đuổi nhanh theo hướng Tina.

Vậy là chỉ còn mình tôi, nhìn xung quanh bốn phía đen kịt. Tôi mò mẫm chạy về phía trước, không thể không ngạc nhiên trước sự rộng lớn ở đây. Nhìn từ ngoài vào cũng không thấy có gì, chỉ khi ở bên trong mới thấy cảm giác vô lực. Tôi chạy mãi vẫn không thấy cây lê nào như anh Sai nói.

Tôi dừng một chút xác định xung quanh. Vươn tay vân vê lắc tay đôi cánh che giấu đi cảm xúc hoang mang. Tôi nhắm mắt rồi mở ra kiên định chạy về phía trước.

Tiếng gào mơ hồ không xa càng đầy nhanh đôi chân của tôi. Rất nhanh cũng lia mắt thấy cây lê, nhanh chóng rẽ trái. Lần này thì tôi không phải chạy xa quá, đi được vài mét thì đã thấy ngay một căn nhà gỗ nhỏ được dựng trên gốc cây lim. Căn nhà khuất bóng dưới cành lá rậm rạp, nếu không nhìn kỹ rất có thể sẽ bỏ qua nó.

Tôi bám vào thang dây leo lên, thăm dò mở cửa.

Bên trong không có ai, nhìn những dụng cụ vật dụng la liệt trong phòng, đoán chừng là cho nhân viên kỹ thuật sử dụng. Tôi thở phào nhẹ nhõm, dù sao đây cũng chỉ là ăn may vì anh Sai cảm thấy giống ngoài đời. Nếu quả thật không phải thì cả tôi và mọi người đều sẽ gặp nguy hiểm.

Nói đến KanSai, tôi bỗng nhớ ra nhiệm vụ của mình. Lại lên tinh thần căng mắt tìm kiếm cần gạt như miêu tả.

Phía bên cửa sổ có gắn một bảng dây dài các nút bấm không biết tên. Dưới bên trái góc trong cùng có một cần gạt nhỏ.

Tôi mở nắp ra, vươn tay gạt xuống.

Theo động tác này, hàng loạt ánh đèn được gắn ở mỗi một ngõ ngách đồng thời bật sáng. Ánh sáng vàng chói lóa bao trùm toàn bộ khu nhà kính, giống như vùng trời bình minh.

Xa xa không còn nghe thấy tiếng thét mơ hồ, tôi nhào người ngồi dựa ra tường thở lấy hơi. Nghiêng đầu từ ô cửa sổ ra ngoài, góc nhìn không tốt lắm. Tôi chỉ mong bây giờ anh Sai và Tina đều an toàn. Nhớ đến ánh mắt kiên cường của Tina cùng bộ dạng bảo vệ gà con của anh Sai, tôi bỗng nở nụ cười.

Chương 5

Men theo tiếng động cẩn thận di bước chân. Lấy ra mắt kính đeo vào để khiến mình tỉnh táo hơn. KanSai núp dưới bụi cỏ, tìm chỗ tối lẫn mình vào.

Không đến mấy phút, dựa vào vài dấu vết anh đã xác định được phương hướng Tina rồi đi. Liếc mắt nhìn ống nước gần đấy, anh nhanh chóng tháo ra cầm trên tay, nhắc chân đuổi theo.

Bóng đen càng lúc càng gần, những giọt mồ hôi tí tách rơi chảy xuống lông mi dài. Tina lấy hết sức lực từ khi sinh ra cầm đầu chạy. Cô không biết hiện tại mình nên làm cái gì bây giờ, điều duy nhất cô nghĩ đến là chạy thật xa ra, khiến bóng đen đó không tấn công bạn bè của cô.

Tina là người quý trọng tình bạn, cô nhớ từng khuôn mặt của những người cô thân quen, những hình ảnh tốt đẹp ngày xưa. Cô đều ghi nhớ chúng.

Mặc dù cô không biết mình làm được gì, chỉ biết nhìn mọi người từng người đều đi. Nhưng cô vẫn kiên cường vui vẻ, sẽ dùng vẻ mặt xinh đẹp nhất chào đón nếu họ trở lại. Có lẽ không ai biết cô rất vui sướng khi được vào đến giấc mơ này.

Đôi chân càng lúc càng nặng nề. Trước mắt cô dần dần xuất hiện một màu trắng xóa. Chạy lâu như vậy, dù có là quán quân điền kinh cũng biết mệt.

Khu nhà kính cũng không phải là quá rộng, Tina không còn cách nào là chạy theo đường vòng, luẩn quẩn một hồi. May mắn ở đây tuy trồng nhiều thực vật nhưng vẫn trải nhựa ra thành nhiều con đường lát đá, khiến cô không bị tiến tới ngõ cụt.

Bóng đen ở phía sau không ngừng gào thét đuổi sát. Tiếng hét giống như kit qua từng nôi inox hay tiếng xước đĩa phát nhạc khiến âm thanh cực kỳ khó nghe, sồn da gà.

Tina cố gắng bịt lấy tai, đôi chân đã mất cảm giác chỉ biết máy móc chạy.

Bỗng dây giày bị nói lỏng rồi bung ra, giây phút cô không cẩn thận giẫm phải sau đó mất thăng bằng ngã xuống. Ánh mắt Tina dần âm đạm nhắm lại. Cô thấy mình như một nữ phụ hy sinh, đang chuẩn bị kéo rèm hạ màn.

— Nhóc con, em bị ngốc à?

Một giọng nói tức giận bỗng nhiên ngay lập tức xuất hiện. Tina mở choàng mắt.

Chỉ thấy KanSai vẫn một bộ đồng phục ấy cùng mái tóc rối bù bạc kim, đôi mắt tức giận thêm phần nghiêm túc đang giơ lên ống nước mới kiếm được đánh bật bóng đen một khoảng cách không xa. Bực mình đưa tay tháo bỏ hai cúc áo sơ mi đầu, nắm chặt ống nước dùng tư thế như chỉ chực chờ bất kì lúc nào cũng có thể phát động thể công.

Bóng đen bị đánh bật cũng không dừng lại mà càng dữ dội nhào tới.

Buông ra một câu chửi thề, KanSai gầm nhẹ lấy đà đỡ lấy. Bàn tay truyền tới chấn động mạnh. KanSai ngạc nhiên nhìn ống nước bị bóp méo phân nửa, không ngờ bóng đen này mạnh đến thế. Cho dù ở gần sát cũng chỉ nhận ra đây là một hình nhân đen xì từ đầu đến chân, phát ra từng cỗ khí màu đen.

Cứ thế này chỉ sợ không cầm cự được bao lâu, hiển nhiên Tina đang ngồi dưới đất cũng nhận thấy. Vội vội vàng vàng buộc chặt dây giày, đôi mắt khẩn trương nhìn xung quanh có thể tìm thấy gì không. Bất chợt sáng lên khi thấy một cái xềng bị vứt lăn lóc bên kia. Mặc kệ đôi chân muốn đình công, cô lết đến chỗ cái xềng cầm lấy, hô to đồng thời dùng sức ném ra:

— Anh Sai, nhận lấy này!

KanSai sau hai lần chịu lực ống nước cũng vỡ thành hai mảnh. Cơ tay căng cứng cũng bị chịu ảnh hưởng. Nghe giọng Tina anh chỉ kịp liếc mắt rồi mau bắt lấy cái xềng đâm về phía bóng đen.

Cạnh sắc của xềng rõ ràng có lực sát thương hơn ống nước, cuối cùng cũng ngăn cản được bóng đen vài giây. Một người một bóng cứ thế giằng co. Nhưng chẳng bao lâu bóng đen lại nhào đến, càng ngày càng mãnh liệt.

Tina sốt ruột đứng bên cạnh, hai tay chấp lại cầu nguyện.

Chiêu thức của KanSai không có gì nhiều, chỉ có đỡ và đâm. Bởi đứng trước thực lực mạnh thì mọi chiêu thức hoa lệ từng học cũng chẳng có tác dụng. Như một tên côn đồ chỉ biết đập đánh. Anh nghĩ sau đợt này phải tích cực cứu vớt lại hình tượng.

Tina càng lúc càng lo lắng. Cô không rảnh suy nghĩ tại sao anh Sai lại ở đây, và tỷ Ran lại đâu mất. Cô bây giờ chỉ mong sao có kì tích xuất hiện.

KanSai dần dần bị rơi vào thế yếu. Anh nghĩ đến Tina đằng sau, cơ thể lại bắt đầu bùng phát tiến đánh. Tina không thể chạy tiếp, anh lại không cách nào cõng theo cô chạy đi. Như vậy chỉ khiến bóng đen dễ dàng bắt lấy bọn họ. Hiện giờ biện pháp duy nhất là cố gắng câu giờ, mong là Ran tìm thấy.

Thời gian từng phút trôi qua, thực ra chỉ trôi qua chưa đến nửa tiếng. Nhưng đối với bọn họ lại dài như một thế kỷ, thêm được phút cảm cực là thêm một lần có cơ hội sống sót.

Cánh tay KanSai tê rần, ngay khi anh nghĩ có nên sử dụng một lần bảo hộ của lác tay không thì bỗng toàn bộ trước mắt vụt sáng, chói mắt đến nỗi anh phải đưa tay lên che lại. Bóng đen sau khi tiếp xúc với ánh sáng bỗng vụn vỡ thống khổ tan rã rồi biến mất.

Thở phào nằm phịch ra đất, KanSai chỉ kịp nhìn thấy Tina nhanh tiến gần, trong lòng âm thầm giờ lên ngón cái với người nào đó. Ngay sau đó đầu óc tối sầm.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giới (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Ánh sáng của từng bóng đèn lung linh lan tỏa xen lẫn nhau, khiến nhà kính trở thành một vùng sáng giữa ngôi trường yên tĩnh.

Tôi ngồi thờ dốc một hồi, bao lâu rồi không chạy nhiều như vậy, làm một con người ưa thích nhàn tản như tôi có chút ghét bỏ. Chính trang lại mái tóc rối loạn, tôi dựa tay đứng dậy nhìn xung quanh, nhanh chóng nhét những thứ đồ tôi nghĩ là có ích toàn bộ cho vào túi xách balo nhỏ được treo trên tường. Suy nghĩ đến vấn đề diện tích, tôi đã phần chỉ chọn những vật dụng nhỏ được lấy trong thùng chuyên đựng dụng cụ kỹ thuật.

Mở ngăn kéo, tôi vui vẻ phát hiện có thêm vài chiếc đồng hồ đeo tay. Phải nói sống mà không biết thời gian sẽ bất tiện bao nhiêu, tôi cũng không phải người như các cụ ngày xưa có thể nhìn trời đoán giờ.

Tôi mở ra soi xét. Đồng hồ vẫn đang chạy, hiển thị bây giờ là bảy giờ bốn mươi phút. Bấm đốt ngón tay nhắm tính một chút, từ lúc tôi tỉnh dậy là xế chiều đến khi tới đây có lẽ cũng nằm trong khoảng thời gian này. Tôi cầm một cái đeo trên tay trái, mấy cái còn lại cứ cất tạm, nếu gặp hai người họ thì sẽ đưa ra.

Loanh quanh trong căn nhà nhỏ, cảm thấy không còn gì hữu ích, tôi khoác lên balo mở cửa chuẩn bị trèo xuống.

Kì thực tôi hoàn toàn có thể ở đây đợi bọn họ, trong đây rõ ràng an toàn hơn bên ngoài, khuất dưới chỗ tối càng là khó phát hiện, ở trên cao lại càng thuận tiện nhìn xa. Nhưng so với một mình nhát gan ở đây thì không bằng mau chóng hội hợp cùng anh Sai và Tina. Ai biết khi nào hết điện, nhân lúc này mà không đi, đến khi một lần nữa tới đi. Vậy càng nguy hiểm.

Tôi đi ngược lại con đường cũ. Vừa đi vừa thăm nắn vì sao ở đây không có một chiếc xe nào, giày trượt thoi cũng được.

Qua một lát, sau khi tính toán toán rề mảy đường rề, vòng mảy đường vòng, tôi đã thành công gia nhập hội mù đường. Tôi sao có thể tự tin cho rằng có thể tìm được họ ngay đây. Nhà kính tuy không tới mức quá rộng nhưng bởi vì cây cối um tùm dễ dàng khiến con người lạc mất phương hướng.

Nhưng không để tôi phải bối rối lâu, khi tôi đi qua những hàng cây hồng thân gỗ, một thanh âm nhẹ nhàng cất lên sau lưng:

– Xin chào!

Tôi hơi giật mình quay nhanh người lại nhìn theo hướng phát ra giọng nói xa lạ kia.

Mái tóc thẳng cá tính được cột đuôi ngựa ra sau, để lộ ra vàng trán cùng khuôn mặt xinh đẹp sáng sủa. Giống nhau cùng một bộ đồng phục, nhưng khoác trên mình cô lại toát lên vẻ phóng khoáng. Một bên bàn tay quần đầy dây băng giống như các võ sư trong phim. Cô mỉm cười thân thiện, hướng tôi vươn tay ra:

– Xin chào! Cần tôi chỉ đường không?

Theo động tác của cô, tôi cũng tỉnh táo lại. Đây là người thứ ba từ khi tôi tới đây được gặp. Vốn gặp được anh KanSai và Tina, tôi nghĩ rằng giấc mơ này chỉ cho những người thân quen gặp nhau. Hay do trí nhớ tôi lại có vấn đề rồi? Giống như khi gặp được anh KanSai. Tôi cũng mỉm cười đáp lại nhưng không vươn ra bắt tay:

– Tôi tên Rannie, có thể gọi tôi là Ran. Tôi có thể biết tên cậu không?

Như nhìn ra sự đề phòng của tôi, cô nhoen miệng cười càng rõ hơn, thực tự nhiên thu tay về:

– Cứ gọi tôi là Sarrihi. Đừng lo lắng, tôi cũng giống Ran bị cuốn vào đây thôi. Và, chúng ta cũng từng gặp nhau một lần rồi.

Tôi tỏ vẻ ngạc nhiên nhưng cũng không dám hoàn toàn tin tưởng. Đối với người bỗng dưng thành linh xuất hiện nói quen biết bạn rồi tốt bụng chỉ đường cho bạn, cho dù có là người quen biết cũng phải ôm mấy phần nghi ngờ. Huống hồ gì tôi còn chẳng nhớ người trước mặt này là ai.

Sarrchi có vẻ bất đắc dĩ, lại lặp lại câu hỏi lúc đầu: “Không phải Ran rất muốn tìm bạn mình sao, có muốn tôi chỉ đường không? Ran muốn hỏi gì thì cứ tìm được họ trước đã rồi nói sau.”

Tôi mặc dù vẫn còn nghi ngờ, nhưng đành phải nhân nhượng. Cô ấy nói vậy tức là biết bọn họ ở đâu, tôi cũng không cố chấp rồi tự mình đâm đầu lún quẩn vào tìm đường. Và lại trông Sarrchi cũng không giống người xấu.

Nhận được cái gật đầu đáp ứng của tôi, Sarrchi nhanh nhẹn kéo tay tôi đi về hướng ngược lại. Có lẽ sợ tôi chạy mỗi chân nên Sarrchi đi rất thông thả. Tôi đứng là thương cho đôi chân của mình thật, nhưng vì lo lắng cho hai người họ nên vẫn thúc giục cô đi nhanh hơn.

Cả quãng đường tôi không nói gì, vì có người dẫn đường rồi nên tâm thần cũng rảnh rỗi ngó nhìn xung quanh. Từ lúc vào đến giờ tôi mới bắt đầu để ý, khu vườn được chăm sóc cắt tỉa rất tốt, hầu như không hề nhìn thấy cành lá héo. Hiện tại thì tôi đang đi qua khu vườn trái đầy cúc họa mi. Tôi không biết thời tiết nơi đây thế nào, nhưng với tiết trời se se lạnh thế này đúng là mùa cúc họa mi nở.

Trong lúc tôi đang mải ngắm hoa, Sarrchi đã kéo tôi đi bảy tám khúc quanh. Bỗng Sarrchi gọi tôi đồng thời tốc độ chậm lại, tay chân chừ chỉ ra một chỗ:

– Đây Ran, mấy người cậu tìm đây phải không?

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giới (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Nghe Sarrchi gọi, tôi quay đầu neho mắt lại quan sát. Giật mình chạy ra trước mấy bước lại gần.

Trước mặt chính xác là KanSai và Tina, nhưng cả hai người họ đều bất tỉnh. Đặc biệt là KanSai với những vết bầm tím trên mặt và tay trông thấy rõ. Tôi sốt sắng cúi người cố gắng lay tỉnh họ. Sarrchi cũng đi theo hỏi han:

– Họ sao vậy?

Tôi lắc đầu, mau chóng xem xét những vết tích trên người họ, bỗng thở ra một hơi. May mắn, họ chỉ là do quá kiệt sức. Tôi quay lại hướng Sarrchi dò hỏi:

– Gần đây có chỗ nào an toàn không? Tôi muốn mang hai người bạn của tôi đi.

Sarrchi nhìn tôi có phần suy nghĩ, đoạn cất giọng: “Nếu Ran không ngại thì tới chỗ tôi nhé? Ở đó chỉ có mình tôi. Không gian cũng rộng rãi chứa đủ nhiều người.”

Tôi có chút lưỡng lự, nói gì nói tôi chỉ mới gặp Sarrchi chưa đầy mười mấy phút đồng hồ. Tôi cũng không lo Sarrchi sẽ làm gì chúng tôi, vì trên người chúng tôi chẳng có gì có lợi cho cô ấy. Trực giác nói tôi sẽ tìm được kế hoạch cho bước đi tiếp theo của mình.

– Vậy làm phiền Sarrchi.

Sarrchi nhếch khóe miệng tươi cười có phần vui vẻ, nhanh nhẹn giúp tôi khiêng một người bắt đầu dẫn đường. Tôi tự biết thân mình nên rất tự giác khiêng người nhẹ cân hơn, nhìn Sarrchi giống con nhà võ, vậy khiêng anh KanSai hẳn không thành vấn đề.

Chúng tôi bắt đầu đi đến chỗ ở của Sarrchi. Mới đầu tôi còn dư ra con mắt nhìn rõ đường đi để sau này tránh lạc đường hay thuận tiện, nhưng sau đó đành bỏ cuộc, tôi nghĩ mình cần ăn nhiều lạc tăng cường trí nhớ hơn.

Không tốn bao lâu đã đến được nơi Sarrchi nói. Tôi nghi hoặc trái trái phải phải liếc nhìn một hồi, vẫn không thấy cái nào đúng nghĩa “nơi ở” cả, chỉ thấy trước mặt là cây cô thụ cao ngất bảy tám người ôm không hết, chẳng lẽ lại treo lên cây nữa? Cho đến khi Sarrchi đi lên trước vạch một đám “râu” rủ xuống, mần mỗ gõ lên thân cây ba tiếng, tôi mới ngã ngửa. Thì ra ở đây có cái cửa động.

Cả hai vắt và khiêng hai con người đang hôn mê vào trong. Tôi thoáng nhìn xung quanh, không tối như tưởng tượng. Bên trong thoáng đãng sạch sẽ, có một cái bàn gỗ cùng vài cái đệm ngồi, xung quanh có ba gian nhỏ, bên trên có căn gác dựng những kệ sách được xếp đầy. Cả không gian có vẻ chứa năm sáu người vẫn dư sức.

Dưới đất được trải sẵn thảm mềm, Sarrchi cũng tốt bụng mang ra lớp chăn dày làm đệm, nên tôi thả luôn bọn họ nằm xuống.

Sắp xếp xong xuôi, tôi đặt balo ngồi xuống ngay bên cạnh. Giương mắt nhìn Sarrchi, bây giờ tôi mới nói:

– Cậu có thể giải thích được rồi.

Sarrchi không nói gì đùa nghịch biến tên trong tay rồi gắn lại trước ngực. Đứng dậy đi tới rót hai cốc nước, đưa tôi một cốc, cốc còn lại tự mình uống một ngụm, mới bắt đầu lên tiếng:

– Tôi tới đây được một tuần trước, tỉnh dậy cũng là ở đây. Từ đó đến nay tôi vẫn cứ ở nguyên chỗ, chưa ra ngoài.

Tôi nhận lấy cốc nước cầm trên tay chưa uống vội, lấy làm kì: “Vậy sao Sar biết mà gặp bọn tôi?”

Sarrchi ném ánh mắt bí hiểm nhìn tôi, với lấy chiếc điều khiển được đặt trên bàn ấn một nút. Ngay sau đó trên màn hình lớn được treo trên tường xuất hiện những hình ảnh lớn nhỏ. Tôi ngạc nhiên trợn mắt nhìn lên.

– Là vậy đó. Khu nhà kính này lắp đặt rất nhiều camera, hầu như mỗi một góc ở đây tôi đều nhìn thấy.

Sarrchi không tắt đi nữa mà đặt điều khiển và cốc nước lại trên bàn, tóc đuôi ngựa theo từng cử động mà lắc lư: “Ngay khi các cậu vào đây tôi đã thấy rồi, cũng thấy được mọi chuyện về cái bóng đen ấy, tôi cứ nghĩ bóng đen đó vô hại chứ. Không ngờ gặp người nó lại “nổi xung” thế. Sau đó tôi tính chạy tới giúp, ai ngờ thu thập đồ xong xuôi mới chạy ra được một đoạn thì đèn rực sáng, hẳn là Ran làm đi?”. Nói rồi nghiêng đầu nhìn tôi.

Tôi yên lặng uống nước coi như đồng ý. Thấy thế Sarrchi không hỏi gì thêm, chỉ tiếp tục đề tài: “Tôi cũng rất tò mò, mới tới đây mà các cậu đã biết nơi bật nguồn điện rồi. Chỗ này của tôi có máy phát điện, nhưng chỉ dùng để duy trì camera và đèn ở đây, tôi không am hiểu điện cho lắm. Thật ra lâu lắm rồi tôi mới nhìn thấy có người, nên mới muốn gặp các cậu nhân tiện hỏi thăm bên ngoài, chứ không có ý đồ gì cả.”

– Ở khu này chỉ có mình Sar sao?

– Trước thì có một người sống ở khu lầu bên kia, nhưng chẳng bao lâu cậu ta đã rời đi. Tôi cũng ngại đến hỏi thăm.

Tôi gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Nghĩ lại cái bóng người ở trong nhà kính tôi nhìn thấy trước đó có lẽ là Sarrchi. Tôi hỏi thăm một chút tình huống ở đây, kết quả cũng giống như Tina kể, vào tối có rất nhiều bóng đen xuất hiện rải rác lượn lờ đi lại. Tôi bỗng cúi đầu nhìn anh KanSai và Tina. Một bóng đen đã khiến họ chật vật như vậy, vậy hàng trăm hàng ngàn bóng đen sẽ thế nào, có thể đoán được kết cục.

Tôi vịn vào chiếc lắc tay được hệ thống ban, trong đầu liên tục đảo qua lại các phương pháp đối phó. Cho dù là ở lại một chỗ cùng Sarrchi, thì hiển nhiên hệ thống giấc mơ này sẽ không cho mình nằm yên làm sâu gạo quá lâu.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giới (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Thấy tôi thất thần, Sarrchi rướn người vỗ vỗ vai tôi, như nghĩ điều gì lại lấy bình nước lọc rót thêm một cốc cho tôi: “Đang nghĩ cái gì? Vừa rồi tôi kể chuyện mình cho Ran rồi, giờ đến lượt Ran. Kể tôi nghe có gì lí thú ngoài kia đi.”

Tôi nhìn biểu tình hứng thú của Sarrchi không biết phải nói gì. Kể thế nào khi rõ ràng tôi so với bọn họ tỉnh dậy muộn nhất đây, hiện tại thì chưa chắc không có người “đậy muộn” hơn tôi, nhưng tính đến hiện tại tôi thấy chắc chắn vẫn là tôi. Cho nên phải là tôi tò mò người khác mới đúng. Nhưng nói lại tuy Sarchi tỉnh được một tuần, lại chỉ loanh quanh trong khu này không chạy ra ngoài, thì đúng là nên tò mò thật.

Nghĩ vậy tôi bèn kể cho Sarrchi nghe chuyện tôi tỉnh dậy thế nào, gặp gỡ anh KanSai và Tina thế nào, chạy đến đây ra sao. Sarrchi mới đầu còn thích thú nghe, sau đó thì trung vẻ mặt nhợt nhạt nói:

– Chỉ có vậy?

– Chỉ có vậy.

Tôi nhún vai tỏ vẻ vô tội, thử hỏi chỉ mới trôi qua có mấy tiếng thì có thể xảy ra chuyện gì. Chuyện đặc sắc nhất là bóng đen đó thì đã được Sarrchi thông qua camera thấy hết rồi. Bảo tôi bịa thêm thế nào được, nhưng tôi vẫn tốt bụng bồi thêm một câu, vươn tay chỉ hai con người đang bị “bỏ rơi” một góc nằm ở kia:

– Họ tỉnh sớm hơn tôi, nghe đâu cũng có gặp vài chuyện. Sar chờ họ tỉnh lại rồi lại hỏi thăm.

Sau khi nghe tôi nói xong, ánh mắt Sarrchi vừa chán nản lại một lần nữa “lên đèn”, vậy mới bắt đầu để ý hai người kia. Cô nàng bắt đầu hứng khởi quan tâm săn sóc lấy khăn đã nhúng nước bắt đầu lau mặt mũi chân tay họ. Tôi quay mặt ra chỗ khác cảm khái, đúng là “vô sự hiền ân cần” mà.

Qua một thời gian, có lẽ cảm thấy không khí im lặng khá khó chịu. Sarrchi bắt đầu lên tiếng thắc mắc:

– Sao họ mãi chưa tỉnh? Đáng lẽ giờ này cũng phải tỉnh rồi chứ.

Tôi giờ tay lên xem đồng hồ, tám giờ ba mươi phút. Từ lúc tôi từ căn nhà gỗ kia tới khi gặp Sarichi rồi đi tìm hai người Tina thì mới có bảy giờ năm mươi sáu phút. Đưa đến đây không bao lâu lắm, nếu không tính thời gian bọn họ bất tỉnh trước đó thì qua nửa tiếng với thương tích thế này thì đáng lẽ phải tỉnh rồi, hay do tôi bỏ sót điều gì?

Tôi tiến lên bắt đầu lật cổ tay xem xét, đúng là ngoại trừ mấy dấu vết sưng tím do bị đánh của KanSai học trưởng ra thì còn lại không có gì quá nặng. Tina có lẽ do quá mức căng thẳng nên đến lúc thả lỏng cũng không chịu được. Tôi nghĩ bèn lấy cốc khác rót nước nhấp môi họ ít nước lọc, nói với Sarichi đang bên cạnh:

– Tôi thấy đành phải đợi thêm ít phút xem thế nào, nếu Sar cảm thấy chờ quá mệt mỏi hay thấy đói hoặc muốn làm gì thì cứ làm đi, tôi ngồi đây trông là được rồi.

Sarichi kì quái nhìn tôi, dịch người ngồi cạnh: “Nè Ran, cậu không nhận ra là chúng ta ở đây không có cảm giác đói bụng hay muốn đi vệ sinh sao?”

Thân hình bỗng khựng lại, tôi sững sờ: “Chúng ta không thể ăn sao?”

– Không phải không thể ăn, mà là không có cảm giác muốn ăn. Đợt trước tôi thử rồi, trong tủ có sẵn thức ăn, tôi lôi hộp bánh sandwich ra ăn thử. Kết quả ăn giống như ăn giấy vậy, chẳng có vị gì. Thế là suốt một tuần tôi chẳng ăn gì trừ uống nước lọc ra.

Trong lòng tôi bỗng trùng xuống. Chức năng nhu cầu sinh lý của một con người không có, tuy trong hoàn cảnh này không cần ăn uống hay bài xuất rất thuận tiện nhưng như vậy thật giống máy móc, chẳng lẽ đến nhu cầu muốn ngủ cũng không có sao? Vừa nghĩ tôi vừa bất giác hỏi ra miệng.

Sarichi nghe vậy lắc đầu: “Ngủ thì vẫn ngủ được, nhưng không ngủ thì chúng ta cũng không bị mệt mỏi, vẫn hoạt động bình thường.”

– Vậy thì chẳng khác gì con búp bê cả.

Nghe thấy giọng nói cả tôi và Sarichi đều quay ra nhìn, mừng rỡ phát hiện Tina đã tỉnh. Tôi nhanh chạy đến cất giọng quan tâm

– Tina em sao rồi? Có bị sao không?

Tina chống tay ngồi dậy, hơi xoa xoa trán, nghe tôi nói thì lắc đầu nhoeo miệng cười: “Em không sao, Ran tỷ đừng lo lắng quá. Quan trọng là anh Sai kia, anh phải đánh nhau với bóng đen...”

Tina kích động kể lại. Tôi càng nghe càng ngạc nhiên, vẫn biết là bóng đen lợi hại nhưng không nghĩ nó mạnh như vậy.

Sau đó Tina quay đầu lo lắng nhìn KanSai rồi nhìn tôi: “Anh Sai không có chuyện gì chứ sao tỷ?”

Tôi vừa định mở miệng đáp lại thì thấy Sarichi đứng bật dậy, có vẻ bị cho “ăn bơ” không được thoải mái cho lắm. Bảy giờ Tina mới nhìn thấy còn có người khác ở đây, há to miệng “a” một cái nhưng bị cái khí thế bùng nổ của Sarichi khiến cho ngậm miệng lại.

Sarichi miễn cưỡng tiến tới chỗ KanSai, đánh mắt nhìn Tina:

– Có muốn tôi gọi anh ta tỉnh lại không?

Tina rất thức thời gật đầu một cái. Tôi thì yên lặng tò mò xem Sarichi sẽ dùng cách gì.

Sarichi thong thả gạt gùi, ngồi xổm xuống quán chặt dây băng trên tay. Sau đó nhẹ nhàng lấy gối úp vào mặt vị đàn anh học trưởng.

Tina: “...”

Tôi: “...”

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giới (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Thời gian một phút hai phút trôi qua, tới lúc tôi không nhìn được muốn tiến lên can ngăn thì bỗng chốc cái con người đang nằm hôn mê kia bật dậy như cương thi, nhìn chăm chăm vào cái gối rồi nhìn lên “thủ phạm” gây án, nghiêng răng nghiêng lợi: “Muốn ám sát anh mày thì nói một tiếng, anh đây vừa qua trận cửu tử nhất sinh...”

Nói được một nửa thì bỗng chốc ngưng lại, nhìn Sarrchi từ đầu đến chân, giữa hai đầu lông mày nhấn thành hình chữ xuyến: “Sao lại là em?”

Sarrchi điềm nhiên thong thả cất chiếc gối về chỗ cũ, quét mắt nhìn KanSai một tiếng rồi làm bộ như chẳng hề quan tâm: “Sao không thể là em?”

Tôi hết nhìn Sarrchi rồi nhìn sang học trưởng KanSai, cảm thấy không hiểu ra sao. Quay sang nhìn Tina vẫn còn vừa ngồi dậy chen giữa hai người, dùng ánh mắt mờ mờ nhìn sang tôi.

Thấy thế, tôi bèn thờ dài. Xem chừng Tina cũng không biết, tôi đành mở miệng xóa tan bầu không khí vi diệu này:

– Xin chào, hai người ổn chứ?

KanSai nhủ mày càng lợi hại, nhấn đến nỗi đủ kẹp chết một con ruồi. Sau cùng nghe tôi nói bỗng thờ hất ra, bắt đầu vò đầu bứt tai. Sarrchi tròn mắt khinh bỉ nhìn anh, cất giọng xen lẫn một tia hả hê:

– Ổn, đương nhiên ổn chứ. Lâu không gặp anh trai trời đánh làm tôi cảm thấy thời tiết hôm nay thật đẹp.

Tina mới đầu còn đang bối rối khó xử sau đó thì quay ngoắt sang vẻ mặt há mồm kinh ngạc đến thực buồn cười. Mà thực ra thì tôi cũng chẳng khác gì.

Sau khi yên lặng tiêu hóa, tôi bỗng cảm thán: “Đúng là mới ra cửa đã gặp người thân, không biết tôi cũng có thể được vậy không.”

KanSai nghe vậy tỏ vẻ: “Tốt nhất đừng gặp phải, chỉ có làm vương chân.”

Sarrchi nhanh như chớp phi cái gối tới. Nhìn cái gối đáng thương mới được đặt về yên vị giờ lại bị túm ra, rồi lại phát triển thành cuộc chiến gối búp nhau. Chỉ khổ cho Tina ở giữa muốn ngăn không được muốn tránh không xong.

– Anh nói ai vương chân hả?

– Còn ai vào đây.

– Anh mới vương chân, này thì vương chân!

– Con nhóc bạo lực này, chỉ tổ phá việc.

– Hừ anh mới phá việc! Đừng quên là ai cứu anh.

– Nhóc muốn chiến đây hả?

...

...

Thực sự hóa đá rồi!

Nếu như có thể nhìn được, thì chắc chắn đang có đàn quạ đen chạy ào ào trên đầu tôi. Vì sao lại chuyển biến nhanh như vậy? Lấy tay day day huyết thái dương trên trán, màng tai bắt đầu dĩ phải tiếp nhận âm thanh ồn ào.

Cũng chỉ dừng lại một chút như vậy, rất nhanh tôi đã tiến lên ngăn cản hòa giải, cứu Tina đang yếu ớt xém hôn mê lần nữa, cũng thuận tiện cứu vớt lỗ tai mong manh của tôi.

– Hai người dừng lại đi.

Chống nạnh bùng nổ, tôi tuy hiền lành nhưng con thỏ cũng biết phản kháng đấy, muốn đấu nhau hay gì thì cũng phải để tôi hiểu xong đã rồi hẵng đấu tiếp.

Mặt ngoài bùng bùng lửa giận, thấy tôi như vậy họ cũng tự giác ngậm miệng. Mỗi người đứng một bên lùi cách xa nhau. Cái hoàn cảnh này làm tôi nhớ đến lúc này Sarrchi “ân cần” cõng KanSai, vậy mà chẳng biểu lộ dấu vết gì trên mặt, làm tôi càng không hiểu thế nào. Nhưng rất nhanh đã có người giải đáp giúp tôi.

– Hai anh chị là anh em sao?

Nhìn khí sắc Tina có vẻ đã đỡ hơn nhiều, cô nàng gấp gọn đệm chặn trả lại cho Sarrchi, không nén nổi tò mò.

Sarrchi nhận lấy đệm chặn cất về, nói: “Là anh em họ, chúng tôi cũng không cách nhau quá nhiều tuổi. Cũng học cùng một ngành” Xong rồi hướng KanSai đang với lấy cốc nước, kéo dài giọng: “Phải không anh trai?”

Động tác KanSai ngừng lại, sau lại tiếp tục uống nước.

Không nói gì tức là đồng ý, tôi nghĩ vậy nhưng vẫn hướng Sarrchi hỏi:

– Vậy sao ngay từ đầu Sar không nói ra vậy?

Bởi ngay từ lúc gặp Sarrechi tới lúc cô gặp KanSai hay về sau nữa, tôi cũng không nhìn ra bất kì cái gì khác thường trên biểu tình cô nàng. Hay do lâu ngày không hoạt động não khiến năng lực quan sát của tôi giảm dần đều, tới mức âm lúc nào không biết rồi?

– Trước đó nhìn qua camera nên không thấy rõ, tới lúc tôi đến gần thì cũng nhận ra rồi, nhưng thế thì sao, lúc đấy mà tôi nói thì Ran tin tôi không?

Tôi kinh ngạc, nhưng rất nhanh gạt đầu hiểu rõ. Chỉ riêng khoản tự nhiên có người chạy đến thân mật nhiệt tình giúp đỡ thì đã đề phòng rồi, huống chi trong tình huống không hiểu rõ sẽ dễ bị nhận lầm là “thấy sang bắt quàng làm họ”.

Tina nghe đoạn đối thoại hình như đã hiểu rõ phần nào, ánh mắt mờ mờ thoáng rút bớt.

Sau đó tôi cũng hỏi qua KanSai, nghe được xác nhận cũng yên tâm. Qua vài phút thấy hai người Tina đã dần ổn định lại sau hôn mê, tôi liền triệu tập mọi người ngồi gần xung quanh chiếc bàn, thanh thanh cô hòng:

– Vậy, bây giờ chúng ta vào vấn đề chính, là phương hướng tiếp theo của chúng ta. Anh Sai, anh đã đấu trực diện với bóng đen, anh thử miêu tả một chút cho mọi người cùng biết đi.

KanSai nhắm mắt nhắm lại một lúc, cất giọng từ từ diễn tả lại, một số chỗ còn nhấn mạnh. Về mặt tôi bỗng ngưng trọng, mặc dù cũng đoán được một phần qua tình trạng trên người họ, nhưng vẫn vượt ra xa tưởng tượng. Tôi tự nhắc lại mình, nếu là tôi, với thân thể ít rèn luyện vận động này tôi có thể chống đỡ được bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giới (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Trong căn phòng với diện tích áng chừng mười lăm hai mươi mét vuông, ánh sáng vàng mờ ảo chiếu ra từ những ngọn đèn nhỏ được gắn trên trần và tường, kín mít không hề có cửa sổ, chỉ có một lỗ thông gió đủ để thoáng khí. Chính giữa căn phòng có bốn người quây lại với nhau trên chiếc bàn gỗ nhỏ. Về mặt ai nấy đều chuyên chú nghiêm túc, ngẫu nhiên sẽ chen vào phát biểu vài câu.

Không biết ngoài trời thế nào rồi, tôi ngẩng đầu nhìn lên trần. Vốn ở trong khu nhà kính đã có trần nhà ngăn cách, hiện tại lại ngăn cách thêm một tầng, đủ khiến trong lòng người ta khó thở.

– Nhìn kia.

Không biết là ai nói ra câu kia, theo tầm mắt tôi nhìn về phía màn hình.

Thông qua camera nhìn thấy rõ từng lớp bóng đen dần xuất hiện, không hề có một quy luật rải rác lan tỏa, hầu như nhìn qua đều không thể tìm thấy một chỗ trốn. Tôi bất giác nhìn xung quanh.

– Ran yên tâm, tuy không biết tại sao nhưng không hề có bóng đen nào xuất hiện trong này đâu.

Thanh âm của Sarrechi đứng lúc truyền đến, tôi thở ra một hơi. Bỗng nhận ra sau lưng đầy mồ hôi lạnh, tôi nghĩ họ cũng giống như vậy. Nhìn xem Tina cắn môi lo lắng, KanSai nhíu mày càng chặt và Sarrechi nghiêm túc hẳn lên thì có thể biết.

Vươn tay vỗ nhẹ vai Tina, cô bé nhìn tôi với ánh mắt lấp lánh, đoạn nhoèn miệng cười nháy mắt, nửa búi tóc được búi lên lắc lư qua lại. Tôi sững sờ một chút, chợt bật cười hiểu ra đây là Tina muốn tôi yên tâm.

– Chúng ta nói tiếp đoạn lúc này nhé, tạm thời chúng ta sẽ ở đây một ngày theo dõi và chuẩn bị một chút. Sau đó sẽ tiến đến khu nhà tiếp theo.

– Anh cũng để ý rồi, dưới tầng 1 khu nhà kia là căng tin, chúng ta có thể qua đó kiểm tra dụng cụ làm bếp như dao, nồi, ... làm phòng thân.

Sarrechi ngược lại cũng không đối chọi như lúc này mà gật đầu đồng ý: “đúng là nên có chuẩn bị, có gì đó trên tay sẽ an toàn hơn.”

Sau đó chúng tôi cùng thảo luận xem có thể mang cái gì. Sarrechi thì vào phòng xem có thiết bị điện tử nào có thể dùng, KanSai cũng cùng theo vào. Dù sao họ cũng trong ngành thiết kế đồ họa, có khi có thể lắp ráp hay lập trình máy móc gì đó như trong phim không chừng. Tôi tưởng tượng nghĩ.

Tina thì trèo lên gác xem đồng kệ sách, thi thoảng lật giở vài quyển hoặc suy nghĩ gì đó có thể mang đi.

Thấy mọi người bận rộn tôi cũng không thể nhàn rỗi, lôi ra từ trong ba lô những thứ vừa lấy được từ nhà gỗ kia, bỏ ra từng cái soạn. Tôi mù tịt về tên gọi mấy dụng cụ, cứ thấy cái nào có thể dùng làm “hung khí” thì để sang bên.

Tôi đưa cho Saruchi, Tina, và anh KanSai mỗi người một chiếc đồng hồ điện tử để liên lạc, trong lúc tôi đang tẩy máy mò mẫm thì phát hiện ra được chức năng này, hơi bất tiện vì phải đưa tay lên áp đồng hồ gần mặt mới nghe gọi được, nhưng có còn hơn không.

Tôi lại lục trong ba lô, ngoài cái hộp đựng đầy đủ dụng cụ kỹ thuật đa năng thì còn có một con dao gấp mini, một chiếc ô xếp, một sợi dây thừng và vài thứ đồ nhỏ nhặt linh tinh.

Tina không biết từ lúc nào đã trèo xuống ngồi cạnh tôi, bỗng kêu lên một tiếng như bắt được vàng: “Ran tỷ, tỷ có dùng gì mấy chiếc ghim kẹp này không? Cho Tina đi.”

Nghe vậy tôi nhìn lại, cảm thấy mấy chiếc ghim kẹp tóc cũng chẳng dùng làm gì. Chỉ giữ lại một ít, còn lại đều cho cô nàng. Với tôi kim chỉ còn hữu dụng chứ mấy chiếc ghim như vậy ngoài cái lên tóc thì làm được gì nữa đây.

Tina vui vẻ nhét tất cả vào trong chiếc túi nhỏ quây quanh hông của mình. Trên tay vẫn còn cầm cái đánh dấu sách bằng kim loại cũng cho cả vào. Chắc thấy tôi nhìn dừ quá nên Tina ngượng ngùng bảo:

– Có chuyện gì vậy Ran tỷ?

Vẫn đang nhìn động tác của Tina, tôi hỏi: “Cái ghim và đánh dấu sách kia, em định dùng làm gì?”

Tina làm một tư thế đưa ngón trỏ bên môi, tỏ vẻ bí hiểm: “Suýt! Không thể nói nha tỷ.”

Tôi phì cười, mở miệng định nói thì bỗng một tiếng ầm cắt ngang. Tiếng đập cửa liên tục, thanh âm dồn dập vang dội khiến tôi và Tina theo bản năng lùi ra xa mấy bước. Saruchi và KanSai cũng nghe tiếng chạy vội ra: “Có chuyện gì vậy?”

Nhưng rất nhanh chúng tôi đã hiểu ra là chuyện gì.

Nhìn qua camera, các bóng đen không còn lượn lờ rải rác nữa mà đều di chuyển về một hướng, như bắt được mục tiêu mà càng ngày càng nhanh. Mà hướng đó chính là nơi chúng tôi đang trú.

Saruchi ngạc nhiên, con mắt tròn trĩnh nhìn chằm chằm màn hình: “Sao có thể như vậy? Tôi ở đây suốt một tuần cũng không xảy ra chuyện này.”

Hiện tại không phải lúc làm rõ chuyện này, chuyện trước mắt là làm sao chống đỡ được qua đêm mới là vấn đề.

KanSai ở một bên chen lời: “Chúng ta thử dỡ kệ sách hoặc tủ lạnh qua đây chống tạm. Hy vọng cánh cửa này không đến mức quá yếu.”

Nói là làm, chúng tôi đều cố gắng dỡ ra khiêng đến. Tôi tuy sức lực nhỏ yếu nhưng cũng không muốn làm chậm chân. Nói chứ đến Saruchi gọi thế anh KanSai còn kêu vương chân, thế tôi thành cái gì đây? Tuy biết anh chỉ nói vậy nhưng không thể chắc chắn sẽ không có bất mãn.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giới (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Cánh cửa càng lúc càng chấn động mãnh liệt, tường chừng như sẽ sụp đổ. Từng tiếng đập cửa giống như tiếng chuông từ thân gỗ một hồi lại một hồi vào tinh thần chúng tôi.

Saruchi một tay cầm sẵn thanh sắt lăm được, nói: “Có hai tầng cửa, bên ngoài là cửa gỗ, bên trong này cửa được làm từ kim loại. Không biết lực của bóng đen đó có làm bóp méo cánh cửa thứ hai không. Tôi cảm nhận được cửa thứ nhất không chống đỡ được rồi.”

Như để hưởng ứng lời nói của Saruchi, thanh âm vỡ vụn rõ rệt vang lên. Ngay sau đó là từng tiếng ục ục nối tiếp nhau, không hề gián đoạn.

Tôi nhìn chằm chằm vào cánh cửa, cảm tưởng xuyên thấu qua lớp ngăn cách này có thể nhìn thấy bóng đen đó.

KanSai bên cạnh càng ngày càng cau mày, trên tay vẫn cầm cái xẻng bị méo mó do tôi tốt bụng nhặt về từ lần KanSai đấu với bóng đen, bỗng chốc nhìn quanh nhà, đưa tay chỉ về một chỗ: “Cái kia thông đến đâu?”

Mọi người nghe KanSai chỉ ngẩng đầu lên nhìn, Saruchi lắc đầu đáp: “Em biết anh nghĩ gì, lỗ thông gió đó thông đến đỉnh cây, cơ bản nó được dựng theo phương thẳng đứng như ống khói ấy, không có điểm tựa thì hoàn toàn không thể chui lên được.”

Tina đứng sau như nhớ ra cái gì vội chạy lên gác sách lục lọi một hồi rồi chạy về, giơ lên chiếc hộp không to lắm về phía chúng tôi: “Mọi người xem, cái này có thể dùng được không?”

Tôi quay người nhìn lại. Bên trong chiếc hộp có rất nhiều các móc dính mà người ta hay bán ở ngoài, đủ loại kiểu dáng khác nhau, nhưng cùng chung một

công dụng là gắn vào tường siêu chắc.

Tôi im lặng một lát, nói từ tiếng lòng: "Dẫm hay bám vào nó rất tốn sức đấy Tina, chưa kể chưa từng thấy có người đu vào mà nó không rơi."

Tina nghe vậy ừ ừ: "Vậy phải làm sao? Em chỉ nghĩ ra được vậy."

"Nhưng cũng không phải không thể dùng được, chúng ta có thể nghĩ xem làm thế nào để sửa lại."

Vừa nghe đến, khuôn mặt Tina bỗng chốc sáng bừng lên, đặt hộp móc dính xuống đất. Cả KanSai và Sarichi cũng tiến lại góp ý.

Nhìn bên ngoài thanh âm đập cửa vẫn dồn dập, thậm chí còn nhìn thấy một vài vết méo nhỏ bị tác động khiến hơi lồi lên, rồi lại nhìn ba con người đang vô tư nghiên cứu móc dính. Tôi bỗng có một loại lỗi giác dường như mình đang đứng ở hai nơi hoàn toàn khác nhau, thật kì dị!

"Chúng ta không có nhiều thời gian, còn phải bảy tám tiếng nữa thì trời mới sáng đấy." Tôi không nhịn được phải tiến lên nhắc nhở.

Có vẻ như mọi người cũng ý thức hoàn cảnh của mình. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh. Cuối cùng chúng tôi cũng sử dụng đến móc dính, phần móc có gắn miếng xốp hay dùng để chống đồ dễ vỡ. Không biết có hiệu quả không nhưng đành xài tạm vậy.

- Giờ ai sẽ đi đầu tiên?

- Để anh.

Thanh âm của KanSai truyền đến, anh vừa đi tới vừa mang theo cầu thang dựng thật chắc sát với lỗ thông gió.

- Anh đi trước, có gì phát sinh cũng dễ ứng đối.

Mọi người không ai có ý kiến, dù sao trong cả nhóm thì anh Sai nhìn có vẻ tin cậy hơn. Hơn nữa, chúng tôi đều mặc váy đồng phục, mặc dù có quần ngắn thêm vào, nhưng để anh KanSai đi dưới vẫn không ổn cho lắm.

"Vậy để tôi bọc hậu dưới cùng." Sarichi quyết định thật nhanh xung phong nhận việc.

Mọi việc phân chia ổn thỏa, kiểm tra lại những đồ dùng cần mang đi. Vì suy tính cho tiện lợi đi lại và diện tích lỗ thông gió, chúng tôi không mang gì quá cồng kềnh. KanSai nhanh chóng bắc thang trèo lên, dùng móc dính gắn vào rồi bám lấy.

Qua một lúc không thấy bị rơi, chúng tôi đều thở phào nhẹ nhõm. Nhưng bỗng tiếng gào thét đột nhiên vang lên cắt ngang làm chúng tôi không dám trì hoãn. Rất nhanh Tina cũng trèo lên theo sát.

Sau Tina là đến lượt tôi, lỗ thông gió chỉ rộng đủ một người đi, trước khi trèo tôi liếc nhìn ra cách cửa, cả kính khi phát hiện cánh cửa đã bị biến dạng rồi. Vội vàng trèo lên, tôi vẫn không quên đằng sau tôi còn một người đấy.

- Chết thật, tôi quên một thứ. Ran cứ trèo tiếp đi, đừng để ý tôi.

- Này! Sarr, Sarichi!"

Tôi mở to mắt nhìn cái đầu nhìn xuống, chỉ thấy Sarichi đã đặt một tay vào rồi lại nhảy xuống. Đùa sao, bóng đen đó sắp tràn vào đến nơi rồi, còn tìm cái gì nữa chứ.

Tôi không có thân thủ nhanh nhẹn như Sarichi, trèo đã một đoạn rồi, bảo tôi nhảy xuống thì khác gì lợn lành thành lợn què.

- Được rồi, thấy rồi.

Hắn là Sarichi biết tôi lo lắng nên mới đánh tiếng. Tôi liếc xuống nhìn thấy Sarichi đang đứng ngay cầu thang chuẩn bị trèo lên. Tôi cũng yên tâm, hai người ở trên đằng trước cũng hỏi lại có sao không, tôi đều ứng tiếng.

Sau khi Sarichi trèo vào đã đá cái cầu thang đổ xuống, tiếc là không mang theo được cái nắp thông gió để đóng lại, như vậy sẽ càng an toàn.

Gần như là cùng một khoảnh khắc, cánh cửa thứ hai cũng nổi gót theo sau mà bị đục một lỗ. Từng đoàn bóng đen lũ lượt kéo vào, không thèm nhìn đến các loại giá sách kệ tủ đang đóng vai trò chặn cửa. Phát hiện không thấy người, thân thể của chúng mơ hồ trong suốt hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giới (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Ánh nắng của sáng sớm nhẹ nhàng chiếu tới thông báo một đêm đã trôi qua. Làn sương quấn quanh qua viền lá rồi đọng lại rơi xuống mặt đất. Xung quanh vẫn như cũ không hề có âm thanh của con người, tĩnh mịch.

Tôi ngơ ngẩn mở hai mắt nhìn lên bầu trời xanh thẳm.

Thực ra tôi đã dậy từ sớm, ngồi dậy đưa tay lên day trán một hồi. Tôi cảm thấy đầu có chút đau.

Từng mảnh ký ức hỗn loạn khó khăn lắm mới định hình lại được, lại một nữa tan ra, trở thành một mảnh mơ hồ.

Qua giây lát, tôi mới bắt đầu đưa mắt nhìn xung quanh, bỗng chốc cười khò.

Hiện giờ tôi đang nằm trên băng ghế ngoài công viên của trường, không thể tưởng được tôi có thể ngủ qua đêm ở đây, mà cũng không phải do tôi muốn vậy.

Đầu óc dần dần tỉnh táo, tôi bây giờ mới có thể suy nghĩ lại căn kể mọi chuyện từ hôm qua đến giờ. Cũng không phải do tôi không có thời gian nghĩ. Chẳng qua tôi muốn nhắc mình nhớ lại lần nữa, thực ra thì nếu có quyển sổ nhật ký nào đó ở đây thì thật tuyệt. Tôi không muốn quên đi chi tiết nào cả.

Từ hôm qua lần đầu mở mắt ở ký túc xá, tiếp đến gặp được anh KanSai và Tina, rồi là xảy ra một vài chuyện và gặp Sarichi, sau đó là cả bọn cùng nhau đi qua lỗ thông gió tránh thoát khỏi sự công kích của bóng đen, cuối cùng là... Cuối cùng?!

Tôi trừng mắt nhớ đến. Phải rồi! Chúng tôi cùng nhau trèo lên tới đỉnh, sau đó còn cùng nhau ngồi trên cành cây trò chuyện giết thời gian. Tina hát vài câu tạo không khí, Sarichi thì kể một vài câu chuyện hay ho, KanSai thì có vẻ như đã thả lỏng, mặt mày thoải mái cũng góp vài câu.

Thế nhưng chúng tôi ngồi đó chẳng được bao lâu thì bỗng chốc một chùm tia sáng chói mắt từ trên không trung lao thẳng xuống hướng phía chúng tôi. Khiến tôi chỉ còn biết vô thức đưa tay che lại bảo vệ mắt.

Sau đó thì dĩ nhiên tôi mặc danh kỳ diệu được một “vé trải nghiệm” ngủ ngoài đường qua đêm.

Hạ mắt nhìn xuống bên người, phát hiện chiếc ba lô và chiếc đồng hồ tôi mang theo bỗng biến mất. Lại như cũ y như lúc tôi đến.

Tôi thờ dãi đứng dậy, nhặt lên cành cây rồi lại bỏ xuống, nghĩ nó cũng chẳng giúp được điều gì, đến gậy sắt cũng chưa chắc chống nổi nữa là. Nhưng theo phương châm có còn hơn không, tôi lại nhặt nó lên, dù sao trông cũng chắc chắn.

Lại nói, không biết ba người họ đã đi đâu rồi, có phải là mỗi người một nơi hay không. Vốn chúng tôi định cùng nhau qua căng tin kiếm đồ, nhưng mà...

Tôi không nhìn được lại đưa mắt nhìn quanh, tôi đã là chúa mù đường. Lại ở trên hoàn cảnh xa lạ không có lấy cái gì trợ giúp như la bàn, bản đồ,... thì tôi đành bất lực, đi đến đâu hay đến đấy vậy.

Dựa theo cảm giác đi về hướng tây bắc. Lần trước tôi đi về hướng đông thì gặp được bọn họ, lần này tôi ôm may mắn quay về hướng tây không biết có trúng không.

Ngôi trường này thật kì lạ, sắp xếp bố cục giống như mê cung, trái phải trước sau đều có, dường như bốn khu nhà một là quây thành một vòng, thoát được vòng này lại đến một vòng khác.

Tới lúc này tôi mới cảm thấy không thể ăn uống thật tốt. Ước chừng khoảng một vài tiếng trôi đi, tính cả thời gian tôi hết đi rồi nghỉ, cũng đi được cả quãng đường dài. Vậy mà dạ dày tôi không kêu gào đòi ăn như trước.

Rắc!

...

Tôi dừng lại bước chân, cẩn thận nghe ngóng. Hình như tôi vừa nghe thấy thanh âm gì, ánh mắt không xác định ngẩng đầu nhìn lên tầng.

Nơi tôi đang đứng là ở trong một khu lớp học, ngay dưới chân cầu thang. Cũng giống như bao khu nhà khác, phòng học nối liền ngay ngắn có trật tự, hành lang sâu hun hút không thấy điểm cuối. Ở đây ánh nắng không thể chiếu tới, khiến cho hành lang thêm một phần âm u.

“Minh có nên lên không?” Tôi âm thầm tự hỏi. Nhưng rất nhanh lòng hiếu kỳ đã chiến thắng lý trí. Tôi nhẹ nhàng không tiếng động bước lên cầu thang.

Rắc!

Lại một tiếng động nữa, lần này âm thanh rõ hơn. Dường như là phát ra từ trong lớp học kia. Sau khi bước lên bậc thang cuối cùng, tôi không vội vào ngay mà núp sau bức tường.

Giả như có gương hoặc có gì phản chiếu được thật tốt. Tôi cau mày suy nghĩ, thiếu thốn đồ dùng là một trở ngại không hề nhỏ đấy. Đành cả gan vào xem vậy.

Nghĩ là làm, tôi cầm theo cành cây vừa lượm được từng bước đi ra hướng phát ra thanh âm.

“...”

Nhưng tôi chưa đi được mấy bước thì bị cái gì đó đằng sau bịt mồm kéo lại, đi về một hướng khác của khu nhà. Tôi mở trừng hai mắt bàng hoàng giữa giữa, trong bóng tối tôi không nhìn rõ là ai, khiến tôi cảm thấy hoang mang.

– Dừng ờn.

Giọng nói đột ngột vang lên bên tai tôi, có lẽ thấy tôi giấy quá mới phải miễn cưỡng lên tiếng. Nhưng cũng thành công khiến tôi dừng động tác lại.

Không phải cái quý gì là được rồi, là người là được rồi.

Sau đó tôi được đưa đến một căn phòng cuối hành lang. Khi mở cửa bước vào, ánh mắt tôi khẽ nheo lại thích ứng với ánh sáng, nhìn rõ tình huống trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giời (Ranh Giời Thực Áo)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

– Không ngờ chị cũng ở đây.

Theo tiếng nói này cùng lúc tôi cũng biết rõ người vừa phát ra thanh âm kia.

Một người đang ung dung ngồi lên bệ cửa sổ nhìn ngắm cảnh vật bên ngoài, cô đứng quay lại với ánh nắng, khẽ nghiêng khuôn mặt phúng phính như búp bê, phần tóc mái đen nhánh che khuất đi vầng trán. Chỉ để lộ ra đôi mắt to tròn óng ánh nước, đôi môi mím chặt lại để lộ ra một phần lạnh lùng.

Tôi ngăn người mập máy môi. Lại quay sang nhìn người vừa đưa tôi vào ban nãy giờ đang đóng cửa lại. Đầu tóc rối xù tự nhiên màu hạt dẻ, nhưng không khiến người khác cảm thấy khó chịu. Con ngươi màu xám tro giấu dưới cặp kính dày thấy không rõ biểu tình.

Cả hai người họ đều mặc đồng phục giống như tôi, chỉ có điều đồng phục tôi đang mặc trên người theo tông màu trắng viền đen, còn hai người họ thì vừa vặn ngược lại, tông đen viền trắng, một chiếc ruy băng kí tự một đồ đẳng gì đó được quấn trên cánh tay mà tôi không biết tên, kèm theo là các trang bị đầy đủ trên người.

Nhưng hiện tại thì tôi không có tâm trạng để ý vì sao lại khác biệt như vậy hay những trang bị đầy đủ có từ đâu. Trong đầu tôi bỗng hiện lên một hình ảnh trong trí nhớ. Dù đã lâu không gặp nhưng như cũ không khiến tôi quên đi.

“Đúng vậy, không ngờ lại gặp em ở đây, Mika.” Tôi bình tĩnh đáp lại, đoạn quay đầu nhìn người bên cạnh, thấp giọng, “Cả cậu nữa, Jing.”

Mika và Jing là hai người hàng xóm của tôi, chúng tôi cùng nhau học đến trung học thì phải tách ra. Jing theo ba mẹ đi du học nước ngoài, tôi và Mika cũng cách nhau một vài thành phố. Theo thời gian trôi đi, cuộc sống ngày một áp lực, chúng tôi phải quan tâm tới nhiều thứ hơn, dần dần cũng mất đi liên lạc.

Nhưng những kỷ niệm thì vẫn còn đó.

“Em tưởng chị đã quên em rồi, cũng phải năm sáu năm rồi đi.” Nguyên bản vẫn giữ vẻ lạnh lùng nay đã được thả lỏng, Mika nhảy xuống khỏi bệ cửa sổ bước về phía tôi, đoạn thả xuống mái tóc ngang vai, xoa xoa hai bên bầu má. “Ồ đây trông em có vẻ trẻ lại không ít, may mắn chị vẫn nhận ra.”

“Em trẻ lại vào hồi đấy thì chị càng phải nhận ra chứ, Nếu là dùng dáng vẻ của em hiện tại ngoài đời, thì chị mới là không nhận ra.” Tôi vươn tay theo thói quen muốn gõ trán Mika, nhưng nghĩ điều gì lại buông xuống.

“Cũng phải, chắc chỉ có em là không nhận ra mình.” Dường như Mika cũng thấy hành động do dự của tôi, cô nhóc để lại một câu rồi vòng trở lại ngồi trên ghế sofa. “Chị ngồi đi, chắc chị cũng mới tỉnh dậy ở đây, để em giải thích cho chị.”

Jing vốn đứng bên cạnh tôi đã từ lúc nào đứng tại vị trí cửa sổ của Mika khi này nhìn xuống dưới. Từ đầu đến cuối, ngoại trừ hai từ vừa rồi nói với tôi ra, cậu hình như chẳng thêm hế rằng câu nào.

– Chị đừng để ý anh Jing, chị mà ở đây một thời gian chắc cũng không thể cười thoải mái nổi.

Lời nói của Mika không hiểu sao khiến tôi nghe ra được một chút ả ý.

“Nghĩ lại cũng phải, hằng đêm phải đối diện với mấy cái bóng đen cũng khiến sinh ra trường kỳ căng thẳng.” Tôi nghe vậy, nghĩ đến mới tỉnh hôm qua thôi đã thấy rất “đặc sắc”, ở đây mỗi ngày mà không bị vấn đề gì về tính cách cũng thấy kì tích.

“Chị gặp qua bóng đen rồi?” Mika có vẻ hơi kinh ngạc, nói xong rồi còn quan tâm nhìn tôi vài lần xem có bị gì không.

“Ừ, chị gặp rồi...” Sau đó tôi thuật lại câu chuyện cho Mika nghe, Jing ở cách không xa không biết có để tâm tôi nói không, nhưng tôi vẫn cất tiếng vừa đủ hai người nghe.

Mika sau khi nghe xong thì gật đầu, lại như cảm thán. “Anh KanSai gì đó thật dũng cảm đấy, các chị cũng gan lớn ghê. Trong khi không có trang bị gì trên người cũng dám đối mặt.”

Tôi yên lặng, âm thầm đồng ý. Thực ra khi nhớ lại tôi cũng thấy thật mạo hiểm.

“Em nói sẽ giải thích cho chị là giải thích chuyện gì?” Tôi không có tiếp lời Mika, mà chuyển đề tài về đúng trọng tâm.

Mika nghe vậy cũng điều chỉnh lại cảm xúc nói: “Trước tiên em xin lỗi vì đã bất ngờ kéo chị vào phòng, mà bọn em nếu không kéo chị lại chị sẽ nguy hiểm đấy.” Dừng một chút, Mika lại tiếp tục. “Lúc này em đã thấy chị đi vào, cũng muốn nhắc chị dừng vào nhưng bản thân bọn em bị kẹt trong này, chỉ còn cách đợi chị đến gần phòng bọn em rồi lập tức kéo lại.”

Đầu óc tôi lúng búng một lát, bỗng chốc không hiểu ra sao. Cái gì mà bị kẹt? Nguy hiểm? Tôi thấy vẫn gió êm sóng lặng mà.

“Có lẽ chị sẽ sớm được hệ thống hướng dẫn giải đáp, chi tiết thì nhiều nên em không thể nói được hết. Chờ tới khi chị được giải đáp sẽ hiểu hết mọi chuyện, đồng dạng cũng hiểu được luôn tình huống bọn em mắc phải. Chị là...” Mika từ từ nhẹ nhàng nói, bỗng chốc dùng ánh mắt chuyên chú nhìn tôi. Đang lúc tôi đang vừa ngẫm những lời nghe được, vừa suy nghĩ Mika đang định nói gì, thì cô nàng liền không liên quan hỏi đến một câu.

– Chị đã từng chơi game chưa?

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giới (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Tôi có chút không hiểu nhìn về phía Mika. Cô bé năm nào với khuôn mặt vui tươi hồn nhiên, giờ đây lại trở nên trưởng thành phẳng phát nét u sầu.

– Chị chơi rồi.

Thu hồi lại tầm mắt, tuy mơ hồ đoán ra được phần nào nhưng tôi vẫn đơn giản đáp lại, chờ đợi câu kế tiếp của Mika.

– Ở đây chính là một trò chơi, có nhiệm vụ có phần thưởng, và cả hình phạt. Còn có, phó bản.

Tựa hồ như chỉ chờ tôi trả lời, Mika liền không chần chừ nói ra: “Em nói vậy chắc chị cũng đã hình dung ra được rồi, ở đây căn bản chính là một trò chơi. Cái gọi là tốt nghiệp chính là hoàn thành trò chơi. Và còn nữa, chị phải hoàn thành ước nguyện trước khi kết thúc trò chơi.”

– Như vậy ở đây không phải là học sao? Vậy nếu có ước nguyện của người nào đó liên quan đến học, vậy chẳng phải sẽ không thể thực hiện?

Tôi nhún mày, không nghĩ mọi thứ lại phức tạp như vậy.

“Chị yên tâm, dĩ nhiên học tập là điều không thể thiếu trong trường, dù là trò chơi nhưng cũng sẽ không đi quá xa trường học. Khi nào chị nhận được nhiệm vụ sẽ được trải nghiệm.” Mika nói xong, đoạn mở ra chiếc đồng hồ quả quýt được gắn trước ngực áo, có vẻ như kim nén sót ruột, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích cho tôi nghe.

– Vượt được càng nhiều nhiệm vụ, chị sẽ nhận được càng nhiều phần thưởng hấp dẫn. Đặc biệt là phó bản, phần thưởng rất thực dụng. Những phần thưởng đó sẽ giúp chị chống lại Dark Soul, chính là bóng đen mà chị gặp phải. Vào năm học thì chúng nó sẽ không có hình thù nhất định như hiện giờ, càng khó đối phó.

“Nói như vậy, chẳng lẽ là ngày học đêm chiến?” Tôi cất giọng hỏi lại, thanh âm có chút bông đùa nhưng rất nhanh lại trở về nghiêm túc. “Phần thưởng hấp dẫn như vậy, nhưng chị vẫn chưa nghe được hình phạt.”

Có lẽ câu nói này đã chạm đến một điểm cố kỵ nào đó trong lòng Mika, ngay đến cả Jing đang tò về “lo lắng” nhìn ra ngoài cũng quay đầu lại nhìn tôi. Giọng Mika âm trầm hẳn.

– Hình phạt ít thôi, không có gì nhiều, nhưng cũng cần phải chú ý. Quan trọng là xảy ra vấn đề khi làm nhiệm vụ hoặc phó bản, chết đối với con người là điều rất dễ dàng.

Lời nói lấp lửng của Mika khiến tôi có chút yên lặng. Khiến cho cả hai người đều có biểu hiện như vậy, không cần nghĩ cũng biết người nào đó thân quen với họ xảy ra chuyện. Tôi cũng không định tiếp tục đề tài này, liền dời chủ đề hỏi đến một câu khác mà tôi quan tâm.

– Em nói chị không thể vào đây là có ý gì? Và cả vì sao bọn em bị kẹt ở đây?

Nghe tôi nói vậy, vẻ mặt của Mika có lẽ vẫn chưa được ổn định cho lắm, giống như đang chìm đắm vào chuyện gì. Jing đứng bên cạnh khẽ thờ dài, đi lại gần vỗ nhẹ vai an ủi Mika, mới ngồi xuống ngẩng đầu chính diện nhìn tôi. Bấy giờ tôi mới thấy chưa từng có con mắt nào trong suốt lạnh nhạt như vậy.

“Đây là một phó bản.” Ánh mắt Jing chuyển hướng ra phía cửa, khẽ cất giọng thay Mika giải thích nốt phần còn lại. “Vì chị mới là tân thủ, chưa mở ra hệ thống trang bị riêng, nên không nhìn thấy khu nhà này được bao trùm trong kết giới. Chúng tôi sợ dĩ kẹt ở đây là vì trong lúc tìm em gái của Mika, vô tình khởi động phó bản. Tuy đây là phó bản cấp A, chúng tôi vẫn có thể miễn cưỡng qua được, nhưng chị thì khác.”

Trầm mặc một hồi, tôi hiểu ý của Jing. Hai người họ cho dù bị kẹt, nhưng thoát ra chỉ là vấn đề thời gian. Nhưng tôi thì ngược lại, có thể tưởng tượng một kẻ cấp một không có một cái gì trên người đang phải đối mặt với một con boss cấp một trăm, chênh lệch phải nói là gấp trăm nghìn lần.

Như Mika nói, chết thật sự rất dễ dàng!

– Em gái của Mika cũng ở đây sao? Như vậy đừng lo lắng cho chị, hãy chuyên tâm làm việc của hai đứa đi.

Tôi cũng đã từng qua nhà gặp em gái Mika một vài lần. Con bé ngoài đời rất hiếu động, không chịu ngồi chung một chỗ, hẳn đến đây vẫn không thể bỏ được tính đấy rồi. Tôi không muốn làm trở ngại hai người.

Tôi cũng không hỏi nếu đây là trò chơi vậy có chức năng chat, truyền âm hay đại loại gì đó không. Nhưng nghĩ chắc hết cách rồi nên họ mới phải tự mình đi tìm.

– Chị Ran, chúng ta dù gì cũng là người thân. Bọn em không thể cứ thế bỏ mặc chị được.

Mika có vẻ như đã hồi thần lại, và thế là Jing nhường lại vị trí tiếp tục làm “bức tượng” của mình.

Không đợi tôi nói gì, Mika đã nhanh chóng giơ tay lên làm vài thao tác gì đó, rất nhanh từ hư không đã xuất hiện một khẩu súng lục rồi đặt vào tay tôi.

– Vì chị chưa mở ra chức năng hành trang, nên em không thể cho chị quá nhiều đồ. Đây là khẩu súng không yêu cầu cấp bậc, có vài băng đạn giúp chị phòng thân. Bọn em sẽ tận lực bảo vệ chị, nếu vượt qua được phó bản này tất nhiên phần thưởng chị cũng được tính trong đó, coi như là động lực...

Dừng lại giây lát, ngay khi Mika định nói gì tiếp, Jing đang ngồi bên cạnh bỗng bất ngờ đứng bật dậy khỏi ghế, nói với chúng tôi: “Nó đến rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giới (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Tôi mơ hồ nhận lấy khẩu súng. Trong lòng đang có nghìn vạn dấu chấm than hiện lên đầu. Khóc không ra nước mắt!

Có trời mới biết trừ đi học quân sự được tiếp xúc qua với súng ra, nhưng khi đó tôi cũng không nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện này, tâm lý lúc đấy đương nhiên là vừa học vừa chơi, học xong quên ngay. Đây là lần đầu tiên tôi cầm trên tay khẩu súng hàng thật giá thật. Hai người này sẽ không phải cho rằng tôi biết dùng súng đi, không có hướng dẫn gì sao?

Trong lòng kêu gào là vậy, nhưng mặt ngoài cũng không biểu lộ ra biểu tình gì. Ánh mắt nhìn Jing và Mika đang trong tư thế căng thẳng phía trước. Tâm tình gì cũng đều vút ra sau đầu.

Rắc!

Rắc rắc!

Thanh âm quen thuộc mà trước đó tôi đã nghe lại lần nữa vang lên, dường như âm thanh đó đang càng ngày càng gần về phía căn phòng này.

Giật băng đạn ngang hông, tôi vênh tai lên chú ý lắng nghe. Vừa nắm chặt khẩu súng âm thầm lục lọi mở kiến thức trong trí nhớ.

– Em đếm tới ba, chị phải lập tức chạy ra khỏi đây. Bất kể thế nào đừng quay đầu lại, hãy trốn đi.

Tôi đưa mắt nhìn Mika, nhẹ gật đầu.

Tôi biết trong hoàn cảnh này tôi ở lại chỉ tổ vướng chân, không có thực lực thì chỉ có thể núp ở đâu đó chờ người bảo vệ.

Nghĩ đến đó, tôi bỗng siết chặt nắm tay. Mạnh mẽ! Nhất định phải trở nên mạnh mẽ!

Trên tay Mika không biết từ lúc nào đã xuất hiện một cây roi dài màu đỏ, quấn trên cổ tay như có sinh mạng. Thân roi có những đường vân to bằng cổ tay đứa bé một hai tuổi. Jing đứng trước nhất giữ trên tay một thứ như đèn pin, lại giống như cái cán màu đen tuyền.

Thanh âm ngoài cửa ngày càng rõ ràng, thậm chí còn nghe được rõ ràng tiếng sần sật lê bước.

Grao!!!

Bỗng một tiếng gào thét chói tai vang lên, nghe kỹ một chút thì nhận ra đây là âm thanh từ cổ họng phụ nữ phát ra. Khiến tôi không tự chủ sờn hết cả tóc gáy.

Nhưng tiếng gào ngoài cửa không kéo dài bao lâu lại im bật.

...

Cái sự trầm mặc quỷ dị càng khiến con người trở nên khản trương.

Bất thành linh từng tiếng đập cửa liên tiếp vang lên. Thanh âm vỡ vụn của cánh cửa gỗ bị phá một lỗ hổng, kèm theo đó là một bàn tay gầy gò tro xương màu tím xanh cùng với năm móng vuốt sắc bén đang vươn ra quơ quào.

Tôi mấp máy môi, bàn tay đang cầm khẩu súng bỗng siết chặt hơn.

Rất nhanh một luồng ánh sáng màu lục bỏ xuống cánh tay đang vươn ra kia. Mặc dù không thể chặt đứt nhưng cũng thành công khiến nó rút về.

Hướng mắt nhìn nơi phát ra nguồn sáng. Thì ra là thứ Jing đang cầm là một thanh kiếm dạng tia laser!

Thế nhưng không đồng nghĩa là nó hoàn toàn lui lại. Một tròng mắt tròn ngược nhìn ngay vị trí chỗ lỗ hổng đó khiến tôi bất giác muốn lùi về sau.

Qua khe cửa dưới đất, những sợi tơ màu đen ồ ạt tràn vào. Một bộ phận thì quấn kín lấy cánh cửa. Nguyên bản cánh cửa gỗ màu nâu đã bị che lấp bởi các “sợi tơ” đấy. Bộ phận còn lại thì tràn về phía chúng tôi.

Đừng!

Cánh cửa dường như đã chịu một sức ép mà nổ tung. Một con quái vật chân tay ngoằn ngoèo bò dưới mặt đất, những sợi tơ màu đen hóa ra lại chính là mái tóc của con quái vật phát tán ra. Làn da xanh tím sần sùi, tròng mắt đảo liên tục trong hốc mắt tưởng chừng như sắp rớt xuống. Khóe miệng lộ ra những răng cưa dữ tợn. Từng khớp xương vang lên những tiếng rắc rắc quen thuộc.

Ma nữ tóc dài?!

Một cảm giác tê dại từ đỉnh đầu tôi chạy dọc xuống. Nếu lúc đó Jing không kịp kéo tôi ngăn lại, tôi nghĩ mình chắc không còn nguyên vẹn mà đứng ở đây.

Mika nhanh chóng rắc bột phấn không biết tên từ trong hầu bao. Không biết thành phần trong bột có những gì, nhưng cũng khiến cho đại bộ phận sợi tóc không còn tràn tới chỗ chúng tôi.

“Ma nữ” lại thét lên một tiếng kêu kệt chói tai, ngay sau đó tức thì nhảy lên trần nhà dùng chân tay bám dính vào như nhện. Mái tóc tung bay tưởng chừng như chỉ chờ công kích, bện lại thành lọn tóc thẳng đứng sắc bén rồi nhanh như chớp xuyên thẳng xuống phía chúng tôi.

Jing nhanh chóng bước ra một bước dùng kiếm chặn lại, một chân khụy xuống cho thấy sự công kích này không hề nhẹ nhàng chút nào. Mika cũng theo đó không chậm trễ vung lên roi dài, quét liên tục tới ma nữ trên góc trần kia. Trong tay bắt đầu lấy ra một quyển sách.

– Một.

Liếc thấy động tác của Mika, thanh âm từ Jing vang lên, câu nói này tôi biết cậu đang nói với tôi.

Thu roi về, Mika nghiêm túc đọc những chú ngữ khó hiểu trong quyển sách. Jing mất đi trợ giúp đành dùng tốc độ mau chóng bỏ xuống đám tóc kia. May mắn nó không quá cứng so với làn da kia, quét hai ba lần cũng cắt đứt được sợi tóc.

– Hai.

Tranh thủ được một giây thờ dốt, Jing căng cứng phút chốc ấn nút đổi lại vị trí thanh kiếm chống xuống mặt đất. Đây là cái cán hai lỗ trên dưới, tia laser có thể xuất hiện trên hoặc dưới, hoặc cả hai.

– Ba. Chạy đi!

Từ trong miệng Jing phát ra, liền lúc đó Mika đã “đọc” xong, từng dòng chữ tỏa ánh vàng nhẹ nhàng như thoát ra khỏi trang sách phút chốc bay lên xoay tròn tạo thành một hàng dài nhanh chóng hướng phía “ma nữ” quấn lấy trời lại khiến nó không thể di chuyển.

Cần rằng, tôi không do dự cất bước hướng phía cửa phòng bị nát chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giới (Ranh Giới Thực Áo)* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Trong không gian nhỏ hẹp của hành lang, im ắng không một chút âm thanh. Dường như mới vừa rồi tiếng gào thét hay cuộc chiến đấu ác liệt kia không hề tồn tại.

Ào giác sao?

Không! Vốn dĩ nên chạy tiếp càng xa lại đột ngột dừng bước chân, cúi đầu giấu đi vẻ mặt dưới mái tóc dài. Tôi nhìn khẩu súng trên tay, đủ các tâm tình tự trách, cần rút càng ngày càng phóng lớn.

Tôi đang làm gì đây? Bỏ mặc bọn họ chạy lấy một mình sao? Nhưng một âm thanh khác lại nói với tôi rằng: ‘Đừng nghĩ nhiều! Bạn là đang làm theo lời họ nói đấy thôi, cho dù bạn ở lại cũng chẳng giải quyết được gì’.

Bàn tay bỗng siết chặt. Có phải tôi nên làm theo lời họ nói, chạy càng xa càng tốt, rồi trốn ở góc nào đó chờ họ đến. Rồi ngấm nhiên ôm lấy phần thường sau khi đánh bại boss về?

Rõ ràng khi đó tôi đã không hề do dự chạy ra ngoài, vậy mà ở đây dằn vặt cái gì? Cũng chỉ trong một khắc muốn bọn họ yên tâm.

Hèn nhát như vậy không phải là tác phong của tôi.

Như đã hạ quyết tâm, ánh mắt dần kiên định ngẩng đầu lên. Đầu óc tỉnh táo đánh giá sơ lược hoàn cảnh xung quanh, khẽ quay người lại.

Nếu họ lo lắng tôi ở gần xảy ra chuyện, vậy không ở gần là được.

Nghĩ vậy nhưng tôi khó mà tìm được địa điểm nào có thể quan sát, bắt cập hơn là khẩu súng thường này của tôi không thể bắn ở khoảng cách quá xa. Và nếu không muốn bị ngắm làm mục tiêu, tôi phải bắn trúng ngay từ phát đầu tiên vào chính điểm yếu của nó. Mà tất cả những điều trên tôi đều khó có thể thực hiện được.

Điều đầu tiên, tôi cần có một vị trí thích hợp.

Đưa mắt nhìn, vừa rồi tôi đã đánh giá qua. Thiết kế trường học thì trừ phi tôi đứng ở khu nhà đối diện dùng súng bắn tia, còn không đành chịu.

Vừa rồi tôi chạy men theo hành lang, hiện tại chỉ cần chạy ngược lại là gặp phải bọn họ.

Mạo hiểm bước từng bước không tiếng động quay ngược lại. Xa xa đã nghe thấy tiếng đánh nhau quen thuộc, hẳn dừng ở đây là ổn rồi, năm mười mét là khoảng cách trung bình mà súng lục có thể bắn tới, cũng là giới hạn mà đôi mắt có thể nhìn rõ. Hy vọng khẩu súng này không quá kém.

Điều an ủi duy nhất là đôi mắt của tôi giờ đã tinh hơn rất nhiều so với ngoài đời.

Núp sau chiếc tủ đựng đồ dùng cá nhân của học sinh được đặt ngoài hành lang. Con mắt tôi khẽ nheo lại nhìn diễn biến.

Cuộc chiến có vẻ vẫn đang giằng co. Mika dường như sau khi đọc cuốn sách kia về sau đã có vẻ đuối sức, chỉ có thể vung ra cây roi dài khi thì quát khi thì trối lại, hỗ trợ cho Jing. Thanh kiếm của Jing rất sắc bén, cơ hồ mấy lần muốn chặt đứt bộ phận cơ thể ma nữ kia, những tiếng kim loại va chạm cứ thế liên tục vang lên. Nhưng trông họ không có vẻ gì là lùi bước, độ ăn ý phối hợp cũng không hề giảm đi.

Tôi nhú mày. Ma nữ tóc dài kia không phải là kim cương bất toại, càng là cứng rắn càng là phải có một điểm yếu nào đó. Độ công kích của ma nữ rất nhanh, trong lúc cấp bách có lẽ Jing và Mika không thể dư ra thời gian quan sát. Nhưng tôi đứng ngoài xem có thể nhìn thấy được từng cử chỉ của con ma nữ kia.

Ma nữ mặc một bộ đồ công sở đã trở nên rách rưới bẩn thỉu, gần như không còn nhìn ra hình dạng. Các khớp xương vạm vỡ không giống người thường. Làn da tím tái ghê rợn.

Tôi nhin xuống cảm giác khó chịu trong lòng, cố gắng nheo mắt nhìn, không bỏ sót bất kì chi tiết nào trên người ma nữ.

Bỗng một tiếng rít gào phát ra từ miệng ma nữ.

Tóc đen dài của ma nữ bỗng đột ngột thu lại, toàn bộ xoắn lại thành như dây thừng, bắt đầu quật xuống khiến Jing không cẩn thận bị hất bay ra, nhưng rất nhanh lộn vòng tiếp đất.

Bất quá chỉ một giây, ma nữ từ trên trần bỏ nhào xuống Mika!

Jing vừa bị cú hất vừa rồi khiến cho nhất thời chưa kịp phản ứng.

Ngay khi nhìn thấy cử động của ma nữ kia, tôi hoảng hốt. Không hề nghĩ ngợi giờ súng lên, bóp cò.

Pằng!

Con ma nữ khê khượng lại. Trông mắt nó bắt đầu chuyển động chuẩn xác nhìn chăm chăm tôi, lông léo khó khăn giữ lại trong hốc mắt để không rơi xuống. Tôi bình tĩnh nhìn nó, lợi thế phát đầu tiên đã mất. Hiện tại mà chạy thì khác nào giao lưng cho giặc, chỉ mong trong thời gian ngắn có thể tìm chân được nó.

Không cần nhìn cũng biết biểu tình hai người họ ra sao. Con ma nữ kia giống như bị chọc giận bắt đầu đổi hướng bò về phía tôi.

Giờ phút này tôi dường như tỉnh táo hơn bao giờ hết. Từng viên từng viên đều trúng chỗ yếu hại của con người, mặc dù không có mấy tác dụng với con ma nữ này, nhưng cũng thành công khiến nó dừng lại một chút. Nhưng sau đó lại càng bò nhanh hơn.

Tôi vừa lùi ra phía sau vừa bắn, động tác nhanh chóng thuần thục thay băng đạn rồi ngắm bắn. Nếu có thể, tôi rất muốn nghiêm túc cảm thán một câu: ‘Con người khi vào đường cùng, đều bùng phát lên lực lượng phi thường’.

Ngay tại thời điểm con ma nữ bò đến chỉ cách tôi không đến hai mét thì luồng ánh sáng trắng phóng thẳng tới con ma nữ kia, khiến tôi ở gần cạnh cũng bị ảnh hưởng. Vừa che lại mắt vừa lùi lại thật xa.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giới (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Luồng ánh sáng lóa mắt rọi cả một vùng âm u, dường như còn ả ả cảm giác ấm áp, không hề nóng như tưởng tượng.

Một hồi sau khi đã lùi lại khoảng mười mấy bước, đôi mắt tôi mới dần thích nghi được ánh sáng mạnh đột nhiên xuất hiện, bắt đầu hé mắt nhìn tình huống mạc danh trước mặt.

Nhưng chung quy cũng bởi vì ánh sáng quá mạnh, tựa như đôi mắt đang phải nhìn chính diện với ánh mặt trời, khiến tôi chỉ mơ hồ thấy được từ đằng xa bóng dáng Mika trên tay lại cầm một quyển sách cất tiếng gì đó nghe không rõ. Cùng với Jing gần như là chân không chạm đất phi như bay tới, tụt hết sức lực nhảy lên bỏ một kiếm xuống giữa luồng sáng trung tâm đang bao phủ, kèm theo tiếng hét kéo dài chói tai.

Cho đến khi ánh sáng đó trở nên yếu đi nhạt dần, rồi tắt hẳn. Vẫn là hành lang lớp học đấy, nhưng không còn bóng dáng con ma nữ kinh khủng kia, thế vào đây chỉ còn lại một chiếc rương nằm vón vện xuất hiện trên mặt đất.

Bấy giờ tay tôi mới có cảm giác đau nhức, nhưng phần nhiều là run rẩy. Nếu như, chỉ thiếu chút nữa...

– Chị làm sao vậy? Em đã bảo chị trốn đi cơ mà, chị có bị sao ở đâu không?

Mika chạy nhanh tới chỗ tôi. Lời nói đầy sự trách cứ nhưng tôi vẫn nhận ra nồng đậm quan tâm trong đó.

“Chị không sao.” Tôi cười đáp lại, nờ nự cười tự thấy là ổn nhất trấn an Mika. “Hai đứa mới một, chị thì có một gì.”

“Chị có biết là chỉ thiếu thêm chút nữa là xong rồi không?” Vành mắt Mika phấp phồng nhìn tôi, khi chạy đến nơi bỗng không nói không rằng ôm tôi một cái thật chặt. “Không có chị thì bọn em vẫn sẽ giải quyết được, chị thật ngốc.”

“Chị biết mọi người làm được...” Tôi để mặc cho Mika ôm, khê cười. “Nhưng chị lo lắng!”

Mika dường như đã yên lặng lại không nói câu gì, chỉ có cái đầu càng ấn sâu vào đầu vai tôi.

Tôi ngược mắt nhìn Jing cách đó không xa, cậu đã đứng tựa trên tường thờ dốc, từ đầu đến cuối không hề nói năng câu gì. Cũng không có tỏ vẻ gì là háo hức muốn đi mở cái rương kia. Tôi nghe thấp thoáng họ nói là phó bản cấp A, hẳn phần thưởng không kém. Vậy mà giờ phút này không ai thèm nhòm ngó nó sao?

Tôi ho nhẹ phá vỡ bầu không khí quỷ dị, vừa cất giọng vừa đưa tay chỉ cái rương: “Nghe mấy đứa nói ở đây giống game, vậy cứ thế để phần thưởng đấy có sợ nó biến mất không?”

...

Biến mất rồi?!

Tôi ghen hòng nhìn trôn trói vị trí cái rương, bỗng chốc hóa thành ba luồng sáng lao thẳng về phía mi tâm chúng tôi, khiến tôi không kịp trở tay.

Mika lúc này mới có vẻ hồi thần, rời khỏi cái ôm, bắt đầu quay người liếc nhìn ra vị trí cái rương, đoạn quay lại nhìn về mặt tôi thì phì cười: “Không sao đâu chị, dù sao không nhận nó cũng sẽ tự động chui vào túi đồ của chị thôi. Có điều, em chưa từng thấy ai chưa chính thức vào game đã qua phó bản như chị cả, chắc phải đợi đến khai giảng chị mới có thể mở ra hành trang để biết bên trong có gì được.”

Nói xong, Mika làm ra thao tác ấn gì đó trên không trung giống như lúc lấy súng cho tôi. Thấy tôi đang nhìn Jing liền cất giọng giải thích: “Anh Jing này mới vừa phóng ra kỹ năng lớn, đang cần phục hồi lại nên mới trong trạng thái “đơ” như vậy. Chị đừng lo quá.”

Tôi không kịp cảm nhận trong đầu tôi có biến hóa gì không, nghe Mika nói vậy khẽ cau mày hỏi lại: “Nếu dùng kỹ năng gì đó kia thì sau khi dùng xong đều sẽ bị như vậy?”

Mika vừa liên tục thao tác hai tay vừa nói với tôi: “Không đâu chị, tùy từng kỹ năng mình có được. Kỹ năng vừa rồi của anh Jing là tuyệt kỹ nên mới như vậy. Chị xem này!”

Tôi há miệng định hỏi gì thêm, nhưng thấy Mika chuyển chủ đề, ngấm lại không ai thích lộ ra nhược điểm của mình cho người khác, cho nên tôi cũng không hỏi nữa. Ánh mắt chuyển hướng nhìn xuống thứ đồ được đựng trong hồng bao nhỏ trên tay Mika.

– Miếng ngọc này cũng có tác dụng giống như lắc tay hệ thống ban, có thể đỡ được ba lượt công kích trí mạng. Em cho chị đây.”

Khuôn mặt vốn có vài phần lạnh lùng của Mika bỗng bị hòa tan, hai má phúng phính hửng khởi đưa cho tôi như hiến vật quý.

– Cái này cho chị.

Tôi lại đưa mắt nhìn qua. Chỉ thấy Jing đã tiến tới đây từ lúc nào, đồng dạng cũng đưa cho tôi một thứ trông như... Viên đá? Mika thấy vậy cũng quay ra nhìn, thấy rõ là vật gì cũng gạt đầu.

Vội tiếp nhận hai thứ đồ vào tay, tôi ngo ngắc nhìn. Vài giây sau, mới giật mình muốn trả lại:

– Thứ đồ quý hiếm thế này, chị không biết các em có bao nhiêu bảo bối. Nhưng như vậy cũng quá quý rồi, tặng chị thế này chị lấy gì tặng lại đây? Mau cầm về đi.

Mika lộ ra nụ cười sáng lạn, đẩy lại bàn tay tôi đang đưa tới: “Chị em với nhau, chị còn khách sáo cái gì. Chả nhẽ mấy năm không gặp đã trở nên xa lạ rồi?”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, tự nhiên thu tay cất về không lảng nhảng thêm: “Vậy chị nhận nhé, Gấu chó!”

Mika: “...”

Jing vẫn như cũ đứng cạnh bên, nhưng khi nghe đến biệt danh độc nhất vô nhị của Mika, cũng không ngoại lệ phá lên cười.

Tôi vuốt tóc một cái, cũng bật cười theo.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giới (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Sau câu nói của tôi, cả hai người đều trở nên thoải mái hẳn. Hoặc có lẽ là vì chúng tôi vừa tiêu diệt được con boss, tâm lý cũng phần nào thả lỏng.

Chúng tôi cùng ngồi ngay tại chỗ, quây lại nhau thành một vòng. Mika cũng tranh thủ thời gian kể cho tôi nghe một ít sự tình.

Thì ra Mika và Jing, còn cả em gái của Mika đã đến đây một khoảng thời gian. Nếu tính ra thì bọn họ đã “học” xong một khóa, tôi coi như là “đàn em”. Vì vậy mới có chuyện đồng phục khác nhau như vậy, nghe nói là chưa có ai lên được “năm ba”, bởi hình như mỗi lần lên lớp là sẽ phải vượt qua một cuộc thi nào đấy.

Hơn nữa ở đây còn tồn tại cái gọi là “chức nghiệp”, Mika bảo tôi khi nào khai giảng sẽ hiểu rõ hơn. Tôi nghe vậy nên cũng không hỏi gì nhiều, chỉ hỏi khai giảng là thế nào.

Khai giảng về hình thức thi không khác gì mấy so với ngoài đời, chỉ khác một vài chỗ là có thêm vài yếu tố huyền huyền. Như là trường học triệu tập học sinh không cần phải thông báo qua đầu hay gọi phụ huynh gì cả, mà cứ thế trực tiếp “đem” bọn tôi tới. Nghe có vẻ đặc sắc!

Hiện tại đang là nghỉ hè, nhanh thôi sẽ đến khai giảng, theo như lời Jing ở bên cạnh vừa chen lời vào nói thì, học sinh đều “về nhà” cả rồi, có trộn lẫn cả npc và người chơi. Nên không biết ai là thật hay giả.

Theo đó chúng tôi cũng trao đổi với nhau một ít chuyện về cuộc sống ngoài đời. Chỉ nói một ít chuyện như vậy mà không ngờ đã tiêu tốn mất một thời gian. Mika có chút dần trở nên lo lắng, hẳn Jing bên cạnh cũng cảm nhận được nên lên tiếng:

– Thời gian không còn sớm, chúng tôi phải đi tìm Miko. Ran, chị có muốn đi cùng không?

Miko là tên em gái của Mika. Tên hai người gần giống nhau nên trước kia tôi cũng thi thoảng gọi nhầm.

Tôi sớm đã nhìn ra từ khi nãy, biết là không thể ngồi ở đây lâu. Tôi suy nghĩ một chút rồi khẽ lắc đầu:

– Chị cần phải chuẩn bị một chút. Đi cùng bọn em, chị sẽ sinh ra ý lại. Hơn nữa chị đi cùng chỉ làm chậm bước mọi người. Cứ đi đi, chị ở lại đây thôi.

Mika nghe vậy cũng không kì kèo thêm, khẽ gật đầu, nhưng trong ánh mắt lại để lộ ra tia quan tâm, nói:

– Chị phải bảo vệ bản thân cho tốt. Khai giảng tới em muốn được nhìn thấy chị.

Tôi bất đắc dĩ gật đầu. Trông tôi yếu đuối vậy sao? Mặc dù đã lâu không vận động có chút trì trệ, nhưng nói gì thì nói, trước kia tôi cũng có cái đai tập võ làm chứng minh, đủ để bảo vệ bản thân. Chỉ cần luyện tập lại theo quỹ đạo thì cũng không đến mức chậm chạp.

Đây cũng là lí do chính khiến tôi không đi cùng họ, tôi muốn rèn luyện.

Jing đứng bên cạnh cũng quơ chân múa tay làm một thao tác gì đó trên không trung giống y như Mika lúc nãy. Sau đó tức khắc liền xuất hiện mấy băng đạn trên tay đưa ra. Mika nhìn thấy cũng tỉnh ngộ, vỗ đầu một cái:

– Xem em này, chị phải có thứ phòng thân có thể bảo vệ bản thân. Một mình ở đây dù sao cũng nguy hiểm. Chờ em một chút để em xem. . .

Thấy Mika lại bắt đầu muốn lời thêm đồ, tôi vội khoát tay ngăn lại. Nhanh chóng giơ tay nhận băng đạn Jing cho, rồi lại múa xoay tròn khẩu súng trên tay.

– Thế này là được rồi, chị cũng không có dư ra sức mang lịch kịch thế đâu. Thế là đủ cho chị rồi.

Đoạn tôi tò về giơ lên mấy thứ đồ trên tay. Bỗng khỏe mắt liếc tới viên đá trong đó, tôi mới nhớ ra khi nãy Jing có đưa cho tôi. Chỉ thấy viên đá này giống như bao viên đá bình thường khác, tôi mới thắc mắc hỏi:

– Jing, thứ này là gì vậy?

– Chờ chị có vũ khí rồi sẽ biết.

Cậu ta thản nhiên đáp lại, hai tay đội mũ lên che bớt gần nửa khuôn mặt, nghiêng người ngồi dựa vào tường nhắm mắt.

Thấy vậy tôi đành quay sang nhìn Mika, thấy cô bé vẫn còn đang tỉnh thần tìm đồ tặng tôi. Tôi có chút không biết làm sao, đành dòi đề tài:

– Mika, vậy được rồi. Không phải em đang vội tìm Miko sao? Yên tâm đi, chị không sao đâu.

Mika mím môi, cũng thỏa hiệp. Bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy cổ áo của Jing kéo đi như kéo bao tải, mặc kệ cậu có tỉnh hay không. Jing thờ dãi, cũng không giả bộ ngủ nữa. Sau đó, Mika lại quay đầu nhìn tôi, vẫn còn muốn nói gì thêm:

– Chị phải cẩn thận Dark Soul đấy, bọn chúng khá mạnh và nhạy cảm với âm thanh. Chị phải cẩn thận. Còn nữa mặc dù đã đánh xong boss, nhưng đây dù sao cũng là khu vực phó bản. Chỉ cần chị không ra khỏi đây thì Dark Soul không thể nào tiến vào được.

– Rồi rồi, bà cô. Đều nghe lời em cả, chị sẽ chú ý.

Tôi nhanh chóng tiễn hai người xuống chân cầu thang, sau khi thấy hai người rời khỏi khu nhà. Thời điểm Mika quay đầu lại nhìn lên nơi tôi đứng, tôi cũng lộ ra một nụ cười thật tươi, đưa tay vẫy chào họ cho đến khi họ khuất dần.

Thế nhưng, ngay khi tôi quay đầu lại. Một âm thanh mà tôi nghĩ sẽ không xuất hiện vào lúc này đột ngột vang lên.

[Chào mừng người chơi số 197 đăng nhập thành công vào game Hell Angel]

[Người chơi cấp một: hệ thống lực chiến và hệ thống hành trang – Mở ra!]

[Chúc bạn có một trải nghiệm thú vị ở thế giới Hell Angel. Và cuối cùng, đừng quên tham gia tích cực các hoạt động trường học nhé. Trường học sẽ rất hoan nghênh và ban thưởng cho những học sinh ưu tú. . .]

...

Trong đầu bỗng chốc ngổn ngang trong gió, tôi rất muốn u oán hỏi một câu: Chuyện gì đang diễn ra vậy? Chệch kịch bản sao?

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giời (Ranh Giời Thực Áo)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Từ sau khi thiếu bớt đi hai người Mika và Jing, thế giới lại trở về yên tĩnh.

Tôi vẫn đứng dưới chân cầu thang tầng một. Không có lại đi lên, nhưng cũng không có ý định ra ngoài. Tôi vẫn còn nhớ lời dặn của Mika trước đó.

Đi vào trong phòng y tế cách không xa cầu thang mấy. Tôi mở cửa bước vào, khoanh chân ngồi trên giường. Bấy giờ mới bắt đầu định hình lại giọng nói vừa rồi nghe được là thật hay giả.

Thế nhưng, ngay khi trong đầu tôi vừa nghĩ đến thì một bảng điện tử trong suốt màu xanh nhạt lơ lửng trên không trung hiện ra trước mắt, khiến tôi xém ngã ngửa.

[Bạn đã mở ra hệ thống thông tin cá nhân. Vui lòng nhấn vào khung “hành trang” để kiểm tra vật phẩm!]

Giọng nói thông báo của hệ thống lần nữa vang lên. Tôi tròn mắt nhìn một hồi, chần chừ đưa tay lên phía trước, nhấn vào biểu tượng chiếc túi mà mũi tên hướng dẫn chỉ tới.

Tức thì lại có một bảng khác hiện ra chồng lên, bên trong có chứa các ô nhỏ đựng vật phẩm thu được giống hệt trong game. Nhớ lại những động tác quơ tay quái dị của hai người kia, tôi tỉnh ngộ, thì ra là vậy!

Tầm mắt nhanh chóng lia đến một vài thứ trong “túi”. Ngón tay ấn vào một ô đã chứa đồ trong đó, lập tức hiện ra bảng nhỏ thông tin về vật phẩm.

Vật đầu tiên tôi ấn vào là một chiếc hộp màu xám nhỏ. Ánh mắt nhìn tới thông tin trong đó, thấy ghi là hộp quà cho cấp độ một. Ấn vào nút “mở ra” bên cạnh bảng nhỏ, lập tức lại nhiều thêm mấy ô chứa đồ. Tìm hiểu thì toàn bình thuốc hồi phục thể lực và vàng.

Vàng là đơn vị tiền tệ. Không như trong game có vàng khóa, bạc khóa, bạc. Ở đây chỉ có một đơn vị duy nhất. Hiện tại thì chưa rõ lắm cách dùng đến, đành tạm để đó vậy.

Vật thứ hai thao tác tương tự, tôi nhìn thấy là một quyển sách kỹ năng. Nhưng lại thấy màu sắc của ô này trầm xuống, ấn vào xem chi tiết thì hóa ra chưa đủ cấp bậc để sử dụng. Tôi cũng chỉ có thể bỏ qua, đủ cấp rồi sẽ quay lại xem.

Khóe mắt rất nhanh nhìn tới ô thứ ba ngay bên cạnh, thấy màu ô một màu tím nhưng không bị trầm xuống, hẳn có thể sử dụng. Tôi không chần chừ lại ấn vào xem tiếp.

Cho tới khi biết rõ là vật gì, tôi chỉ muốn ngẩng đầu ngược nhìn trời, ông trời đang trêu ngươi tôi sao? Nói thì nói vậy, tôi vẫn di ngón tay ấn nút lấy ra. Tức khắc vật đó đã rơi xuống trên hai tay tôi.

Đây là hai thanh song kiếm, dường như là một cặp. Mỗi thanh đều dài chừng hơn một mét, nhưng không bằng nhau, độ dài cũng chênh lệch khoảng vài phân. Thanh dài hơn màu đen tuyền, thanh ngắn hơn màu ngọc bích. Hẳn là được “rơi xuống” từ trên người con boss khi nãy.

Cả hai thanh đều có hình dạng gần giống thanh katana của Nhật Bản.

‘Mặc Ngọc song kiếm. Phẩm cấp tím. Đăng cấp tùy chỉnh vào cấp bậc người sử dụng? Xem ra là vũ khí tốt.’

Tôi vừa xem thông tin vừa lật ngược trái phải hai thanh kiếm trong tay. Trên cán kiếm mỗi thanh đều khắc một chữ. Thanh kiếm màu đen là Mặc kiếm, thanh còn lại tên Ngọc kiếm.

Nhìn nhìn kiếm quý, lại liếc mắt nhìn sang khẩu súng được Mika cho trên người. Tôi có chút nói không nên lời. Nếu so với kiếm, tuy tốt nhưng tôi vẫn thích chọn dùng súng, không tốn quá nhiều thể lực.

Chính xác là vũ khí nóng sử dụng vẫn đã tay hơn vũ khí lạnh.

Nhưng dù sao, ở trường hợp này thì vũ khí lạnh vẫn chiếm ưu thế hơn. Không thấy hai người Mika kia đều chỉ dùng roi dùng kiếm đó sao? Súng dù sao cũng có hạn chế.

Lại nhắc đến súng, tôi có chút suy ngẫm. Nếu tôi bỏ súng vào túi thì không biết có hiện ra bảng thông tin gì không.

Nghĩ là làm, tôi bắt đầu loay hoay tìm cách cho đồ vào hành trang. Khẩu súng trên tay biến mất, thay vào đó là có thêm một ô chứa vật phẩm. Ngón tay khẽ ấn, bảng thông tin liền nhanh chóng hiện ra.

‘CZ – 75? Sơ tốc đầu nòng 360m/s, tầm bắn hiệu quả khoảng 50m...’

Tôi lẩm nhẩm đọc thông tin, cảm thán đồng thời cũng có chút lúng túng. Súng tốt như vậy, Mika lại không chút do dự đưa cho tôi.

Nhưng tôi rất nhanh thắc mắc một điều. Vì sao thanh kiếm tôi đang cầm có phẩm cấp và yêu cầu cấp bậc, còn khẩu súng này thì không?

Thờ dài ngán ngẫm, hệ thống này sớm không muộn lại tới đúng vào lúc này, nếu không tôi đã kịp hỏi hai người Mika những thắc mắc trong đầu tôi rồi.

Khóe mắt liếc nhìn dữ liệu thông số lực chiến cá nhân, trong đó hai điểm nhanh nhẹn và điểm lực lượng thấp nhất. Tôi khẽ nhủ mày. Đeo lên miếng ngọc vào cổ, cất luôn viên đá vào hành trang rồi tắt đi toàn bộ bảng thông tin. Tay cầm theo song kiếm đeo vào hai bên hông bước ra khỏi phòng y tế.

Vốn dĩ theo ý định của tôi là ở lại trong khu nhà luyện tập ngắm bắn, nhưng ngoài ý muốn lại nhận được vũ khí của mình. Tôi có chút lớn gan thay đổi chủ ý muốn đi tìm bóng đen mà Mika gọi đó là Dark Soul, trước mắt về khoản đánh cận chiến tôi không biết tìm đâu ra đối tượng cả. Hơn nữa ở lại nơi này cũng không dễ làm gì, còn lãng phí thời gian.

[Xác định rời khỏi phó bản?]

Bàn chân vừa mới chạm bước tới cửa vào khu nhà tầng một, thì lại có thêm một âm thanh của hệ thống nhẹ nhàng vang lên. Đồng thời tôi nhìn thấy một cái bảng to lớn hiện lên ngay giữa không trung cửa vào.

Tôi nhìn khu nhà mình đang đứng, có chút ho nhẹ âm thầm nói xin lỗi Mika. Ngón tay nhanh chóng ấn lên nút ‘Đồng ý’, cất bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giời (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Ánh nắng của buổi chiều tà rơi xuống, xua bớt đi làn sương mù vẫn luôn bao phủ lấy ngôi trường. Ngược lại, có vẻ dường như bầu trời vẫn luôn một màu xanh như vậy, trong vắt không hề trộn lẫn những màu sắc khác.

Nếu không có ánh nắng mặt trời, có lẽ sẽ khiến người cảm giác mình đang ở trong một chiếc hộp xanh biếc. Nhưng cũng không khác gì, chúng ta vẫn luôn ở trong một chiếc hộp!

Đứng dưới bóng râm của gốc cây che đi ánh sáng, tôi ngẩng mặt lên nhìn trời suy tư. Ngón tay mở ra bảng thông tin kiểm tra giờ.

Thời điểm bước ra khỏi phòng y tế, tôi bỗng nhìn thấy bản đồ được dán trên tường. Nhìn các kí tự và miêu tả giới thiệu chi tiết của từng khu nhà, tôi vui vẻ đưa tay xé bản đồ xuống cuộn lại, ném vào hành trang.

Nhưng kinh hi hơn nữa là, tôi bỗng phát hiện phía dưới cùng bên phải khung thông tin có hiện giờ giấc hiện tại. Như vậy kết hợp cùng bản đồ, có thời gian và không gian, ha ha, tôi sẽ không lo bị lạc đường.

Chọn lấy một gốc cây có vẻ dễ leo, đạp chân lấy đà trèo lên ngồi vắt vẻo trên cành cây. Tôi lấy ra bản đồ, ánh mắt chuyên chú nhìn xuống.

Từ góc độ này của tôi nhìn xung quanh, chỉ thấy phía trước cũng có một khu nhà tương tự với từng cửa sổ nối liền san sát giống hệt nhau, không khác gì với những khu nhà trước mà tôi thấy.

Đôi mắt lia đến chữ ‘L’ to đùng được khắc trước bờ tường của khu nhà. Khóe miệng tôi không tự chủ giựt giựt. Khu nhà mà lần đầu tiên tôi gặp hai người KanSai và Tina là khu C, không ngờ tôi đã trôi dạt đến khu L rồi.

Lại nhìn khoảng cách xa vời trên bản đồ, tôi bỗng chán nản!

Trên bản đồ, có thể thấy được kiến trúc của trường học này. Trường học tổng cộng hai mươi sáu khu, chia theo bảng chữ cái. Ba chữ cái đầu A B C dành cho năm nhất, ba chữ cái sau D E F dành cho năm hai, ba chữ tiếp G H I dành cho năm ba. Chín chữ cái tiếp theo là khu nhà dành cho các câu lạc bộ. Tiếp đến là các khu như hội trường giảng đường, sân vận động, thư viện, văn phòng giáo viên, khu ký túc xá,... Ngoài ra còn có bể bơi, căng tin và khu nhà kính trước đó tôi từng đi.

Khi nhìn đến sơ đồ kiến trúc của cả trường học, tôi bỗng không biết nói gì. Câu lạc bộ chiếm nhiều thế sao, nguyên chín khu nhà đều dành cho rồi.

Các khu nhà cũng không xếp theo thứ tự mà xen kẽ lẫn nhau, như lúc đầu tôi vừa nói, nếu không có thứ gì hỗ trợ thì tôi vẫn còn ở đó đi lòng vòng, và còn choáng ngợp trước cái ‘mê cung’ này.

Tay nhấn lên không trung lần nữa xem lại giờ. Chúc năng sinh lý bình thường của con người đột ngột biến mất khiến tôi bất tri bất giác đã không để ý bây giờ là chiều rồi. Vậy chỉ còn chưa đến một tiếng nữa là sẽ tối.

Tôi tính đi qua khu L này để đến khu K của câu lạc bộ kiếm thuật. Nhưng nghĩ đến không bao lâu trời sẽ tối, tôi sẽ ở đây chờ qua đêm nay sẽ đi. Ai biết được tôi có lại ‘đạp’ nhầm vào pho bản nào không, mặc dù chắc pho bản cũng không thường xuất hiện như củ cải trắng vậy đâu. Nhưng tôi cũng không muốn rơi vào hoàn cảnh vừa thoát được miệng sói lại rơi vào hang hổ, gì thì cũng phải chờ đến sáng mai. Mà nói đúng ra, mục tiêu đầu tiên của tôi trước hết vẫn là bóng đen.

Sắp xếp suy nghĩ xong xuôi, tôi ngồi an phận trên cành cây. Mượn tán lá dày che khuất toàn bộ cơ thể, không tới mức nằm trơ trọi bên ngoài. Tôi vuốt ve song kiếm bên người.

Các cụ nói không sai: Ghét của nào trời cho của nấy. Bình sinh tôi ghét nhất là đánh cận chiến, ai ngờ lại được cái vũ khí ‘kinh điển’ như thế này.

Mò mẫm thì thấy nó bị đánh dấu là khóa rồi, hẳn là cũng giống trong game vật phẩm không thể bán hay đổi được. Cộng thêm dù sao tôi cũng cần có một vũ khí của riêng mình, súng sớm muộn cũng phải trả lại cho người ta.

Nhàm chán tựa lưng vào cây chờ thời gian, tôi giờ lên bàn tay ra phía trước. Ánh mắt thơ thần nhìn chiếc lác tay hình đôi cánh vẫn còn đó.

Nhiều khi tôi sẽ bỗng quên mất còn thứ ‘của nợ’ này trên người, đơn giản nó chẳng gây ra cảm giác tồn tại. Nhưng một khi nhìn nó rồi lại chỉ muốn nghiêng rãng nghiêng lợi.

Nó là thứ đầu tiên tôi có khi tỉnh dậy ở đây. Tôi luôn luôn có cảm giác hoang mang nhưng vẫn phải cố kìm nén xuống. Mặc danh kỳ diệu lạc vào đây, rồi lại bất đắc dĩ bị cuốn vào trò chơi. Nói không hoảng sợ là giả, bất kỳ ai cũng sẽ vậy, chỉ khác ở cách biểu lộ mà thôi.

Khi nào mới có thể ra khỏi đây...

Lắc mạnh đầu xua đi cảm xúc tiêu cực trong lòng. Hiện tại tôi không đủ tầm để với tới những câu hỏi hời hợt này, trước mắt tôi chỉ muốn đi bước nào tính bước đấy, thuận theo tự nhiên.

Mất thấy trời bắt đầu tối lại, tôi nhìn lên bảng thông tin: năm giờ năm mươi lăm phút. Tôi ngồi thẳng người đối tư thế nhìn phía dưới.

Không hề có sự giao nhau giữa sáng và tối, bầu trời đột nhiên như bị bóng tối bao phủ. Cùng lúc đó phía dưới mặt đất cũng xuất hiện từng tầng bóng đen.

Siết chặt kiếm trong tay, vị trí tôi chọn là nơi hẻo lánh nhất. Quả như dự đoán, trước mắt chỉ thấy một bóng đen lớn vờn lại đây. Tuy không biết vì sao bọn chúng dường như không cảm nhận được tôi, nhưng vẫn không làm trở ngại đến quyết định mạo hiểm này.

Khẽ nhắm mắt vài giây rồi mở ra, đôi mắt kiên định nhìn Dark Soul. Xác định được mục tiêu, thân thể bắt đầu nhảy xuống đồng thời vung kiếm chém ra.

Lần này, tôi muốn trở nên mạnh mẽ!

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giới (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Khu nhà L.

Lăn người một vòng, bàn chân trái đạp lên đồng gạch được xếp thành núi ngăn nắp, hai tay nhanh chóng vươn lên bám lấy cửa sổ phía trên cao. Tiếp đến dùng chân đạp vào tường, cả người cứ thế lơ lửng như vậy.

Phía dưới tôi là ba cái bóng đen đang không ngừng ngửa đầu hướng tôi gào thét.

Từng giọt mồ hôi đọng lại trên mặt, tôi cố gắng bám lấy bệ cửa sổ trên cao. Ánh mắt nhìn sang xà ngang bên kia. Đôi chân vung vẩy vài lần rồi dùng sức vắt lên. Cả người lấy tư thế của gấu kuala nhanh chóng bầu vịu sang.

Nằm sấp trên xà ngang, thở dốc một hồi. Cảm giác như vừa thoát được tai nạn.

Bàn tay không tự chủ nắm chặt miếng ngọc trên cổ. Đây là thứ hộ mạng Mika cho tôi trước đó, nhờ thứ này mà tôi mới thoát được hiểm cảnh, hiện giờ chỉ còn một lượt chống đỡ công kích trí mạng.

Nhớ lại thời điểm lúc trước, khi tôi nhảy xuống dùng Ngọc kiếm chém vào bóng đen. Chỉ nghe được âm thanh như chém vào kim loại, không những không thể làm nó tổn hao chút nào, ngược lại còn khiến chọc giận nó. Không còn cách nào khác tôi đành nhanh chân chạy đi.

Nếu không thể một kích trí mạng, thì chỉ cần nó gào lên sẽ dẫn tới những bóng đen khác gần đó.

May mắn đúng như lời Mika nói, bọn chúng chỉ bị ảnh hưởng bởi âm thanh. Tuy mắt chúng vẫn nhìn thấy, nhưng lại có vẻ không nhìn được rõ ràng, tạo sơ hở giúp tôi có thể vừa né vừa tập kích, vừa dư ra được thời gian quan sát.

Mặc dù có bị chật vật, còn bị dính đòn tận hai lần, cộng thêm mấy chục lần xém trúng. Nhưng tổng thể thì cũng có chút thu hoạch nhỏ.

Chính là đã nhận ra được nhược điểm của chúng.

Vẫn nằm trên xà ngang, ánh mắt rũ xuống nhìn ba bóng Dark Soul đã bót đi quơ quào, rồi dần dần trở về hình thái lượn lờ.

Ngón trở khê nhúc nhích chỉ đến phía trước, bảng thông tin trong tầm mắt hiện ra.

‘Không ngờ chỉ giết một con đã tăng nhiều như vậy’ Tôi không hết kinh ngạc nghĩ.

Hiện tại tôi đang ở cấp năm. Mỗi lần tăng một cấp được cho hai điểm để tăng thuộc tính, tôi đều phân bổ vào điểm nhanh nhẹn và lực lượng.

Nhân vật khi mới bắt đầu gia nhập trò chơi đã được cho sẵn số điểm thuộc tính dựa vào năng lực vốn có. Vì vậy tôi chỉ tập trung vào hai điểm mà tôi yếu kém nhất.

Nếu có thể giết được càng nhiều bóng đen thì tốt quá. Nhưng nghĩ lại cảnh dầu sôi lửa bỏng lúc đấy, thậm chí còn bị mất tận hai lượt bảo hộ của miếng ngọc, tôi rùng mình, vẫn là nên thôi đi.

Sau khi xem lại giờ giấc, tắt bảng thông tin. Tôi thờ dài thăm nghĩ: lần sau sẽ chọn tăng thể lực, quá tốn sức rồi!

Bây giờ tôi mới để ý mình đang ở đâu. Khi nãy vì ngoài trời đứng kín từng tốp bóng đen khiến tôi đành phải lách mình vào khu nhà L. May mắn đây không phải phó bản!

Nhưng bóng đen vẫn vào được. Tôi chỉ còn biết trái tròn phải tránh. Bây giờ nhìn mới thấy cấu trúc của khu nhà này sao thật giống sân bóng rổ, có vẻ như đang xây dở. Không cần nhìn bản đồ cũng biết đây là khu dành cho cầu lạc bộ rồi.

Nhưng vẫn có chút khác biệt với sân bóng rổ thông thường, cụ thể ở đâu thì tôi không thể nói rõ được.

— Chị ơi, chạy mau! Đừng quan tâm em!

— ...

— Chị ơi... hức hức... em nói là cứ mặc kệ em mà...

...

Nghe thấy âm thanh mơ hồ không xa, tôi ưỡn oải nâng mắt lên nhìn. Từ trên cao nhìn xuống xa xa, thấy được hai cô gái ăn vận đồng phục giống hệt tôi. Một người có vẻ lớn tuổi hơn đang cõng một người trên lưng chạy về phía trước. Đằng sau là vài bóng đen đuổi theo, ngay cả ba cái bóng đang lượn lờ ở gần tôi cũng nghe tiếng mà đổi hướng.

Thế này thì gay rồi!

Mình tôi còn ốc không mang nổi mình ốc, nói gì đến cứu người. Nhưng mà...

Tôi thờ dài, ai bảo tôi thích vác việc vào người đây.

Cắt hai thanh kiếm đang gài trên lưng vào hành trang, đồng thời lôi ra khẩu súng lúc trước Mika đưa, kiểm tra qua số lượng băng đạn. Tôi nạp đạn mở chốt giờ súng lên, dùng sức hết to:

— Cúi xuống!

Hai người họ dường như sững sờ trong giây lát, nhưng rất nhanh cúi gập người xuống. Thấy thế tôi nhanh chóng giữ vững cánh tay, ngón tay bóp cò.

Pằng!

Loảng xoảng!

Những tấm lưới và thanh sắt được dựng bên tường đồng loạt đổ xuống ngay đằng sau, vang lên những tiếng kêu âm vang. Dark Soul dừng lại, quay người về hướng phát ra âm thanh, ngay cả ba bóng đen khi nghe tôi hét lúc nãy định quay về phía tôi cũng theo hướng kia xông tới.

Hai người họ nghe tiếng nổ súng cũng quay đằng sau nhìn một chút, có chút thất thần mấy giây, nhưng rất nhanh chạy tới chỗ tôi. Nói đúng hơn là chạy tới chỗ phát ra tiếng súng, chứ tôi ở xa xa trên xà ngang thì họ làm sao thấy đây.

Tôi ưỡ ỏi bụng súng xuống, thật mệt, đến cầm súng bắn cũng mệt! Trong đầu không khỏi lẩn nhẩn nghĩ, lần sau nhất định phải chọn điểm tăng thể chất!

Có chút tiếc rẻ lấy ra bình nhỏ tăng thể lực trong hành trang uống vào. Cảm thấy không sai biệt lắm, tôi mới bắt đầu tìm điểm tựa trèo xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giới (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Trước mặt có hai người đang dần dần chạy tới, người lớn tuổi hơn sau khi cõng người còn lại, nhìn quanh một hồi, mới dám đặt người sau xuống ngồi tựa vào tường.

Khi tôi chạy lại về phía hai người họ, tầm mắt mới nhìn rõ diện mạo người tới. Nhưng thời điểm tôi nhìn thấy rõ ràng kia, sâu trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc. Hai chân cũng không tự chủ khẽ chậm lại.

Một lần hai lần có thể tính là trùng hợp, vì sao đến lần thứ ba tôi vẫn gặp được người quen!

Có vẻ như họ đã nhìn thấy tôi, cũng đồng dạng kinh ngạc như vậy. Nhưng rất nhanh cô bé đang ngồi xuống liền vui vẻ vẫy tay với tôi.

– Rannie sao?

Khi tôi bước tới gần, bỗng nghe thấy một thanh âm hiền hòa vang lên bên tai. Tôi ngẩng đầu nâng mắt nhìn. Một cô gái với đôi mắt màu thủy lam trong suốt, những lọn tóc quăn nhẹ màu vàng dường như dịu dàng phát sáng trong không gian u tối, khóe miệng vẫn luôn nở nụ cười nhẹ nhàng. Cả dung mạo đều mang theo một nét lai giữa Á và Âu.

Tôi ngừng lại một chút, cũng nở nụ cười: “Lâu không gặp chị, Kimiko!”

Kimiko nhẹ nhàng vén sợi tóc sau tai, hướng tôi cười gật đầu, đáp lời: “Thật mừng là em còn nhớ được.”

– Nè nè, chị Ran ơi, chị có nhớ em không?

Tôi chưa kịp mở miệng thì một giọng nói đã nhanh chóng xen vào, nhìn lại thì đập vào mắt là hai con người to tròn lấp lánh, mái tóc màu hạt dẻ được tết đuôi sam gọn gàng ra sau, cuối tết còn thắt một chiếc nơ xinh xắn. Có vẻ chân của cô bị bất tiện nên chỉ luôn dùng mắt và tay biểu đạt. Tôi đi tới ngồi xổm người xuống, bàn tay xem xét ấn nhẹ cổ chân:

– Dĩ nhiên là nhớ rồi. Chân em bị sao vậy, Zu?

Nghe tôi nhắc tới tên, Zu càng cười tươi hơn. Lại nghe tôi hỏi đến, khuôn mặt bỗng chốc ừ rừ. Kimiko thấy vậy cũng ngồi cạnh nói tôi nghe:

– Trong lúc chạy trốn không may bọn chị bị kẹt trong thang máy. Vì cố leo lên thoát ra nên Zu bị kẹt một chân, chưa kịp rút ra thì lại bị bóng đen nuốt nửa tóm lỏi xuống. May mắn chỉ bị sưng, không có chảy máu gì, nhưng để chạy tiếp thì vẫn cả nhắc!

Tôi khẽ nhú mày nhìn vết sưng trên cổ chân, một mảng tím xanh lộ rõ, thậm chí còn hiện lên những đường gân mạch máu. Thế này cũng quá nguy hiểm rồi.

Có lẽ thấy sắc mặt tôi có chút nghiêm trọng, hai người họ cũng bắt đầu khẩn trương. Zu dè dặt hỏi: “Nặng lắm sao chị Ran?”

Tôi điều chỉnh lại cảm xúc cơ mặt một chút, nâng mắt nhìn Zu rồi lại nhìn Kimiko, khẽ cười: “Nhìn vết sưng tấy này, tôi không nghĩ chỉ đơn thuần do bị kẹt thang máy thôi, giống như là tiếp xúc phải thứ gì như hóa chất nên mới bị vậy.” Bị tóm hay bị kẹt cùng lắm sẽ hiện một vòng sưng hoặc nặng lắm thì lan ra một ít mảng xung quanh. Nhưng đề mà vừa tím xanh vừa phồng rộp lên cả bàn chân này thì nghĩ thế nào lý do bị kẹt cũng có chút gượng ép.

Zu và Kimiko nghe vậy thì cười ngượng ngùng về phía tôi, nhưng lại không có ý định nói tiếp. Biểu tình quen thuộc này khiến tôi bỗng chốc nhớ đến lúc mới gặp KanSai học trưởng kia, dường như mỗi người đều ôm trong mình một bí mật.

Tôi thức thời không nói tiếp nữa. Đã gặp nhau rồi, tôi cũng không tiện tách ra. Suy nghĩ một chút bèn nói: “Hiện giờ chân Zu kiêng vận động nhiều, ở đây có chút không an toàn. Trước tiên chúng ta nên tìm một chỗ nào thích hợp rồi nói sau.”

Kimiko ở bên đứng nhìn cũng hồi thần lại, gật đầu với tôi. Đồng thời cũng cùng tôi nâng Zu nhắc lên, diu đến căn phòng nhỏ đựng dụng cụ thể thao cách đó không xa.

Khóa cửa lại chặt chẽ, còn cẩn thận bê thêm tủ đựng đồ chèn vào. Bấy giờ tôi mới nhìn sang hai người họ. Kimiko đang ân cần nói Zu vài câu nào đó.

Tôi ngồi thẳng xuống đất khoanh chân. Căn phòng này cũng giống như cả khu nhà đều là ở trong tình trạng xây dở. Những dụng cụ thiết bị xây dựng sửa chữa vớt ngọn ngang, đồ dùng thể thao thì bọc lại cát gọn một chỗ.

Suy nghĩ của tôi lại bắt đầu quay lại, tôi không bắt chuyện ngay với họ mà là sắp xếp qua vài chi tiết dường như bị bỏ quên.

Giấc mơ này, hay nói đúng hơn là những người chơi trong hệ thống này đều là người tôi quen sao?

Và còn, có thật bóng đen chỉ nhảy cảm với âm thanh? Vậy những chuyện xảy ra trong nhà kính hay theo lời Tina kể trước đó thì tính thế nào? Nếu không phải, vậy tình huống xảy ra với tôi, và cả những lời dặn của Mika trước khi đi thì lại là thế nào?

‘A...’

Trong đầu không ngừng rối như tơ vò! Giá mà có ai có thể giải đáp cho tôi.

[Chúng luôn biến đổi, không sinh ra cũng không mất đi. Như thời gian và hơi thở!]

“Ài?” Con người ngưng tụ lại, giọng nói này...

Thế nhưng nó chỉ vang lên một câu, sau đó lại không hề có chút phản ứng gì. Khiến tôi có chút nghi ngờ mình có phải nghe nhầm hay không.

– Ran nghĩ gì mà thất thần vậy?

Không biết từ lúc nào, Kimiko đã đi đến bên cạnh tôi, ánh mắt thủy lam trong suốt nhìn tôi đầy vẻ quan tâm.

Chống lại cặp mắt kia, tôi cười lắc đầu nói không sao.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giời (Ranh Giời Thực Áo)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Thấy vậy Kimiko cũng không hỏi gì thêm, nhưng ánh mắt lại tràn ngập hiếu kỳ vẫn luôn nhìn tôi, cất giọng nhẹ nhàng: “Ran qua kia ngồi cùng chứ? Zu đi lại bất tiện cũng không thể chạy qua được.”

Bấy giờ tôi mới nhìn thấy khoảng cách giữa tôi và họ có chút xa. Tuy gian phòng này không tính lớn, nhưng cũng không phải nhỏ, ngồi cách một khoảng như vậy có vẻ không được thân cận. Nghĩ lại cảm thấy tự trách, tôi nhanh chóng đứng dậy cùng Kimiko dịch lại gần Zu.

Hỏi tôi vì sao có chút lạnh nhạt với họ ư? Nói thật cũng không phải, chỉ là do tâm lý của tôi mà thôi.

Đôi mắt khẽ nhìn khuôn mặt Zu hơi tái nhợt, dù vậy cũng không che được vẻ tươi tắn tràn đầy sức sống, luôn treo nụ cười bên môi. Hơn nữa, có thể khẳng định ‘giấc mơ’ này có thể khiến con người quay về mấy năm tuổi, vậy càng góp phần phụ trợ cho dung nhan của nữ minh tinh này.

Đúng vậy, Zu chính là một ca sĩ. Gia cảnh đều xuất thân từ nghệ thuật, nên không khó nhận ra Zu sẽ theo nghiệp của gia đình, hơn nữa cô có đầy đủ tố chất để làm một ca sĩ. Nụ cười tỏa nắng, giọng hát thiên phú, thân thiện dễ gần, tựa hồ không thể tìm ra được khuyết điểm gì. Zu còn có một nghệ danh chính là Thiên Kỳ!

Cho tới tận khi tôi bước vào giấc mơ này, thì ánh sáng hào quang của ca sĩ Thiên Kỳ vẫn chưa từng lảng xuống!

Khóe mắt tôi vẫn liếc nhìn Kimiko, nghe nói cũng là một nữ doanh nhân thành đạt trẻ tuổi, hình như sống cùng nơi Jing du học. Không biết hai người họ có nhận thức nhau không, dù sao chúng tôi cũng cùng học chung trường trung học.

Tóm lại chính là, đối với những người nổi tiếng tôi có chút chỉ quen nhìn từ xa, vậy đây!

– Chị Ran, khẩu súng này chị có được ở đâu hay vậy?

Phục hồi lại tinh thần, ngược mắt nhìn đã thấy Zu dùng vẻ mặt nồng đậm tò mò, chỉ thiếu không ghi hằn lên trán thôi.

Thấy thế, tôi cũng không ngại gì lấy ra cho Zu xem, thấy mắt Zu sáng như sao, tôi bèn mở miệng: “Zu còn nhớ Mika không? Đàn chị trên Zu một khóa hồi trước đấy. Súng này là Mika cho chị mượn dùng!”

– Oa! Tuyệt thật, ước gì em cũng có thể có một khẩu phòng thân. Nhưng thôi, chẳng lẽ em cũng không biết dùng. Súng phải cho người biết dùng sử dụng mới không lãng phí.

Zu vui vẻ nhận lấy khẩu súng tôi đưa, vừa nghe tôi giải thích vừa nói, tay vẫn không quên trái chạm phải sờ một phen, mới lưu luyến trả về.

Kimiko ngồi bên cạnh cũng góp lời: “Phải Mika luôn đi cùng Jing đấy không? Bên ngoài đời chị có mấy lần nhìn thấy, trong đây chị cũng có gặp một lần, hàn huyên mấy câu. Nhưng có vẻ Mika đang vội gì, nên không nói chuyện bao lâu liền tách ra.”

Tôi gật đầu hiểu rõ. Dĩ nhiên là Mika đang vội tìm em gái nghịch ngợm Miko của mình, sợ là hiện giờ vẫn còn đang tìm. Bên cạnh đó, tôi cũng có chút bất ngờ, vừa mới thắc mắc không biết Kimiko có quen Jing không, nhưng nghe giọng điệu này thì hẳn có quen biết rồi.

Zu bỗng chốc phồng má tỏ vẻ giận dữ: “Hai người đều gặp chị Mika và anh Jing rồi, thật ghen tỵ, Zu cũng nhớ hai người đó lắm.”

Tôi làm bộ ngạc nhiên: “Thật không đấy? Chị còn tưởng người nổi tiếng như em quen biết nhiều người sao nhớ được hết chứ?”

“Dĩ nhiên, chị Ran không biết chứ, trí nhớ Zu siêu tốt nhé, Zu còn nhớ được tên từng fan hâm mộ của mình kia, nói gì tới người quen.” Zu tự hào khoe, nếu có thêm một cái đuôi ngoe nguẩy đằng sau, thì chắc chắn sẽ miêu tả được bộ dạng ‘khen ta đi’ của Zu lúc này.

Kimiko cũng chiều nheo má non mịn của Zu một cái, tôi cũng vui vẻ nheo một bên má còn lại khiến Zu la oai oái. Cảm giác nheo má người nổi tiếng đúng là phi thường kỳ dị.

Cuộc đối thoại linh tinh diễn ra một lát, thấy bầu không khí đã được cải thiện. Tôi dời tầm mắt nhìn xuống bàn chân phải nói là đã thành sung phù của Zu, lo lắng hỏi:

– Chúng ta không thể ở đây lâu, chân em càng phải nhanh chóng tìm biện pháp, để vậy ngộ nhỡ xảy ra cái gì thì sẽ rất khó khăn.

Kimiko cũng lo âu nói: “Đúng vậy, nhưng Zu không thể đi quá xa. Chúng ta cũng không thể cõng Zu chạy quá lâu được.”

Tôi có chút tiếc nuối. Biết vậy lúc ở phòng y tế nên vợ vết thì tốt rồi, không phải đau đầu suy nghĩ!

Ánh mắt Zu bỗng chốc âm trầm xuống, chỉ có nụ cười vẫn luôn thường trực:

– Hai người cứ đi đi, mặc kệ em. Em đã làm vướng chân hai chị nhiều rồi.

Kimiko quay đầu lại, xuyên qua ánh mắt thủy lam đã rút bớt vẻ nhu hòa, thay vào đó là sự nghiêm khắc khiến người không thể chống đối. Thanh âm vẫn nhẹ nhàng, nhưng xen lẫn thêm một tia nóng tính: “Thiên Kỳ, em nên biết, chị sẽ không bỏ mặc em. Vậy nên đừng để chị phải nghe thêm câu ‘mặc kệ em’ lần nào nữa.”

Zu thức thời không mở miệng nữa, chỉ là rũ xuống đôi mắt nhìn chằm chằm chân mình.

Cảm thấy bầu không khí có gì đó không đúng, tôi một bên mở ra bản đồ đã lấy ra sẵn trước đó, ngón tay khẽ gõ trên mặt giấy suy tư, chuyển đề tài:

– Được rồi, mọi người xem. Theo tôi thấy, mỗi một khu nhà ít nhất cũng phải có một ít băng bông thuốc men dự trữ. Trước chúng ta sẽ tìm trong đây một vòng, nếu không có thì mới tìm sang khu bên cạnh. Hai người thấy thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giới (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Trong không gian u tối, chỉ có một vài ánh sáng hắt vào chứng tỏ trong căn phòng thông khí. Xung quanh là những kệ đồ bằng inox, chất đầy những thùng cát tông sắp xếp có trật tự. Trên mỗi thùng đều ghi rõ đựng những vật gì bên trong bằng một giấy note nhỏ, nếu không phải xung quanh phủ một tầng bụi, thậm chí còn có một vài tờ nhện giăng ra, thì hẳn đây là một căn phòng đựng dụng cụ ngay ngắn.

Bước chân bỗng dừng, hai đầu lông mày khẽ nhíu lại, tôi nghi hoặc nhìn lướt qua xung quanh.

Lúc chúng tôi mới vào đây, tôi nhớ rất rõ rằng những dụng cụ không được gọn gàng như thế này, thậm chí có vứt ngổn ngang ra đất, hơn nữa những kệ gần đây đều không có quá nhiều bụi. Mà giống như có người thường xuyên vào...

‘Không ổn!’ Tôi kịp phản ứng lại, lo lắng quay người trở về.

Rất nhanh xuyên qua mấy hàng kệ đồ, tới chỗ chúng tôi khi nãy nghỉ tạm.

Không có ai!

Sống lưng tôi bỗng chốc lạnh toát. Ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm chỗ vốn là Zu ngồi đó, giờ phút này lại không hề thấy một bóng người. Lại quay đầu nhìn về phía cửa ra vào, tủ chén cửa vẫn ở đó chưa từng bị xê dịch.

Cả căn phòng tối này không hề thấy một cái cửa sổ nào, vậy Zu biến mất như thế nào? Chẳng lẽ đúng như tôi nghĩ, có người sống ở đây rồi bắt cóc Zu đi? Nhưng nghe thế nào vẫn thấy không đúng.

Hay chẳng lẽ Zu thấy nhàm chán nên đi tìm tôi hoặc Kimiko rồi, vậy cái chân đau như thế hẳn không thể đi xa.

Ôm tia may mắn, lần này tôi tỏ ra thận trọng đi về hướng Kimiko đã đi.

Trước đó chúng tôi đã thống nhất với nhau, đầu tiên sẽ đi dạo quanh căn phòng dụng cụ này. Sau đó tôi và Kimiko sẽ đi ra tìm băng bông cho Zu. Nhưng hiện giờ tình huống kì dị trước mắt, tôi nghĩ cần phải đi xác nhận một chút.

Rõ ràng căn phòng nếu tính toán bình thường thì hẳn sẽ không quá lớn, thế nhưng lại giống như trúng phải ảo giác, càng đi càng lâu.

Tôi cố gắng nhắc bước nhẹ nhàng không gây ra tiếng động, bàn tay nắm chặt khẩu súng phía trước.

Rồi bỗng, ánh mắt ngưng tụ khóa lại trên một bóng người. Mượn chút tia ánh sáng thấy rõ mái tóc quăn màu vàng bông bênh, như cảm nhận có người tới chột quay đầu lại. Nhìn thấy rõ là tôi, Kimiko thờ phào nhẹ nhõm, nhưng lại cất giọng đầy ngạc nhiên:

– Sao Ran lại qua đây, tìm được thuốc rồi sao?

Tôi lắc đầu, trả lời: “Không thấy Zu đâu, cảm thấy tình huống khác thường nên em quay lại tìm chị trước.”

Kimiko nghe vậy sững sờ, ánh mắt nhanh chóng nồng đậm tia lo lắng: “Đúng là không bớt lo mà, mới rời xa mấy bước lại gặp chuyện rồi. Bây giờ chúng ta phải làm thế nào?”

Ánh mắt tôi trở nên trầm tư, nghĩ có lẽ Zu sẽ không thể rời khỏi phạm vi căn phòng này, ngập ngừng lên tiếng: “Tình huống quỷ dị này, sợ không thể liều lĩnh hô to. Chúng ta thử đi tìm một vòng kỹ lưỡng xem sao? Chân Zu bị như vậy, nếu đi cũng không thể đi quá xa.”

– Cũng chỉ có thể như vậy.

Kimiko tràn đầy lo lắng bước theo cùng tôi. Tôi nhìn Kimiko giãy lát rồi xoay người đi tới vị trí cả hai chưa đi qua, vừa đi vừa cất giọng dò hỏi:

– Lúc chị tìm quanh đây có thấy gì khác thường không?

– Ngoại trừ im lặng đến dễ sợ thì không thấy gì khác. Chị có đi dãy bên kia nhưng không thấy gì khác thường.

Giọng Kimiko rất nhanh từ sau lưng tôi truyền tới. Tôi vừa đi vừa trầm ngâm. Không biết có phải do tôi lên cấp không, mà dường như mắt tôi có thể nhìn rõ trong bóng tối, không hẳn là quá rõ ràng nhưng cũng phân biệt được. Thế nhưng bản năng ghét bóng tối của con người vẫn khiến tôi có chút không quen, giá mà cái ba lô tôi thu thập được ở nhà kính vẫn còn thì tốt rồi, trong đây có đèn pin.

Nghĩ đến tôi không khỏi thắc mắc quay đầu lại nhìn Kimiko. Nếu tôi đoán không lầm, Kimiko cũng mới vào giống như tôi, hẳn sẽ không thể có được cơ duyên như tôi đi? Nói gì thì nói, cơ duyên không phải củ cải trắng, phở bán lại càng không phải củ cải trắng. Vậy thì sao mắt Kimiko lại tinh như vậy? Ánh sáng có hắt vào một ít thì cũng không thể phụ giúp được gì nhiều.

Thế nhưng, ngay khi tôi vừa quay đầu lại, người vốn nên đi theo sau tôi lại biến mất không thấy.

Biến mất?!

Một luồng khí lạnh không biết từ đâu lại lần nữa chạy dọc theo sống lưng tôi, tôi dừng bước lại, cả người đều tiến vào trạng thái đề phòng.

Tình huống quỷ dị gì thế này? Cả hai người họ đều vô thanh vô tức biến mất, thậm chí Kimiko còn biến mất ngay sau lưng tôi, không hề có dấu hiệu gì báo trước.

Rõ ràng chưa đầy một phút trước, tôi còn nghe thấy câu nói của Kimiko. Vì sao chỉ một cái quay đầu đã mất tích luôn rồi?

Ánh mắt tôi không khỏi căng thẳng nhìn chằm chằm xung quanh, không hề bỏ sót chi tiết gì. Vẫn là những kệ đồ thùng đầy, gọn gàng và ngăn nắp, nói liền một hàng dài không hề thấy điểm cuối.

Khoan!

Tôi chột nghĩ tới, căn phòng dù có rộng đến mấy cũng không thể rộng quá mức thế chứ. Khi mới bước vào rõ ràng chỉ rộng chừng ba mươi bốn mươi mét, cùng lắm chỉ đề bốn năm kệ đồ là cùng, còn chưa kể tủ đồ và vật dụng linh tinh khác. Vậy sao lúc này đây lại giống như đang ở nhà kho vậy?

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giới (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Như để chứng thực suy đoán của tôi, những lần sương đen không biết từ đâu lượn lơ bay tới, truyền vào khắp các ngõ ngách trong ‘căn phòng’, ngăn trở tầm nhìn của tôi.

Hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh. Tôi phát hiện số lần tôi đề áp tâm thần rung động của mình ngày một nhiều.

Một bên tay trái cầm khẩu súng, tay phải lấy Ngọc kiếm từ trong hành trang. Hai thanh kiếm tôi có đều có công năng riêng, Ngọc kiếm có thể xua bớt hoặc chém những vật thể mơ hồ không định hình. Vì vậy, tôi thường sẽ lấy ra dùng Ngọc kiếm nhiều hơn Mặc kiếm.

Tuy nhiên, tôi vẫn sẽ phải tìm thời gian học cách sử dụng song kiếm để thuận lợi cho sau này.

Đôi mắt nhìn về phía xa, tôi thận trọng bước từng bước một. Đồng thời không ngừng cảnh giác nhìn xung quanh, đặc biệt là sau lưng. Theo kinh nghiệm xem các bộ phim kinh dị ở ngoài đời cho thấy, khả năng đột ngột xuất hiện thứ gì đó sau lưng rất cao.

Nhưng thường thì thực tế luôn trái ngược với trong phim. Và giờ thì tôi đã được nhắm nháp triết lý này.

Thời điểm tôi quay đầu lại nhìn về phía trước. Đột nhiên, một đôi mắt mở trừng nhìn chằm chằm tôi thông qua khe hở của các thùng đựng trên kệ, nhưng lại rất nhanh biến mất.

Tóc gậy dựng đứng, tôi rất nhanh kịp bước chân chạy theo. Mặc dù thú thật tôi rất sợ hãi hình ảnh đang đập vào mắt, nhưng lý trí đã chiến thắng cảm xúc. Nếu tôi chùn bước, nói không chừng tôi sẽ vĩnh viễn bị nhốt ở đây, không thể đoán trước.

‘Chạy đâu rồi?’

Khi tôi tới nơi, đứng vị trí xuất hiện đôi mắt đó. Thế nhưng lại không như tôi tưởng tượng sẽ gặp phải thứ gì đó, mọi thứ vẫn cứ trống không. Tựa như vừa rồi tôi nhìn thấy chỉ là ảo giác.

Tôi thăm dò nhìn khắp xung quanh một lượt, vẫn như cũ không có dấu hiệu gì khác thường.

Nhưng không để tôi có thời gian tự hỏi, một trực giác cảnh báo mãnh liệt tràn ngập tuôn lên khiến tôi tức khắc ngừng đầu. Khi nhìn thấy rõ là thứ gì, ánh mắt co rút lại, hành động nhanh hơn đại não lẫn người một vòng tránh khỏi công kích rơi xuống.

Nhanh chóng thối lui ra mấy chục bước tạo khoảng cách. Nhưng không để tôi kịp thở dốc, một công kích khác lại lần nữa bay tới. Tôi không còn cách nào khác là phải liên tục né tránh, lợi dụng những kệ đồ làm vật ngăn cản.

Sau gần mười phút liên tục né trái phải tránh, thì công kích như vũ bão cũng tạm thời đình chỉ. Bây giờ tôi mới bắt đầu dư ra sức nâng lên đôi mắt nhìn con quái vật cách bản thân mấy chục mét kia.

Nếu có ai đó đã từng xem một bộ phim hoạt hình Nhật Bản có tên là Vùng đất Linh Hồn, chắc chắn sẽ nhớ đến hình dạng của Quỷ Vô Diện là thế nào. Đùng hồi tôi vì sao lại nhắc đến, vì giờ phút này tôi đang phải đối mặt với một ‘Quỷ Vô Diện’ hàng thật giá thật.

Khi thanh thông tin hiện lên trên đầu nó, tôi chỉ biết trong lòng có ngàn vạn con ngựa không ngừng phi nhanh. Một điều chắc chắn là nó sẽ không tỏ ra thiện ý như con quỷ trong phim. Bởi những công kích vừa rồi của nó, nếu tôi chỉ cần dính một đòn, à không, dính một chút xíu thôi, thì khẳng định chúng sẽ ăn mòn tôi đến xương cốt cũng không còn.

Đúng vậy, công kích của con Quỷ vô diện chính là có khả năng ăn mòn cực mạnh. Trong lúc nhất thời tôi vẫn chưa thể đưa ra một cách nào đối phó với con quỷ này, thứ duy nhất tôi có thể trông cậy chính là Ngọc kiếm trên tay.

Cắt khẩu súng vào hành trang, dù gì súng sử dụng không có tác dụng. Thay bằng vừa phí đạn vừa vướng tay thì cắt luôn cho gọn, thế vào đó tôi lấy ra viên đá Jing đưa lúc trước.

Tranh thủ con quỷ kia đang trong thời gian ngắn ngủi hồi kỹ năng. Tôi nhanh tay dùng viên đá cường hóa Ngọc kiếm.

Khi tôi vừa trở thành người chơi, đã xem qua một lượt thông tin những thứ mà tôi có thể xem, trong đó bao gồm viên đá Jing đưa tặng. Thông tin hiện lên cho thấy đó là một viên đá cường hóa, bề ngoài không có gì đặc biệt, tựa như chỉ là viên đá bình thường, nhưng công dụng lại rất lớn. Trước đó tôi đã do dự không biết nên cường hóa vào kiếm nào, vì chỉ có một viên, phỏng chừng Jing cũng sẽ không nghĩ tôi sử dụng hai vũ khí, nên tôi đã cắt tạm vào trong hành trang. Giờ khắc này lại bỗng nhiên nhớ đến nên không chút do dự mang ra dùng.

Ánh sáng bạch quang lóe lên nhẹ nhàng bao trùm thanh kiếm, rất nhanh đã được tăng thêm một bậc. Thấy vậy tôi yên tâm một chút, nhìn đẳng cấp con quỷ đó rõ ràng vượt xa tôi, nếu không có chút phần thắng nào thì thật vô vọng.

Sau khi đã xử lý hồi sức xong xuôi, cả toàn bộ quá trình cũng không đến mấy phút. Tôi lao nhanh chéch sang bên phải hướng phía trước, vừa vận tránh thoát được một công kích đúng lúc bắn tới.

Còn chưa kịp nói may mắn, thì đột công kích liên hoàn như vũ bão lần nữa đánh úp về phía tôi.

Tuy nhiên, đã có kinh nghiệm hồi nãy nên lần này tránh thoát không đến mức chật vật. Nhưng điểm thể chất có hạn, nếu kéo dài càng lâu càng bất lợi cho tôi.

Nghiến răng, tôi quyết định liều mình một phen. Thân hình nháy mắt phi nhanh đến cực hạn, thoáng chốc đã tới trước mặt con quỷ, vung kiếm chém xuống.

Thanh kiếm vừa bổ xuống bóng dáng đen tuyền như linh hồn của con quỷ, tức khắc khiến tôi gần như mất trọng lượng ngã về phía trước. Ánh mắt tràn đầy ngạc nhiên và khiếp sợ, nhanh chóng lùi lại phòng ngự.

Cả Ngọc kiếm cũng không thể chém xuống?

Chính là nhờ thanh kiếm này mới khiến tôi giết được bóng đen thăng cấp, hiện giờ coi như là đá trúng phải tám sắt rồi sao.

Vẫn chưa từ bỏ ý định, tôi nhảy tới liên tiếp chém các bộ phận vị trí mà tôi có thể chém. Như bị công kích của tôi làm cho nổi giận, theo lỗ hổng của mặt nạ nhìn vào hốc mắt một mảnh đen tuyền, đột nhiên hạ xuống trông mất nhìn chăm chăm tôi.

Chính là hai con ngươi này khi nãy nhìn tôi, lại lần nữa khiến tóc gáy tôi dựng đứng.

Tôi căng thẳng đề phòng nắm chặt thanh kiếm giờ lên ngang ngực làm tư thế phòng thủ.

May mắn, ngoại trừ xuất hiện hai trùng mắt thì không có điều gì khác xảy ra. Nếu lại giống như trong phim thân hình phình lên há miệng ăn tất cả mọi thứ, tôi nghĩ tôi không đủ cấp để đấu với nó. Nhưng không phải vì thế mà tôi thả lỏng, mà toàn thân càng ở mức đề phòng cao độ.

Rất nhanh tôi đã hiểu cái tác dụng của con mắt kia là gì, khi mà chỉ trong nháy mắt tôi nhìn vào đó thất thần. Giây tiếp theo một bãi nước miếng có tính ăn mòn vừa vận công kích tôi ở khoảng cách gần, khiến tôi không kịp trở tay tránh đi.

Một vòng ánh sáng vô hình bỗng nhiên bao quanh cơ thể tôi, tạo thành lá chắn thay tôi tiếp thụ toàn bộ công kích. Tiếp đến không lâu sau, vòng ánh sáng bắt đầu nhạt dần rồi mất hẳn, miếng ngọc bội trên cổ cũng đồng thời âm ỉm xuống rồi nứt vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giới (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Thân thể nhanh chóng lùi lại ra xa. Một luồng ngọn lửa từ trong lòng xông thẳng lên đỉnh đầu. Bàn tay giữ lấy miếng ngọc bội đã nứt đặt vào hành trang, ánh mắt tôi gắt gao nhìn chăm chăm con Quỷ vô diện trước mặt.

Ba lần, ấy vậy mà chỉ trong một ngày đã tiêu sạch ba lần chống đỡ công kích.

Tôi bất buộc khiến đầu óc mình tỉnh táo lại, thần sắc lại hoàn toàn nghiêm túc. Tôi hiện tại chỉ còn đơn độc một lần bảo hộ của lác tay, nếu dùng hết mà không thể giải quyết được nó, vậy thứ đang chờ tôi không cần nghĩ chắc chắn là điều tồi tệ nhất. Thậm chí, như lời hệ thống nói, tôi sẽ chết.

Ý thức được mình đang vòng nguy hiểm, tinh thần lập tức nâng lên cao độ, thận trọng lùi ra xa tránh đi tầm mắt của Quỷ vô diện.

Lấy ra khẩu súng cầm trên tay, xoay súng bóp cò, thăm dò nhắm trúng mục tiêu mà bắn tới. Ngoài dự đoán của tôi, một tiếng "keng" rất nhỏ vang lên, tức khắc một tiếng gào phẫn nộ vang vọng khắp "căn phòng".

Tôi ngạc nhiên, như phát hiện được điều gì, đột nhiên xả súng liên tục vào vị trí vừa nãy. Những tiếng leng keng cứ thế vang lên.

Băng đạn đang tiêu hao gần một nửa, tiếng gào càng lúc càng mãnh liệt.

Đúng như suy nghĩ của tôi, Quỷ vô diện này không thể di chuyển quá nhiều. Ngoại trừ công kích đáng sợ và con mắt có tác dụng ảnh hưởng đến tinh thần, nếu giữ mình ngoài phạm vi ảnh hưởng thì hẳn có thể giành một ít phần thắng.

Chỉ có điều, khẩu súng này không thể giết chết được nó, hiện giờ chỉ có tác dụng kéo dài thời gian tranh thủ thể trạng tôi hồi phục và làm suy yếu đi phần nào lực lượng của Quỷ vô diện. Sớm muộn gì cũng phải lao mình vào giữa vòng công kích, lúc đấy mới chân chính là nguy hiểm.

Dưới tầm nhìn từ xa, cộng thêm ánh mắt phải tránh nhìn con người của con quỷ. Tôi chỉ biết ước lượng qua vị trí yếu điểm, không thể cho ra chính xác. Vì vậy, đạn tôi bắn ra phải đến hơn nửa là chệch vị trí.

Cảm thấy bản thân không sai biệt hồi phục được phần nào, tôi lấy ra Mặc kiếm. Hai tay nắm chặt hai thanh kiếm đột nhiên chạy tới với tốc độ cực hạn, chỉ trong vài giây tránh né công kích liên hoàn áp sát lại gần.

Con mắt khóa lại định vị mục tiêu, chân phải bắt ngờ dẫm lên kệ đựng đồ đã bị ngã đổ nhảy bật lên, tay nhanh chóng vung kiếm tới, dùng sức chém thẳng cả hai thanh xuống cùng vào một vị trí yếu điểm.

Graoo!

Một tiếng gào kịch liệt mang theo phần nộ đau đớn mười phần. Giây tiếp theo, liền thấy Quỷ vô diện tan ra thành vô số mảnh vỡ linh lung rơi xuống, dung nhập vào không khí. Sau đó, một luồng sáng lớn từ vị trí đó xuất hiện bay vào mi tâm tôi.

Đáp chân đặt xuống đất, tôi chống kiếm xuống mặt đất làm điểm tựa cho mình. Bảng thông tin rất nhanh hiện ra thông báo tôi đã lên cấp tám.

Ha~! Tăng liền ba cấp, cũng không uổng công.

Tôi đem điểm thuộc tính có được khi thăng cấp ném toàn bộ vào mục "thể chất". Một luồng ánh sáng dịu nhẹ như làn nước bỗng chốc tiến nhập vào trong người, xoa dịu những chỗ tổn hại và gột rửa gia tăng thể lực cho cơ thể. Bây giờ, tôi mới thở hắt ra, không có hình tượng ngồi hần xuống đất.

Ngón tay giờ lên di chuyển, xem những thứ rơi vào hành trang.

Ngoại trừ vàng và một ít bình tăng thể lực, còn có sách thuộc tính ăn mòn cho vũ khí và một quyển sách kỹ năng tác động đến tinh thần hai giấy.

Quyển sách kỹ năng vẫn giống như quyển kỹ năng khác mà tôi có trước đó, màu ô chứa của cả hai đều trầm màu sắc xuống chứng tỏ không đủ cấp bậc sử dụng. Tôi mấp máy môi, thầm nói thật kỳ cục.

Tạm không quan tâm đến nó, tôi dời mắt nhìn về quyển thuộc tính, quyết định dung hợp nó vào Mặc kiếm. Dù sao công năng của Mặc kiếm hiện tại cũng có chút phù hợp với quyển này, chính là xuất ra sợi khói mỏng xâm nhập vào vật thể có định hình khi tiếp xúc làm ký hiệu.

Vài phút sau, sương đen bốn phía bỗng nhiên tản ra rút đi. Hình ảnh đột ngột bị nhiễu rồi vỡ hẳn, lộ ra căn phòng dụng cụ quen thuộc.

Tôi quay đầu nhìn xung quanh. Cả người đứng dậy cử động nhẹ nhàng một chút, xác định không có vấn đề gì mới xoay người đi về hướng ngược lại.

Rất nhanh, tôi đã nhìn thấy Kimiko đã cúi đầu loay hoay với thứ gì đó trong hộp, và cả Zu vốn nghĩ sẽ mất tích lại vẫn như cũ yên vị ở đó. Zu giống như có cảm giác quay đầu lại phía tôi, sừng sốt chốc lát rồi vẫy tay vui vẻ.

- Chị Ran quay lại rồi? Chị đi đâu lâu quá.

Thì ra này giờ là ảo giác sao? Tôi hạ xuống mi mắt, bình tĩnh bước tới phía trước, lại gần Zu cười nói: "Chị tìm kỹ vài lần bông băng cho Zu mà vẫn không thấy, không cam lòng nên muốn tìm lại xem có bỏ sót gì không, mới lâu như vậy. Zu thông cảm cho chị nhé?"

Kimiko bên cạnh đang cúi đầu cúi lại ngẩng lên nhìn tôi, nở nụ cười dịu dàng, giờ lên chiếc hộp trong tay:

- Ran nhìn xem này, có vẻ chúng ta được thần may mắn chiếu cố. Chị vốn tưởng không có rồi, lại phát hiện trong một thùng có hộp dụng cụ y tế.

- Đúng vậy đây chị Ran, chị Kimiko vừa mới băng lại cho Zu xong nè.

Zu nở nụ cười sáng lạn, giờ lên chân ý đồ muốn tôi xem. Nghe thế, tôi cũng cúi xuống nhìn "tác phẩm" băng bông qua tay người nào đó, còn có tình thấy một chiếc nơ con bướm rõ to.

- Khụ...

Tôi cười trừ không dám khen tặng tay nghề băng bó của Kimiko, thậm chí còn nghi ngờ không biết quần nhiều như thế thì có quần đúng trọng điểm không. Nhưng thấy đến cả Zu cũng rất hào hứng với kiểu này, tôi cũng thức thời không lên ý kiến. Dù sao quần thể trừ bỏ không được đẹp mắt lắm, thì còn lại cũng ổn rồi, có khi dày quá còn có thể chống đỡ va đập đấy.

Kimiko có vẻ hứng thú với hộp y tế mới tìm thấy, hét lời ra rồi sắp xếp lại, khiến tôi bỗng nhiên tưởng niệm chiếc ba lô đa năng mình lấy được ở nhà kính, không biết nó lưu lạc phương nào rồi.

- Chị Ran, chị tỉnh lại ở đây lâu chưa?

Thời điểm tôi sắp bị mệt mỏi làm cho xém ngủ mất, thì Zu bỗng cất tiếng hỏi, giọng điệu này mười phần chắc chắn là muốn nghe tôi kể chuyện rồi.

Thấy vậy tôi cũng nói y hệt những gì tôi từng nói với người khác cho Zu nghe. Zu còn đặc biệt chăm chú lắng nghe, ngẫu nhiên sẽ thắc mắc một vài câu. Sau đó Zu và Kimiko cũng kể lại chuyện của mình cho tôi nghe, họ nói mình gặp nhau ở phòng thí nghiệm của trường, còn nói trong lúc chạy trốn thì Zu chẳng may bị đổ một lọ hóa chất vào chân. Tôi bừng tỉnh quả nhiên thế, vậy mà không hiểu vì cái gì lại giấu giếm tôi.

Tuy không biết vì sao họ lại đột nhiên thay đổi thái độ, nhưng tôi có thể nhạy cảm phát giác được, dường như họ đã buông bỏ đề phòng với tôi rồi.

Và thế là câu chuyện cứ thế diễn ra tiếp tục và kết thúc bằng cái ngủ gật vô thức của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giời (Ranh Giời Thực Áo)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Âm thanh ồn ào huyền ảo như xa như gần, rõ ràng làm quấy nhiễu giấc ngủ của người nào đó, khiến hai đầu lông mày cau chặt lại hình chữ ‘xuyên’. Sau bao phút vật lộn nhần nhại thì rốt cuộc tôi vẫn không thể chịu nổi, chậm rãi mở hai mắt.

Thế nhưng chưa kịp phát tiết khó chịu trong lòng vì bị phá giấc ngủ, thì hình ảnh trước mắt khiến tôi đứng hình vài giây, quên mất định nói gì.

‘Đây là đâu?’ Đây là suy nghĩ đầu tiên của tôi.

‘Sao nhiều người vậy?’ Đây là suy nghĩ thứ hai của tôi.

‘Không lẽ mình lại xuyên không?’ Tôi cả kinh khi câu hỏi thứ ba xuất hiện trong đầu.

Nhưng ngay sau đó tôi lắc mạnh đầu xua tan đi câu hỏi vừa mới xuất hiện kia. Đã có tiền đề của lần trước, nên hiện tại tôi cũng rất mau thích ứng là mình đang bị dịch chuyển đến một nơi khác, chỉ khác một điều là không phải bị ánh sáng lớn nào đó đánh vào, mà là bị ngủ gật rồi nhẹ nhàng xuyên qua. Chỉ là không biết Zu và Kimiko thế nào rồi...

Tuy nhiên, dù sao hoàn cảnh này cũng khiến tôi lạ lẫm. Từ khi tỉnh lại đến bây giờ, tôi chỉ gặp gỡ được lẻ tẻ một vài người, một phần thời gian lại chỉ có một mình. Tôi cứ nghĩ tổng cộng số người của ngôi trường này chắc không đếm nổi mấy trăm đi? Nhưng nhìn xem, đây ắp chỉ thấy toàn đầu người, thì thoảng còn có người hướng tôi chào hỏi, này đâu chỉ có mấy trăm.

Trước mắt là một căn phòng, à không, phải nói là một hội trường rộng lớn. Những hàng ghế được sắp xếp ngay ngắn thành hàng, tuy âm thanh nói chuyện có phần ồn ào lộn xộn, nhưng không ảnh hưởng mọi người ngồi ngay ngắn. Vì vậy, trừ bỏ tiếng nói thì mọi thứ rất trật tự. Tôi cũng là một người ngồi trong hàng ghế ấy.

– Tỷ nói xem, không biết nơi này là nơi nào?

Đột nhiên có một giọng nói quen thuộc xuất hiện phía trước, khiến tôi ngay lập tức ngẩng đầu lên, giữa mớ tiếng ồn ào lập tức nheo mắt tìm vị trí. Nhưng hiển nhiên điều này rất khó khăn, giọng nói đó giống như giọt nước rơi xuống giữa biển người vậy, hoàn toàn tan biến. Khiến tôi có phần không xác định có phải mình nghe lầm hay không.

– Này cậu bạn, làm gì mà mắt hờn vậy?

Một bàn tay không chút lưu tình vỗ mạnh lên vai tôi khiến tôi giật mình, quay đầu nhìn cái người có khuôn mặt đáng đánh đòn cười vui vẻ híp mắt nhìn tôi. Đây là người tôi không quen biết, nhưng tôi vẫn lịch sự đáp lại:

– Không có gì, Có lẽ do ồn quá, nên tôi có chút mệt.

– Ngày khai giảng thì ai cũng háo hức cả, qua chốc lát là hết ngay. À quên, tôi tên Demon, có được vinh dự biết tên quý tiểu thư hay không?

Tuy vẫn là ngồi trên ghế, nhưng động tác đưa tay ra trước ngực làm tư thế cúi chào quý tộc, khiến tôi không nhịn được cười ra tiếng.

– Cái tên ngốc này, không biết đường nhìn biển tên người ta hả. Hỏi tên một cô gái là bất lịch sự đấy biết không.

Một giọng nói thứ ba đột ngột chen vào, khiến tôi phải quay đầu lại sang bên trái nhìn xem là ai. Một cô gái với mái tóc ngắn ôm khuôn mặt nhỏ nhắn, cộng thêm chiếc bờm gần như tinh tế, phụ trợ cho đáng vẻ đáng yêu, ánh mắt luôn lóe sáng chứa tia sắc bén, khoanh tay nhìn người nào đó. Demon nghe thế liền không phục phản bác:

– Zuny, bà một ngày không đâm chọc tôi là không chịu được hả? Không hỏi tên mới là bất lịch sự đấy.

– Xùy, kiểu cả lơ phát phơ như ông khoa trương giống như dụ dỗ gái nhà lành ấy.

– Cái gì cả lơ phát phơ? Cái gì dụ dỗ gái nhà lành? Bà nói ai vậy hả?

– Tôi nói ông đấy.

..

Khỏe miệng tôi khẽ giựt, bản thân không đầu tự nhiên ngồi giữa trũng đạn, thật là không yên mà!

Trong lòng không ngừng cảm thán, đột nhiên Zuny xán lại gần nói nhỏ bên tai tôi, không quên chớp mắt:

– Chào Rannie, mình là Zuny. Cần thận đừng để tên này dụ dỗ nhé, cậu ta ăn chơi phong lưu lắm đấy.

– Này, nói xấu gì tôi đấy hả?

– Được rồi được rồi, hai người xem, sắp bắt đầu rồi.

Nghe vậy quả nhiên Demon và Zuny không nói thêm gì nữa, tập trung hướng đầu nhìn lên bục sân khấu vừa được kéo rèm. Tôi thở phào nhẹ nhõm, nếu hai người họ lại tiếp tục cãi nhau nữa, tôi nghĩ tôi không thể cứu vớt nổi mạng nhĩ bé nhỏ của mình.

Đúng như lời tôi nói, ánh sáng từ chùm đèn phía xa chiếu lên bục sân khấu duy nhất trong hội trường. Rèm được kéo lên từ từ, dàn giáo viên chỉ được chục người ngồi lên dãy ghế đã được đặt sẵn trên bục. Những âm thanh ồn ào náo nhiệt cũng theo đó mà lắng xuống.

Từ xa nhìn lên, tôi không nhìn rõ lắm những khuôn mặt giáo viên đó, họ giống như bị làn khói che phủ trở nên mờ ảo, hoặc là, do mắt tôi nhìn không tới. Một người đàn ông tuổi trung niên giống như là hiệu trưởng dẫn đầu bước ra chính giữa, hướng vào mic làm một bài phát biểu không thể kinh điển hơn:

– Kính thưa các quý vị đại biểu, kính thưa các thầy cô giáo, thưa toàn thể các em học sinh... Tôi xin thay mặt Ban giám hiệu bày tỏ một vài lời...

Tôi không nhịn được nhìn sang xung quanh xem phản ứng của mọi người. Tất cả đều rất tập trung lắng nghe, không một ai lên tiếng nói chuyện, cũng không một ai thay đổi tư thế, thậm chí đều không có một chút biểu cảm gì trên khuôn mặt. Ngay đến cả Zuny và Demon bên cạnh tôi cũng giống y hệt. Cảm thấy mình có chút lạc loài, tôi đành sờ mũi xấu hổ quay mặt lại tập trung nhìn lên.

– Sau đây là vài lời phát biểu của hội trưởng hội học sinh, người có thành tích tốt nhất trường Hell Angel. Xin mời em Nakamura Mizuki!

Dứt lời, một bóng người từ phía hàng ghế học sinh đứng lên. Mái tóc dài màu tím thả xuống tự nhiên, theo động tác khẽ đưa, khuôn mặt mỹ lệ nhưng lại phẳng phất kết một lớp băng sương, phối hợp với bộ đồng phục màu đen càng tăng thêm khí chất lạnh lùng. Cô vén lên sợi tóc ra sau tai, thông thả hướng về phía bục sân khấu bước đi.

Hiệu trưởng nhường lại vị trí của mình cho cô, bản thân ngồi về ghế của mình. Cô đưa tay chỉnh lại mic cho vừa với tầm nói. Ánh mắt lạnh nhạt nhìn tất cả từng người phía dưới, nhưng lại dường như không nhìn ai cả, cất giọng lạnh băng:

– Tôi là Nakamura Mizuki, hội trưởng hội học sinh trường Hell Angel! Đầu tiên, tôi xin chúc mừng các bạn học sinh đang ngồi ở đây, có thể vào nơi này chứng tỏ các bạn đều là những người có tố chất không tệ. Đây là nơi dùng thực lực để nói chuyện, tôi hy vọng các bạn có thể cùng tôi leo đến đỉnh vinh quang, chứng minh được khả năng của mình trong mắt người khác, càng là chứng minh được chính bản thân mình, làm rạng rỡ trường học của chúng ta. Các bạn làm được chứ?

Một giây sau, cô thu hồi tầm mắt, giọng nói biến chuyển pha lẫn tia coi thường: “Nếu không thể làm được, vậy quả thật thất vọng.”

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giới (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Sau vài phút, một tràng vỗ tay nồng nhiệt lan tràn khắp hội trường, phá vỡ bầu không khí trầm mặc đến đáng sợ. Rồi lại như bị ảnh hưởng, những người từng người lại hò hét hưởng ứng với lời nói của Mizuki, thậm chí cũng đã có người bắt đầu đứng dậy vỗ tay.

Tôi ngây dại nhìn tràng cảnh trước mắt, không nghĩ tới lời nói tựa như khiêu khích kia lại gây được hiệu quả tích cực đến vậy. Nhưng càng khiếp sợ hơn chính là, tôi biết Mizuki.

Nhưng những điều này lại không làm tôi choáng váng, quan trọng hơn là người trong hội học sinh mỗi người đã đứng bên hội trưởng Mizuki kia, lại không ngờ trong đó có anh KanSai. Nhìn anh KanSai vẫn giống như lúc trước, nhưng lại không hoàn toàn giống vậy.

Trước kia gặp KanSai học trưởng, tôi có từng nhắc đến Mizuki, mà tôi hay thường gọi là Mizu tỷ. Đó là đàn chị khóa trên của tôi.

Là người mà bất cứ ai cũng phải nể phục.

Không chỉ ở vẻ bề ngoài, cô có một giọng nói hùng biện thuyết phục, những lời lẽ triết lý sắc bén, cộng thêm khí chất điềm tĩnh mà ít người trẻ tuổi nào

có.

Dường như ở bất cứ đâu, cô cũng có thể tạo ra cho mình một hào quang chói mắt thuộc về bản thân.

Tôi ngo ngắ nhìn lên phía trước, ngay cả khi hội trường đã giải tán từ khi nào cũng không hề quan tâm. Phải tới khi Demon lại lần nữa không khách sáo vỗ mạnh vào vai mới khiến tôi hồi thần.

– Cô nàng thất thần, cậu tính ở đây đến lúc nào? Không định về lớp à?

Demon nhe hàm răng trắng bóng của mình, vung vẩy mái tóc màu nâu của cậu ta, tay kia đút vào túi quần bất cần ngồi ghé giống như chờ tôi. Cả Zuny bên cạnh cũng thò một đầu ra trước mặt, hiểu kỳ:

– Mình rất tò mò cậu giữ tư thế này được bao lâu, nhưng muốn thêm chút nữa là không kịp giờ về lớp đâu. Nghe nói chủ nhiệm lớp ta khóa này là một bà la sát đó.

Nghe Zuny nói tôi mới giật mình. Phải rồi, còn phải về lớp. Nhưng sau đó liền thấy may mắn, theo lời của Zuny thì hình như tôi cùng lớp với bọn họ. Vậy thì không sợ bị lạc đường rồi.

– Ngại quá, mình quên mất! Chúng ta đi luôn nhé?

Sau đó chúng tôi đứng dậy ra khỏi hội trường. Tôi không nhận được quay đầu nhìn lại, bực sân khấu đã trống vắng từ lúc nào, những học sinh trong hội trường cũng tản ra gần hết. Thật sự trong giây phút đó, tôi muốn kích động chạy lên đó gặp mọi người, không chỉ Mizu tỷ và anh KanSai, ngay cả tất cả những người trong hội học sinh kia, không ngoài dự kiến tôi đều biết họ.

Thế nhưng, hiện giờ không phải lúc. Trước khi gặp họ, tôi muốn mình phải trở nên đủ mạnh mẽ đã!

Đến bây giờ tôi mới xác định, hệ thống tạo ra chỉ chuyên chọn người chơi quen biết nhau hoặc ít nhiều liên quan đến nhau.

Nhưng không biết chỉ chọn một số người hay tất cả những người tôi quen. Nếu là tất cả... Cũng có thể lắm chứ, vì vốn dĩ số người tôi quen cũng không nhiều lắm.

...

Qua lời nói của Zuny, lớp học tôi phải tới là tầng hai của khu nhà B, chính là một trong những khu lớp học dành cho năm nhất. Theo miêu tả thì phải đi ít nhất hơn mười phút, đây là thuộc diện rất gần rồi, vì nó gần hội trường nhất.

Rất nhanh tôi đã tới lớp học, vị trí cũng không phải khó tìm vì nằm ngay giữa hành lang. Giờ phút này ngoài hành lang có rải rác vài học sinh đi lại, nên không tính là lạc lõng.

Demon nhanh chóng đẩy cửa ra. May mắn chưa có giáo viên nào tới, thế là chúng tôi bước vào tìm ngay vị trí trống ngồi xuống.

Khóe mắt tôi quét nhẹ xung quanh lớp. Lớp học hiện giờ có khoảng ba mươi người đang ngồi đây, nhưng hình như không có ai tôi biết cả. Trong lúc chờ đợi, một cậu nam học sinh có khuôn mặt tuấn tú đứng lên, hướng mọi người cười lộ ra chiếc răng khểnh, cất giọng thân thiện:

– Ngồi không thế này có vẻ buồn chán, không bằng chúng ta tự giới thiệu qua về mình, tương lai còn giúp đỡ lẫn nhau vượt qua ba năm học. Mình xin tự giới thiệu, mình tên Enju, mong được chỉ giáo.

Có người mở đầu, tự nhiên sẽ có người hưởng ứng. Mọi người có vẻ hứng thú náo nhiệt hơn hẳn. Cả Zuny và Demon cũng tự giới thiệu vài câu.

– Đến lượt cậu đây.

Zuny đằng trước quay lại chột chột tay tôi tỏ ý nhắc nhở.

Bây giờ tôi mới để ý mọi người đã giới thiệu xong hết, chỉ còn lại mình tôi. Ho nhẹ đứng lên, tôi cẩn thận suy nghĩ, cất giọng: “Mình tên Rannie, hy vọng mọi người giúp đỡ nhiều hơn.”

Xoạch!

Tôi vừa dứt lời, tiếng đẩy cửa lại lần nữa vang lên. Một vóc dáng công sở xuất hiện trong tầm mắt tôi, khuôn mặt lạnh nhạt, đáy mắt giấu dưới cặp kính thi thoảng lóe tia sắc bén, đầu tóc búi gọn lên cao. Cả người chính là đặc trưng điển hình của vị nữ giáo sư.

– Xin chào các em, gặp mặt đầu tiên chúng ta nên thả lỏng chút chứ nhỉ? Tên tôi hơi dài, để thuận tiện các em có thể gọi tôi là giáo sư Thầu. Trước tiên, tôi sẽ phân phát cho các em lịch học và một quyển nội quy trong thời gian tới. Enju, phát cho các bạn!

Câu cuối là cô nói với cậu bạn ‘răng khểnh’ hồi nãy đang ngồi bàn đầu. Cậu cười lễ phép nhận lấy rồi phát cho từng người. Tôi nhìn xuống lịch học vừa cầm tới tay, quả nhiên dày đặc. Có buổi học còn phải học cả buổi tối. Lại lấy ra quyển nội quy còn lại, không dày cộm như tưởng tượng, mà giống như một quyển ghi chú được viết tùy tiện hơn.

– Nội quy trường học vẫn giống như những trường khác: không tự ý trốn học, tự ý đi quanh trường trong giờ học, tự ý đi vào khu vực không cho phép, ... Các em phải hoàn toàn nhớ kỹ, mỗi một lần vi phạm sẽ bị trừ 50% tổng số điểm thành tích của các em. Còn nữa, việc chuyên cần trong buổi học sẽ giúp các em tăng điểm thành tích.

Cô Thầu vừa dứt lời, liền có một học sinh giơ tay hỏi: “Thưa cô, điểm thành tích là gì và được tính thế nào?”

“Hỏi rất hay.” Cô điểm tình trả lời: “Điểm thành tích không chỉ đơn thuần dựa trên thành tích cá nhân. Mà tất cả các chi phí như ăn, mặc, ở, mua sắm, ... đều được giao dịch qua điểm thành tích. Nói như vậy, điểm thành tích sẽ tương đương với số tiền của các em trong phạm vi trường học. Mỗi tháng nhà trường sẽ phát cho các em số điểm thành tích nhất định, nếu muốn nhiều hơn thì các em phải tự đi kiếm.”

Cô vắn về quyển giáo án trong tay, khoe miệng giương lên hàm răng không thân thiện: “Nó quan trọng lắm đấy nhé, các em phải bảo quản cho kỹ. Nào, đây là thẻ điểm của các em, chức năng tương tự như thẻ ngân hàng.” Nói rồi, không biết từ đâu cô xòe ra mấy chục thẻ như xòe bài trên tay, đưa cho Enju phân phát rồi tự mình mở ra giáo án.

– Hôm nay là ngày khai giảng, mai mới bắt đầu vào học. Các em có gì cần hỏi thì hỏi, không thì để cô dẫn em về ký túc xá của mình.

Nghe vậy, các học sinh nhao nhao lên giơ tay, nào là điểm có thể đổi không, làm sao có thể kiếm thêm điểm, ... Đường như họ rất quan tâm đến điểm thành tích. Ai mà chẳng quan tâm ‘tiền’ của mình, tôi cũng không ngoại lệ.

Chần chừ suy nghĩ một lát, tôi cũng giơ tay lên tiếng: “Thưa cô Thầu, nếu điểm thành tích hết sạch thì sẽ bị phạt hay là có hậu quả gì không?”

Cô Thầu sừng sốt nghe tôi nói thế, khoe miệng giương lên cười càng tà ác hơn, mấp máy môi nói từng từ chậm rãi:

– Hết điểm, các em sẽ bị đuổi học!

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giới (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Tôi không biết nếu thật bị đuổi học thì mình sẽ như thế nào, nhưng chắc chắn một điều như hệ thống đã nói ban đầu, tôi chỉ có thể hoạt động trong trường học này.

Và quan trọng hơn là, tôi vẫn chưa quên phải hoàn thành ước nguyện mới có thể ra khỏi đây.

Nhìn nụ cười có phần ác ý của giáo viên Thầu, rồi lại một giây sau liền quay về dáng vẻ nghiêm túc. Tôi có vẻ cảm nhận được một chút về tính khí của ‘bà la sát’ này rồi.

Mất thấy không còn ai lên tiếng hỏi điều gì nữa. Cô Thầu cầm lên quyển giáo án bước ra cửa, đoạn quay đầu lại hướng chúng tôi:

– Được rồi, các em đi theo tôi. Tôi sẽ giới thiệu sơ lược và dẫn các em về ký túc xá.

Vừa dứt lời, hơn ba chục con người trong lớp nhanh chóng đứng dậy đi phía sau cô Thầu rời khỏi khu nhà B. Tôi cũng cùng Zuny và Demon đi theo dưới cùng. Dư quang ánh mắt âm thầm ghi nhớ những nơi đã đi qua.

– Ran, cậu xem chúng ta có may mắn ở chung phòng trong ký túc xá không?

Zuny ở bên cạnh tiến tới ghé tai nhỏ giọng, ánh mắt lấp lánh lại tràn ngập mong đợi. Thế nhưng, chẳng bao lâu thì bị Demon không thương tình đâm chọt phá vỡ ảo tưởng:

– Bà ở đây mà mơ đi. Xác suất học sinh cùng lớp mà lại cùng phòng không khác gì việc bốc thăm trúng thưởng cả.

– Ai mượn ông xía vào.

Zuny cảm tức quay ngoắt đầu lại. Ánh mắt hai bên đối chọi rõ ràng như vậy khiến tôi gần như có thể cảm nhận được một dòng điện xẹt xẹt qua lại.

Cảm thấy buồn cười với ý nghĩ của mình, tôi không nhịn được ho nhẹ một cái, lên tiếng hòa giải: “Được rồi, có cùng chung phòng hay không, không phải tôi là biết sao. Nhìn kìa, sắp tới ký túc xá rồi.”

Quả vậy, từ xa đã thấy bóng dáng mờ hồ hai tòa nhà đối lập nhau. Nhìn khu nhà có chút quen thuộc, tôi không khỏi cảm khái. Lần đầu tôi tình dậy chính là ở khu ký túc xá nữ này.

Khi đi tới khu quảng trường nhỏ dựng lên ngay giữa hai khu nhà. Cô Thầu bỗng dừng lại xoay người về phía chúng tôi, cất giọng thân thiện:

– Đây là đường đi khu ký túc xá, các em nên nhớ kỹ. Hiện tại các bạn nam vào khu bên tay phải tôi, các bạn nữ vào khu bên trái. Ở đó sẽ có quản lý khu ký túc hướng dẫn và bố trí các em về phòng của mình. Mai là buổi đầu tiên, tôi hy vọng các em có mặt tại lớp đầy đủ. Hẹn gặp các em ngày mai!

Nói xong, thế nhưng cô Thảo cũng không lập tức đi ngay. Mà là nhìn chúng tôi từng người vào hẳn bên trong mới xoay người rời đi.

Tạm biệt Demon chốc lát, tôi và Zuny cùng theo vào trong. Mặc dù tôi đã tới một lần rồi, nhưng không thể không khen ngợi ký túc xá rất đẹp. Từ bên ngoài nhìn vào thì không cảm thấy gì, tuy nhiên khi vừa bước chân vào cửa. Cả người đều bất giác giống như lạc vào một phong cách quý tộc nước Anh, mang theo sắc thái huyền bí.

Cầu thang được dựng lên rộng rãi ở chính giữa sảnh. Sau đó được tách ra làm hai bên rồi xây theo đường xoắn ốc nối liền lên trên.

Ngay trước chân cầu thang đứng một người bị bao trùm bởi áo choàng đen, không nhìn rõ khuôn mặt. Người nọ nâng tay chỉ về đám người chúng tôi, cất giọng khàn khàn hàm ý: “Lại đây.”

Khí tức xơ xác lan tràn khắp xung quanh khiến tôi có chút căng thẳng. Zuny bên cạnh càng là sợ run người nép sát vào người tôi. Nhưng rất nhanh mọi người đều không do dự nhanh chóng chạy đến.

Đùa sao, người khủng bố như vậy, bọn họ không dám hó hé gì đâu.

Không biết từ đâu người nọ giơ lên một chiếc hộp đặt trên tay còn lại, lần nữa cất giọng khàn khàn: “Bốc thăm, rồi về phòng.” Xong còn rất ‘tốt bụng’ thu tay đang chỉ chúng tôi chuyển sang chỉ về phía cầu thang đằng sau mình.

Thật là tiếc chữ như vàng! Khóe miệng tôi không tự chủ co rút.

Lớp tôi chỉ có ba mươi người, trong đó cũng chỉ có mười hai người là nữ. Vì vậy không đến vài phút mọi người đã lần lượt bốc thăm xong. Tôi cũng bốc cho mình một tờ rồi mở ra.

– Số ba mươi lăm? Buồn quá, chúng ta không cùng phòng rồi.

Zuny vẻ mặt như đưa đám rút đầu về, tay quơ quơ tờ giấy có số hai mươi tám ra trước mặt tôi. Tôi phì cười, không cách nào khác đành phải an ủi Zuny mấy câu, mới khiến cô nàng thôi không khó chịu.

Chờ Zuny lên trước, tôi cũng nói gót bước lên bậc thang. Theo biển chỉ dẫn được gắn trên tường, tôi rất nhanh liền tìm được phòng của mình.

Vươn tay chạm đến tay cầm định đẩy cửa vào, không ngờ cánh cửa bỗng đột nhiên mở ra, xuất hiện một khuôn mặt mà tôi không ngờ tới. Mắt to trừng mắt nhỏ cứ thế một hồi, rồi cuộc người đối diện mới kịp phản ứng lại, thanh âm tràn ngập vui sướng:

– Yo, Rannie! Không ngờ cậu là bạn cùng phòng của tôi, hạnh phúc quá.

Tôi cười ‘hắc hắc’ hai tiếng, để mặc cho Sarrahi khoác vai lôi kéo tôi vào. Bấy giờ tôi mới phát hiện trong phòng còn có thêm hai người nữa. Nhìn kiến trúc hẳn một phòng chỉ ở bốn người, vậy thì có vẻ như mọi người đã có mặt đông đủ.

Sarrahi lộ ra biểu tình hứng khởi, kéo tôi tới trước mặt hai người, nhanh nhẩu nói: “Nào, đây là Rannie bạn cùng phòng của chúng ta!” Xong rồi đưa tay chỉ từng người hướng tôi giới thiệu: “Bên phải là Ruby, còn bên trái là Cherry.”

Nghe Sarrahi nói vậy, tôi cũng nhanh chóng hướng hai người họ gật đầu, mỉm cười chào hỏi thân thiện. Nói chuyện chốc lát, tôi cảm thấy may mắn là những người bạn cùng phòng này không có tính tình khó chịu, ngược lại còn khá thú vị. Ruby tinh ý, đứng dậy chỉnh trang lại đầu tóc của mình, ánh mắt như lưu ly hướng tôi nở nụ cười thoải mái: “Tôi và Cherry đi xuống khu tập hóa mua chút đồ, Ran và Sarr cứ tự nhiên hàn huyên nhé. Chốc về chúng ta cùng làm bữa lẩu chúc mừng.”

“Oa! Lầu sao, Cherry thích lẩu.” Tâm tính Cherry trẻ con lập tức vỗ tay vui vẻ, hai lọn tóc như hai cọng hành lá theo động tác của Cherry mà lắc lư qua lại.

“Cậu chỉ thích ăn là giỏi, mắt sáng cả lên rồi.” Ruby lắc đầu búng ngón tay ngay giữa trán khiến cô nàng ầm ức ngồi xồm ồm trán, nhưng ánh mắt vẫn cứ sáng dị thường.

Biểu tình như vậy khiến ngay cả tôi cũng không nhịn nổi cười, càng đừng nói đến Sarrahi đã ôm bụng cười lăn từ khi nào.

“Được rồi, đi sớm về sớm. Bọn mình hóng tay nghề của Ruby.” Sarrahi phát phát tay, hướng hai người nở nụ cười sáng lạn.

Sau khi hai người họ đi khỏi, Sarrahi cũng thu hồi lại cử chỉ tùy ý tươi cười, tỏ vẻ bất đắc dĩ sờ mũi, lẩm bẩm: “Cherry cũng thật là, người như chúng ta thì ăn gì cũng vô vị, cô nàng vậy mà còn hứng thú đến vậy.”

Lời nói tuy nhỏ nhưng vẫn đủ nghe lọt vào tai tôi, khiến tôi có chút im lặng. Phải rồi, xung quanh quá mức chân thật khiến tôi chốc lát quên mất mình vẫn đang ở cái gọi là giấc mơ.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giới (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Đôi lúc tôi vẫn luôn cảm thấy thực và ảo chỉ cách nhau một đường. Hư hư thực thực đan xen, mê hoặc tâm trí con người.

Sarichi cũng chỉ cảm khái nhỏ như vậy, liền rất nhanh chuyển sang bộ mặt hóng hớt, biểu tình như lâu ngày không gặp khoác vai tôi:

- Tôi cứ ngỡ Ran biến mất đâu rồi. Tôi ở khai giảng tìm quanh một hồi, tìm được hết mọi người rồi mà lại không thấy Ran đâu.

Nghe vậy, tôi hơi kinh ngạc nhìn Sarichi, nghi ngờ lên tiếng: "Hội trường rộng lớn như vậy, Sarichi có chắc tìm được hết. Có lẽ bỏ sót đâu không chừng. Tôi còn không nhìn thấy được ai."

"Ý tôi là ở quảng trường cơ, chứ không phải hội trường, hội trường thì đâu dám đi lung tung được." Nghĩ nghĩ, Sarichi đột nhiên chuyển đề tài: "Thôi bỏ đi, có lẽ tôi bỏ sót thật. Thấy Ran không có việc gì là tốt rồi, cậu không biết mấy ngày này tôi gian nan thế nào đâu."

Giống như tìm được người trút bầu tâm sự, Sarichi mở miệng liền nói một tràng dài nào là tránh né bóng đen Dark Soul vất vả thế nào, còn nói may mắn mình không cần ngủ, bằng không nửa đêm đã bị ăn mất lúc nào không hay.

Từng chuyện tôi đều tỏ vẻ chuyên chú lắng nghe. Trong lòng vẫn còn để tâm câu nói lúc trước của Sarichi.

Quảng trường? Hình như tôi tỉnh dậy đã ở hội trường rồi. Bị bỏ qua giai đoạn sao?

- Nếu không phải có Cherry giúp yểm trợ, đoán chừng tôi đã bị knock out rồi.

Sarichi dùng bàn tay đặt ngang trên cổ xẹt qua miêu tả. Tôi hồi phục tinh thần, nhớ một chút thì biết được cô nàng đang nói về chuyện bị bóng đen rượt đuổi.

Tôi có chút bất ngờ. Nhìn Cherry trẻ con, người lại nhỏ nhắn như vậy, không nghĩ ra một Sarichi biết võ lại phải cần đến Cherry cao chỉ đến mét năm đi giúp.

"Cherry lợi hại lắm sao?" Tôi không nhận được tò mò hỏi, thế nào trong tưởng tượng của tôi cũng phải ngược lại mới hợp lý chứ.

Sarichi suy tư giây lát, gật đầu chắc nịch: "Nghe nói ngoài đời Cherry là quán quân taekwondo. Cô nàng tiết lộ ở đây còn gặp lại đối thủ cũ của mình. Chắc chắn, nếu hai người đó đấu nhau, tôi chắc chắn sẽ chạy đi xem, nhất định rất đặc sắc."

Tôi bật cười, nhìn Sarichi chép miệng nói ra suy nghĩ của mình. Giống như ở chỗ nào có chuyện vui đều không thể thiếu cô nàng.

"Vậy mà hai người còn có thể chung phòng ký túc xá? Thật trùng hợp." Tôi tấm tắc lấy làm kỳ, đây đúng là bốc thăm trúng thưởng như Demon nói rồi. "Vậy còn Ruby thì sao?"

- Ruby ấy hả? Tôi cũng không biết. Bọn tôi vừa vào phòng thì đã gặp cô ấy ở đó rồi. Trò chuyện không bao lâu thì thấy Ran tới đây.

Vậy mà tôi còn tưởng Ruby và Cherry là một đôi chị em gì, nghe vậy cũng chỉ nghĩ họ thật dễ thân thiết.

Hỏi ra mới biết Sarichi và Cherry còn cùng một lớp. Thế này thì còn hơn cả bốc thăm rồi, nghĩ nếu kể chuyện này cho Zumy nghe thì chắc chắn cô nàng sẽ đắm ngực dậm chân.

- Vậy còn Ran thì sao?

Sarichi sau khi kể xong chuyện của mình, mới bắt đầu hiếu kỳ hỏi đến chuyện của tôi. Tôi cũng không keo kiệt kể cho Sarichi nghe, ngoại trừ một số chuyện tôi nghĩ nên giấu đi.

Thế nhưng có một chuyện tôi rất tò mò. Theo như lời Mika và Jing nói thì khai giảng sẽ bắt đầu mở ra hệ thống trò chơi. Nếu như vậy, tính theo thời gian thì hẳn có lẽ Sarichi cũng là một người chơi rồi đi. Dựa vào tính cách của cô nàng vậy mà không nhắc đến chút gì?

Suy nghĩ vừa truyền đến từ đại não, một thanh thông tin nhỏ xuất hiện trên không trung trước người Sarichi, trên đó thể hiện cấp bậc và sinh lực của cô. Điều đó chứng tỏ Sarichi đã thành người chơi, vậy thì vì sao?

Đột nhiên, khuôn mặt Sarichi bỗng chốc phủ một tầng đau thương không rõ, cúi đầu che khuất đi biểu tình, cất giọng hầu như không nghe rõ: "Ran thành NPC rồi sao?"

Tôi sững sờ. Nếu không phải do nhĩ lực trải qua thăng cấp, vậy thật khó mà nghe được rõ ràng câu nói kia. Nhưng rất nhanh, tôi liền bình tĩnh.

Ra là Sarichi tưởng tôi bị "ăn" rồi biến thành cái gì mà NPC đi? Có lẽ là do nhìn không thấy tôi ở quảng trường nên tự bỏ não ra cái gì.

Nghĩ vậy, tôi học theo Ruby búng một phát rổ kêu vào trán Sarichi, mở miệng oán trách: "Cái gì mà NPC, tôi là một người sống sờ sờ. Còn là một người chơi hần hoi đấy."

Sarichi ôm trán há miệng, mở to mắt ra trừng trừng nhìn tôi. Quên mất cái đau nhức nhối trên trán, kích động giữ chặt hai vai tôi: "Thật không?"

Vừa thấy tôi gật đầu đã vui vẻ một hồi, còn vỗ ngực thờ phào: "Làm tôi sợ chết khiếp, không thấy hiện thông tin của Ran làm tôi cứ tưởng. May mắn!"

Tôi nghĩ một chút cũng hiểu, hẳn là cấp bậc của tôi cao hơn Sarichi nên không nhìn thấy. Bởi vì khai giảng mới mở ra hệ thống, nên nghiêm nhiên mọi người đều ở cấp một, mới có thể nhìn được thông tin của người dưới hoặc bằng cấp mình. Nhưng như vậy cũng quá thiệt thòi cho người mới chơi.

Nhưng tôi cũng không có ý định giải thích, ngược lại hỏi điều mình thắc mắc từ nãy: "Sarichi mở hệ thống trò chơi ở quảng trường sao?"

Sarichi lộ vẻ mặt kì quái nhìn tôi: "Chứ không phải Ran cũng thế sao?" Sau đó lại à lên tự kiểm lí do mình cho là đúng. "Cũng phải, có người còn phải ra tới hội trường mới kích hoạt được."

Tôi gật đầu không nói tiếp đề tài này, chỉ sợ lại lộ ra bản thân khác lạ. Lập tức dời câu chuyện: "Lúc ở hội trường cậu thấy anh KanSai bên cạnh Mizuki tý chứ?"

KanSai và Sarichi là anh em ruột, hẳn sẽ khiến Sarichi có vài phản quan tâm.

Đúng như tôi nghĩ, Sarichi cũng hứng thú với câu hỏi của tôi, nhưng điều Sarichi quan tâm lại không phải là nhắm vào mục tiêu này. Chỉ thấy ánh mắt cô nàng sáng ngời hăm mộ:

- Thấy chứ, bộ dáng Mizu tý chả khác gì ngoài đời cả. Khí chất vẫn ngời ngời như vậy, đúng là nữ thần trong mắt mọi người. Giá mà tôi có thể ném ông anh ra chỗ khác rồi thế mình vào thì hay quá, ha ha. Mà chẳng hiểu sao, hội học sinh nghe đồn toàn người giỏi, mà ông anh tôi lại lọt được vào trong đó.

Tôi bỗng nhớ lại hồi đầu gặp anh KanSai, có một vài chi tiết dường như anh KanSai cố tình giấu. Trừ phi là anh đã mở ra hệ thống trò chơi trước đó giống như tôi, hoặc đã ở đây lâu hơn tôi tưởng, mới có thể giải thích được. Nếu có cơ hội tôi muốn tìm Tina hỏi thử xem, dù sao Tina ở bên cạnh KanSai trước cả tôi.

"Vậy Sarichi vẫn có liên lạc với anh trai không?" Tôi không khỏi hiếu kỳ hỏi.

Thời điểm Sarichi định mở miệng trả lời, thì cánh cửa đột nhiên bật mở. Ruby và Cherry mang theo túi lớn túi nhỏ vào phòng. Cả hai đều đặt hết lên bàn dưới hai cặp mắt lớn nhỏ nhìn chăm chăm.

Ruby chống hông thờ phào, đoạn cời bỏ áo khoác của mình vắt lên ghế, xắn lên ống tay áo somi hướng chúng tôi nháy mắt:

- Nào nào, chúng ta cùng làm lẩu thôi nào!

Không còn cách nào khác, hai chúng tôi đành gác lại chuyện đang dang dở sang một bên. Bản thân chui vào bếp phụ giúp Ruby, còn Cherry bởi vì trông quá "nhỏ tuổi" nên được đá ra trông phòng.

Tuy vậy, Cherry không chịu ngồi yên. Cứ thi thoảng cô nàng lại ngo đầu vào phòng bếp xem có thò tay vào lấy được gì không. Mà lại luôn bị Sarichi rình bắt quả tang được.

Và thế, một trận tiếng cười vui vẻ lại tràn ngập trong căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giới (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Sáng hôm sau.

Ánh sáng dịu nhẹ xua bớt u tối của màn đêm. Xuyên qua cửa kính chiếu tới cặp mắt đang khép lại.

Reng reng!

Một môi vuron tay tắt chuông đi, tôi vẫn nhắm mắt xoay người sang. Cánh tay tự giác kéo chăn lên ý đồ muốn nằm tiếp.

Nhưng một giây sau, cái chân lại không chút lưu tình bị giật đi, khiến khí lạnh của sáng sớm phả vào người làm tôi không tự chủ rùng mình, miễn cưỡng mở mắt ra.

Chỉ thấy Cherry đang phồng má chống hông trên giường tôi, bên cạnh là Sarichi đang túm chiếc chăn yêu quý, dùng ánh mắt "vui sướng" mà nhìn tôi.

Không nói gì, tôi lấy gối quần chặt quanh đầu. Ngủ tiếp.

Keng keng keng!

Âm thanh kinh thiên còn hơn cả chuông đồng hồ áp sát bên tai, cho dù dùng gối cũng không tài nào che hết được. Khiến tôi bất đắc dĩ ngồi thẳng dậy, ánh mắt còn nhập nhèm sương mù tràn đầy u oán. Thầm nghĩ: Thật mệt mỏi mà!

- Cậu còn định ngủ đến khi nào? Biết mấy giờ rồi không?

- Chị ngủ thêm tí nữa là muộn học đây.

- Nhanh thay quần áo rồi ăn sáng đi.

- Đúng đấy, chị ra muộn là hết phần bữa sáng chị Ruby chuẩn bị đấy.

Sarichi và Cherry mỗi người một câu líu riu bên tai tôi, Cherry còn một tay cầm nôi nhôm một tay cầm thìa đang trong tư thế sẵn sàng, chỉ cần tôi có ý định nằm xuống là sẽ "khua chiêng gióng trống" ngay.

Nhìn đồng hồ mới chỉ đến năm giờ sáng, tôi khẽ giựt khoe miệng, nhưng cũng đành lê lét thân mình ra nhà tắm. Khó khăn lắm mới được giấc ngủ ngon, vậy mà hưởng thụ chưa đến mấy tiếng đã lại dậy. Nhìn hai con mắt gấu mèo của mình trong gương, tôi chán nản lấy khăn lau sạch mặt mình.

Không bao lâu tôi đã nhanh chóng đi tới phòng khách, trên bàn đã được bày đủ món ăn hay dùng cho bữa sáng như bánh, trứng, sữa,... Mọi người đã ngồi đông đủ, tôi bèn tự giác kéo chiếc ghế còn trống ngồi xuống. Ruby bên cạnh vui vẻ đưa đến một bộ đĩa thìa cho tôi, cất giọng trêu ghẹo:

- Tỉnh chưa Ran?

- Cậu muốn như hôm qua không?

Tôi không nhịn được âm thầm trừng mắt. Có gì mà cười, không phải chỉ có mỗi chuyện tôi ngủ muộn nhất cả đám thôi sao. Mà nhìn xem, giờ mấy giờ, còn hơn tiếng nữa mới vào học đó.

- Chuyện gì chuyện gì? Hôm qua làm sao?

Sarichi nhanh nhẹn đặt câu hỏi, ánh mắt tỏa sáng như phát hiện được châu lục mới. Cherry bên cạnh cũng gác đĩa ngừng đầu tò mò.

Tôi ra vẻ thần bí cười hắc hắc. Ruby bên cạnh cũng không yếu kém trừng lại, cất giọng chẳng có lực uy hiếp gì:

- Hừ, tôi sẽ trả đũa lại cho coi.

Tôi cười ha ha tỏ vẻ không hề gì, đồng thời cũng xua đi cảm giác tinh thần uể oải hồi nãy.

Xong xuôi, chúng tôi sửa soạn mang theo cặp sách cùng nhau đi tới cửa ký túc xá rồi chào tạm biệt, sau đó mỗi người một ngã. Cũng phải, năm nhất có ba khu nhà, không cùng nhau là điều đương nhiên. Nhìn bọn Ruby đã đi xa, tôi cũng cất bước về lớp của mình.

- Ê Ran Ran! Bên này.

Mới đi được mấy bước, tôi bỗng nghe thấy có tiếng gọi từ đằng xa, nghi ngờ ngoảnh đầu lại thì thấy Zummy đang chạy tới. Theo sau còn có Demon đang thông thả tản bộ, không quên vẫy tay chào hỏi tôi.

Tôi nhanh chóng giương lên nụ cười vui vẻ, đổi hướng bước về phía họ, đồng thời lên tiếng: "Zummy, Demon. Chào buổi sáng. Thế nào? Ở phòng ký túc vui không?"

"Vui thì không thấy, chỉ thấy nhứt đầu không thôi." Zummy đưa tay day trán tỏ vẻ phi thường đau đầu. Tôi thấy vậy phì cười, có thể tưởng tượng những người không hợp tính nhau ở cùng một chỗ sẽ phát sinh chuyện gì.

- Thế còn nhệ, chỗ tôi còn vật nhau ném đồ loạn xạ nữa đấy. Có muốn trải nghiệm không?

Demon bước chân vừa đến, vừa cất giọng cảm thán. Một tay khoác cặp sách ra sau vai, tay còn lại đút túi quần xuất hiện trước mặt chúng tôi. Tôi chuyển mắt nhìn về phía Demon đang đứng sau Zummy, khoe hàm răng sáng bóng cười phẩy tay:

- Xem ra, có mỗi tôi là bình yên. Coi bộ ông trời cũng ưu ái ghê.

Zummy đang ngoái đầu lờm nguýt Demon, nghe tôi nói tức thì quay lại không quên tặng tôi đôi mắt to tròn mở trừng, nhưng ngay sau đó liền nước mắt

lưng tròn, bỏ nhào bám vào tôi:

- Oa, tôi muốn kiến nghị, muốn xin quản lý chuyển phòng!

Ba đầu chằm than to đùng thành linh hiện lên trên đầu tôi, liền hắc tuyến không biết nói gì nhìn Zuny, tốt xấu gì xung quanh cũng đang có người đầy biết không. Phải giữ hình tượng chứ!!

Như hiểu được tiếng lòng của tôi, Demon một tay xách gáy Zuny kéo ra xa. Bản thân Zuny đã nhỏ bé, bị Demon xách như xách gà con vậy cũng chỉ bất lực giãy giụa, liền uất ức bĩu môi không nói gì nữa. Tôi thờ phào nhẹ nhõm, vuốt phẳng vạt áo đồng phục, liền thúc giục:

- Được rồi, chúng ta đến lớp thôi. Không phải nói cô Thầu là bà la sát sao, đến sớm vẫn an toàn hơn.

Câu chữ đầy tính sát thương thành công khiến Zuny và Demon nghiêm chỉnh hẳn, không đùa cợt nữa, nhanh chân lên lớp.

Thời điểm khỏe mắt tôi lướt qua bên cạnh, ngoài ý muốn phát hiện một đôi mắt vẫn luôn nhìn vào tôi, nhưng rất nhanh biến mất.

...

Đặt cặp sách lên bàn, lôi ra sách vở và dụng cụ cần thiết đã soạn sẵn. Dựa ra sau ghế, tôi không tự chủ nhìn ra bên ngoài, suy nghĩ nhớ lại ánh mắt lúc nãy. Đường như nó chỉ mang tính thăm dò, không hề có tia ác ý nào. Là ai muốn theo dõi tôi sao?

Vừa nghĩ đến, trong lòng liền nhanh chóng lắc đầu phủ định. Áo tượng rồi, mình nhỏ bé thế này, ai mà rảnh để chú ý tới chứ.

- Nè nghĩ gì vậy?

Zuny ngồi bàn trên xoay người lại quơ quơ tay trước mặt tôi, mái tóc ngắn thẳng ngang vai theo động tác khẽ đung đưa.

- Cô nàng thất thần, lại thất thần rồi.

Demon bên kia nghiêng đầu trêu chọc, cùng Zuny hợp lại trêu tôi. Nào là đang nghĩ về anh nào vậy, đang tương tư crush ai rồi,... Khiến tôi không nhịn được liếc mắt nhìn, khinh bỉ quay đi. Tôi mới không thèm đáp lại, ăn bơ luôn tốt cho sức khỏe.

- Mọi người thật thú vị, đang nói chuyện gì vậy? Tôi góp vui với nhé.

Một âm thanh khác bỗng nhiên chen vào, khiến cả ba chúng tôi đều quay lại xem. Đập vào mắt tôi là chiếc răng khểnh lấp ló lộ ra dưới cái noãn miêng cười, Enju híp hai con mắt dưới tóc mái tươi cười tỏa sáng, không ngại lặp lại lần nữa: "Tôi góp vui với nhé."

Tôi bừng tỉnh, mỉm cười tỏ ý thân thiện, hướng Enju đáp lời: "Cứ tự nhiên."

Demon và Zuny cũng không bài xích cậu bạn vừa được phân làm lớp trưởng hôm qua này, Zuny còn đầy mặt vui vẻ và hiếu kỳ nhìn Enju: "Cậu cao thật đấy, đứng xa không dễ ý. Đứng gần mới cảm giác được, không biết cậu và Demon thì ai hơn ai nhỉ?" Nói rồi không quên đá xéo người nào đó bên cạnh.

"Người nào đó" được nhắc đến tên không tiếng động nhún vai tỏ vẻ vô tội, rất tự nhiên lấy một quyển sách cuốn lại thành gậy nhỏ vỗ lên đầu Zuny: "Bớt nghĩ vớ vẩn đi."

"Cái gì mà vớ vẩn, tôi là tò mò có được hay không? Ông đừng hờ tị mà dùng bạo lực với tôi." Zuny ôm đầu nhe răng trợn mắt đầy ầm ức.

Tôi và Enju nhìn thấy cũng chỉ biết bất đắc dĩ cười. Tôi chợt cảm tưởng Zuny và Demon giống như hai đầu thái cực nước với lửa, chạm vào liền có nguy cơ không khác gì bom mìn sắp nổ. Có lẽ cảm thấy bản thân được hỏi đến mà không nói gì thì không ổn, Enju liền lên tiếng hòa giải:

- Nói thật tôi và Demon cũng xấp xỉ nhau thôi, Zuny không phải cũng thấy rồi sao? Nếu muốn tò mò, tôi thấy cái này nên tò mò hơn này.

Giọng điệu đúng chất lớp trưởng, không bao lâu đã làm tiêu tan mùi khói thuốc súng vương vẩn quanh đây.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giới (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Sáng hôm sau.

Ánh sáng dịu nhẹ xua bớt u tối của màn đêm. Xuyên qua cửa kính chiếu tới cặp mắt đang khép lại.

Reng reng!

Một môi vron tay tắt chuông đi, tôi vẫn nhắm mắt xoay người sang. Cánh tay tự giác kéo chần lên ý đồ muốn nằm tiếp.

Nhưng một giây sau, cái chần lại không chút lưu tình bị giật đi, khiến khí lạnh của sáng sớm phả vào người làm tôi không tự chủ rùng mình, miễn cưỡng mở mắt ra.

Chỉ thấy Cherry đang phồng má chống hông trên giường tôi, bên cạnh là Sarichi đang túm chiếc chần yêu quý, dùng ánh mắt "vui sướng" mà nhìn tôi.

Không nói gì, tôi lấy gối quăn chặt quanh đầu. Ngủ tiếp.

Keng keng keng!

Âm thanh kinh thiên còn hơn cả chuông đồng hồ áp sát bên tai, cho dù dùng gối cũng không tài nào che hết được. Khiến tôi bất đắc dĩ ngồi thẳng dậy, ánh mắt còn nhập nhèm sương mù tràn đầy u oán. Thầm nghĩ: Thật một môi mà!

- Cậu còn định ngủ đến khi nào? Biết mấy giờ rồi không?

- Chị ngủ thêm tí nữa là muộn học đấy.

- Nhanh thay quần áo rồi ăn sáng đi.

- Đứng đấy, chị ra muộn là hết phần bữa sáng chị Ruby chuẩn bị đấy.

Sarichi và Cherry mỗi người một câu líu ríu bên tai tôi, Cherry còn một tay cầm nôi nhòm một tay cầm thìa đang trong tư thế sẵn sàng, chỉ cần tôi có ý định nằm xuống là sẽ "khua chiêng gióng trống" ngay.

Nhìn đồng hồ mới chỉ đến năm giờ sáng, tôi khẽ giựt khoe miệng, nhưng cũng đành lê lét thân mình ra nhà tắm. Khó khăn lắm mới được giấc ngủ ngon, vậy mà hương thụ chưa đến mấy tiếng đã lại dậy. Nhìn hai con mắt gấu mèo của mình trong gương, tôi chán nản lấy khăn lau sạch mặt mình.

Không bao lâu tôi đã nhanh chóng đi tới phòng khách, trên bàn đã được bày đủ món ăn hay dùng cho bữa sáng như bánh, trứng, sữa,... Mọi người đã ngồi đông đủ, tôi bèn tự giác kéo chiếc ghế còn trống ngồi xuống. Ruby bên cạnh vui vẻ đưa đến một bộ đĩa thìa cho tôi, cất giọng trên ghẹo:

- Tỉnh chưa Ran?

- Cậu muốn như hôm qua không?

Tôi không nhịn được âm thầm trừng mắt. Có gì mà cười, không phải chỉ có mỗi chuyện tôi ngủ muộn nhất cả đám thôi sao. Mà nhìn xem, giờ mấy giờ, còn hơn tiếng nữa mới vào học đó.

- Chuyện gì chuyện gì? Hôm qua làm sao?

Sarichi nhanh nhẹn đặt câu hỏi, ánh mắt tỏa sáng như phát hiện được châu lục mới. Cherry bên cạnh cũng gác đĩa ngẩng đầu tò mò.

Tôi ra vẻ thần bí cười hắc hắc. Ruby bên cạnh cũng không yếu kém trừng lại, cất giọng chẳng có lực uy hiếp gì:

- Hừ, tôi sẽ trả đũa lại cho coi.

Tôi cười ha ha tỏ vẻ không hề gì, đồng thời cũng xua đi cảm giác tinh thần uể oải hồi nãy.

Xong xuôi, chúng tôi sửa soạn mang theo cặp sách cùng nhau đi tới cửa ký túc xá rồi chào tạm biệt, sau đó mỗi người một ngả. Cũng phải, năm nhất có ba khu nhà, không cùng nhau là điều đương nhiên. Nhìn bọn Ruby đã đi xa, tôi cũng cất bước về lớp của mình.

- Ê Ran Ran! Bên này.

Mới đi được mấy bước, tôi bỗng nghe thấy có tiếng gọi từ đằng xa, nghi ngờ ngoảnh đầu lại thì thấy Zuny đang chạy tới. Theo sau còn có Demon đang thông thả tản bộ, không quên vẫy tay chào hỏi tôi.

Tôi nhanh chóng giương lên nụ cười vui vẻ, đổi hướng bước về phía họ, đồng thời lên tiếng: "Zuny, Demon. Chào buổi sáng. Thế nào? Ở phòng ký túc vui không?"

"Vui thì không thấy, chỉ thấy nhức đầu không thôi." Zuny đưa tay day trán tỏ vẻ phi thường đau đầu. Tôi thấy vậy phì cười, có thể tưởng tượng những người không hợp tính nhau ở cùng một chỗ sẽ phát sinh chuyện gì.

- Thế còn nhẹ, chỗ tôi còn vật nhau ném đồ loạn xạ nữa đấy. Có muốn trải nghiệm không?

Demon bước chân vừa đến, vừa cất giọng cảm thán. Một tay khoác cặp sách ra sau vai, tay còn lại đút túi quần xuất hiện trước mặt chúng tôi. Tôi chuyển mắt nhìn về phía Demon đang đứng sau Zuny, khoe hàm răng sáng bóng cười phẩy tay:

- Xem ra, có mỗi tôi là bình yên. Coi bộ ông trời cũng ưu ái ghê.

Zumy đang ngoái đầu lờm nguýt Demon, nghe tôi nói tức thì quay lại không quên tặng tôi đôi mắt to tròn mở trừng, nhưng ngay sau đó liền nước mắt lưng tròng, bỏ nhào bám vào tôi:

- Oa, tôi muốn kiến nghị, muốn xin quản lý chuyển phòng!

Ba dấu chấm than to đùng thỉnh linh hiện lên trên đầu tôi, liền hắc tuyến không biết nói gì nhìn Zumy, tốt xấu gì xung quanh cũng đang có người đầy biết không. Phải giữ hình tượng chứ!!

Như hiểu được tiếng lòng của tôi, Demon một tay xách gáy Zumy kéo ra xa. Bản thân Zumy đã nhỏ bé, bị Demon xách như xách gà con vậy cũng chỉ bất lực gãy giữa, liền uất ức bủi môi không nói gì nữa. Tôi thở phào nhẹ nhõm, vuốt phẳng vạt áo đồng phục, liền thúc giục:

- Được rồi, chúng ta đến lớp thôi. Không phải nói cô Thầy là bà la sát sao, đến sớm vẫn an toàn hơn.

Câu chữ đầy tính sát thương thành công khiến Zumy và Demon nghiêm chỉnh hẳn, không đùa cợt nữa, nhanh chân lên lớp.

Thời điểm khỏe mắt tôi lướt qua bên cạnh, ngoài ý muốn phát hiện một đôi mắt vẫn luôn nhìn vào tôi, nhưng rất nhanh biến mất.

...

Đặt cặp sách lên bàn, lôi ra sách vở và dụng cụ cần thiết đã soạn sẵn. Dựa ra sau ghế, tôi không tự chủ nhìn ra bên ngoài, suy nghĩ nhớ lại ánh mắt lúc này. Đường như nó chỉ mang tính thăm dò, không hề có tia ác ý nào. Là ai muốn theo dõi tôi sao?

Vừa nghĩ đến, trong lòng liền nhanh chóng lắc đầu phủ định. Ảo tượng rồi, mình nhỏ bé thế này, ai mà rảnh để chú ý tới chứ.

- Nè nghĩ gì vậy?

Zumy ngồi bàn trên xoay người lại quơ quơ tay trước mặt tôi, mái tóc ngắn thẳng ngang vai theo động tác khẽ đung đưa.

- Cô nàng thất thần, lại thất thần rồi.

Demon bên kia nghiêng đầu trêu chọc, cùng Zumy hợp lại trêu tôi. Nào là đang nghĩ về anh nào vậy, đang tương tư crush ai rồi,... Khiến tôi không nhịn được liếc mắt nhìn, khinh bỉ quay đi. Tôi mới không thèm đáp lại, ăn bơ luôn tốt cho sức khỏe.

- Mọi người thật thú vị, đang nói chuyện gì vậy? Tôi góp vui với nhé.

Một âm thanh khác bỗng nhiên chen vào, khiến cả ba chúng tôi đều quay lại xem. Đập vào mắt tôi là chiếc răng khểnh lấp ló lộ ra dưới cái nhoen miệng cười, Enju híp hai con mắt dưới tóc mái tươi cười tỏa sáng, không ngại lặp lại lần nữa: "Tôi góp vui với nhé."

Tôi bùng tỉnh, mỉm cười tỏ ý thân thiện, hướng Enju đáp lời: "Cứ tự nhiên."

Demon và Zumy cũng không bài xích cậu bạn vừa được phân làm lớp trưởng hôm qua này, Zumy còn đầy mặt vui vẻ và hiếu kỳ nhìn Enju: "Cậu cao thật đấy, đứng xa không để ý. Đứng gần mới cảm giác được, không biết cậu và Demon thì ai hơn ai nhỉ?" Nói rồi không quên đá xéo người nào đó bên cạnh.

"Người nào đó" được nhắc đến tên không tiếng động nhún vai tỏ vẻ vô tội, rất tự nhiên lấy một quyển sách cuốn lại thành gậy nhỏ vỗ lên đầu Zumy: "Bớt nghĩ vớ vẩn đi."

"Cái gì mà vớ vẩn, tôi là tò mò có được hay không? Ông đừng hờn tí mà dùng bạo lực với tôi." Zumy ôm đầu nhe răng trợn mắt đầy ảm ức.

Tôi và Enju nhìn thấy cũng chỉ biết bất đắc dĩ cười. Tôi chợt cảm tưởng Zumy và Demon giống như hai đầu thái cực nước với lửa, chạm vào liền có nguy cơ không khác gì bom mìn sắp nổ. Có lẽ cảm thấy bản thân được hỏi đến mà không nói gì thì không ổn, Enju liền lên tiếng hòa giải:

- Nói thật tôi và Demon cũng xấp xỉ nhau thôi, Zumy không phải cũng thấy rồi sao? Nếu muốn tò mò, tôi thấy cái này nên tò mò hơn này.

Giọng điệu đúng chất lớp trưởng, không bao lâu đã làm tiêu tan mùi khói thuốc súng vương vẩn quanh đây.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giới (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Là cái gì vậy?

Lời Enju vừa dứt, ánh mắt Zuny lập tức sáng lên phóng tới cậu. Cả người đều dán lại gần tỏ vẻ hiếu kỳ. Nhưng không gần được thêm phân nào thì bị Demon đang ngồi bên cạnh không chút lưu tình hất ra xa.

"Có chuyện gì thú vị sao? Enju kể cho mọi người nghe đi." Tò có chút tò mò, bèn tiếp lời cùng Zuny.

Có thể do biểu tình bọn tôi lúc này có hơi buồn cười, Enju sừng sốt giấy lát rồi phì cười nhìn lại. Một lát sau, tiến tới kéo ghế ngồi cạnh Demon, sau đó mới làm ra vẻ thần bí nói:

- Hôm qua, tôi có nghe bạn cùng phòng kể. Trường chúng ta có một chuyện rất ly kì...

Nói xong, còn cố ý dừng lại giấy lát để khơi gợi tò mò. Mãi đến khi Zuny không nhịn được thúc giục, mới không quanh co lòng vòng:

- Nghe đồn, phòng bốn mươi một của khu ký túc xá nữ. Những ai được xếp vào phòng đó, không đầy một tuần sau. Tất cả những nữ sinh ở đó đều chết hết. Nếu không chết thì cũng sẽ biến thành kẻ điên không có thần trí. Sau nhiều lần như thế, nhà trường đã bỏ trống phòng đó, hoặc là nói nghiêm cấm học sinh. Đặc biệt là nữ sinh không được bén mảng tới đó.

Sau khi nói liền một hơi, động tác Enju theo thói quen quơ thứ gì đó trên bàn. Demon giống như hiểu ý lời từ trong cặp một chai nước đưa cho cậu ta.

"Không thể nào. Sao bên tôi không nghe thấy gì mà cậu lại biết được?" Zuny tỏ vẻ không tin, nhưng giọng điệu chần chừ trong lời nói lại biểu lộ hơn nửa là tin rồi.

- Cùng phòng tôi là một anh khóa trên. Thấy tôi hợp cạ mới vô tình kể chuyện đó ra. Nghe đâu bạn gái anh ta cũng là một nạn nhân trong số đó, đã chết hơn một năm. Đúng là không may!

Giọng Enju không tự giác thờ dài tỏ vẻ đáng tiếc nhưng không biểu hiện gì là lo lắng. Demon im lặng một chốc rồi quay trở về bản mặt tùy ý như cũ. Có lẽ do hai người họ là con trai, lại không cùng trong khu ký túc nên mới thoải mái vậy đi? Tò thờ dài, nhìn Zuny cũng tâm trạng nặng nề như mình, lên tiếng an ủi:

- Đừng lo, cậu ở dưới tầng hai. Cách nhau tận hai tầng. Không vấn đề gì đâu.

Zuny lắc đầu, nắm tay tôi quan tâm: "Ran mới đáng lo kìa, chỉ cách nhau một cái cầu thang thôi phải không?"

Tôi cười, khoe miệng giương lên không để tâm: "Không sao, tôi cũng không phải ở một mình một phòng." Cùng lắm nếu nó lan xuống phòng tôi, thì chiến một trận là được.

- Hai bà làm như coi mình đang ở trong phòng đấy vậy. Một người tầng hai một người tầng ba, có cùng tầng đâu mà lo xa. Có lo cũng phải là mấy người phòng bốn mươi bốn mươi hai bên cạnh kìa.

Demon lại lần nữa cuốn sách lại gõ đầu Zuny, không ngoài dự đoán thấy cô nàng lại gào lên xù lông. Cậu thần nhiên cất giọng.

Enju sờ mũi, một lúc sau mới phun ra một câu: "Kì thực, theo tôi biết thì tầng bốn chả ai ở cả."

Demon: "..."

Tôi và Zuny: "..."

Mấy người nghe lên: "..."

Enju à, cậu là ninja tình báo sao? Còn rõ hơn cả con gái bọn tôi nữa!

...

"Cạch" một tiếng, âm thanh kéo cửa vang lên. Tất cả mọi người đang túm tụm tức thì tản ra, ngay ngắn về chỗ ngồi của mình. Enju cũng nhanh chóng đứng dậy bước tới bàn đầu, đứng thẳng cất cao giọng:

- Cả lớp! Nghiêm!

Dứt lời, tất cả mọi người đều đứng dậy hướng về người đang từ cửa lớp đi vào.

Đặt quyền giáo án xuống bàn, cô Thầy đưa tay đẩy nhẹ gọng kính, ánh mắt sắc bén liếc nhìn từng người một trong lớp. Sau mới khẽ gạt đầu, thanh âm lạnh lùng vang lên:

- Các em ngồi xuống.

Nhận được mệnh lệnh, mọi người đều ngồi xuống, quy củ ngồi thẳng lưng. Nhìn thấy biểu hiện của đám học trò mình, lông mày nhăn lại cũng thoáng giãn ra một ít. Ngón tay vân vê viên phấn trong tay, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Chỗ ở các em tốt chứ?

- Dạ tốt ạ!!! - Thanh âm ba mươi mấy con người cùng đồng thanh.

- Có chỗ nào khó chịu?

- Dạ không có!!!

- Vậy tốt.

Màn nói chuyện phiếm mở đầu kết thúc. Cô Thầu lại lần nữa lạnh lùng nghiêm túc, giọng lên quyền nội quy đã phát hôm qua, nói:

- Trước khi vào bài học, tôi muốn trước tiên kiểm tra nội quy từng người. Ai không thuộc sẽ bị trừ một trăm điểm. Nào bắt đầu! Em trước. Nội quy điều thứ bảy nói về điều gì?

Nói xong, liền đưa tay chỉ vào một bạn nữ tết hai bím tóc ngồi giữa bàn cách khá xa tôi. Cô nàng ấp úng, dường như chưa kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra.

- Trừ điểm. Ngồi xuống! Em đeo kính, bàn thứ ba từ dưới lên, đứng. Em nói cho tôi biết quy định của trường về hình thức ngoại hình có mấy điều, hãy liệt kê ra.

Cậu bạn ngồi bàn dưới ngay trước Demon bị điểm tên, có tiền đề của bạn nữ đứng trước, cậu rất nhanh đứng dậy, gãi đầu cố gắng nhanh chóng nặn ra chữ, sợ mình dùng một giây sẽ bị trừ điểm:

- Thưa cô Thầu, về ngoại hình thì...à... Không được mặc gì khác ngoài đồng phục, không được...à...phải gọn gàng không cầu thả...à...

- Trừ điểm. Ngồi xuống!

Cậu bạn ngơ ngác "ơ" một tiếng, không phục lên tiếng: "Thưa cô, em đâu có sai."

Cô Thầu lạnh mắt nhìn cậu bạn kia, cất giọng chậm rãi nhưng đầy sức nặng: "Trong nội quy không có chữ "à". Còn nữa, cái lại giáo viên cũng là một trong những điều không được vi phạm! Trừ điểm gấp đôi. Ngồi xuống!"

Cậu bạn kia mấp máy miệng muốn nói gì, nhưng cuối cùng vẫn bị Demon đằng sau kéo ngồi xuống. Tác phong như mưa rền gió dữ, chưa đầy một phút đã trừ đi điểm của hai học sinh trong lớp. Phải biết rằng, nhà trường chỉ phạt cho từng người mỗi tháng năm trăm điểm. Nếu như ngay ở buổi đầu tiên đã trừ gần nửa điểm thế này, chẳng mấy sẽ về con số không. Và rồi, sẽ bị đuổi học như lời cô Thầu nói.

- Tiếp tục, em tóc dài đeo kính gần cửa sổ! Đứng lên cho tôi.

Giọng nói của cô Thầu bất chợt phóng tới chỗ tôi. Hồi thần, tôi theo lời cô đứng dậy, ánh mắt nghiêm túc nhìn lên, chờ đợi câu nói tiếp theo.

"Liệt kê cho tôi những khu vực nằm trong phạm vi cấm của nhà trường."

Âm thầm nhường mị, tôi rất nhanh dò một lượt hình ảnh nội quy trong đầu, giọng nói đều đều chậm rãi: "Thưa cô Thầu. Những khu vực cấm không được tự tiện đi vào trong đó có khu nhà dành cho giáo viên, những khu có đề biển cảnh cáo sửa chữa hoặc cấm vào. Và những nơi bỏ trống cũng không thể một mình đi vào..."

Nói nửa chừng bỗng ngừng lại, tôi không tự giác nhìn cô Thầu, bắt gặp cô đang dùng ánh mắt như cười như không nhìn mình. Mà người cô nhìn cũng không phải chỉ mỗi tôi. Thi thoảng còn lăm lăm như vô tình liếc sang những người khác. Tôi thu hồi tầm mắt, cố gắng nhớ những nơi được nhắc đến trong nội quy. May là hôm qua tôi có cùng bọn Sarachi đọc qua nội dung. Tuy hơi trúc trắc vì nhớ không rõ, nhưng đã rút kinh nghiệm không nói thêm chữ nào dư thừa hay ấp úng.

"Tốt! Ngồi xuống!" Rốt cuộc thì thanh âm của cô Thầu vang lên, khiến tôi thở phào nhẹ nhõm ngồi xuống.

Giây tiếp theo, cô Thầu tháo xuống đôi kính của mình, thu hồi một phần sắc bén, nói: "Cái gì biết, không nên biết. Các em đủ lớn để nhận thức. Nhưng tôi khuyên một câu, đừng vì bị cái sự tò mò bất quá đầy giết chính các em." Lời vừa nói xong, cô nheo mắt nhìn giấy lát, mới đeo lại kính, dùng phấn viết tiêu đề ngày tháng lên bảng. Xong xuôi quay người, cất giọng:

- Chúng ta bắt đầu bài học. Buổi đầu tiên chúng ta sẽ học số học, các em mở sách vở ra!

Trong khoảnh khắc khi cô Thầu nói câu nói kia, không biết có phải nhầm hay không. Tôi cảm giác cô hình như đang ám chỉ cuộc trò chuyện lúc nãy của chúng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giời (Ranh Giời Thực Áo)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Kết thúc tiết học buổi sáng, sau khi cả lớp đứng lên chào cô Thảo. Tôi ngồi xuống lật sách xem lại. Zuny thấy thế quay lại nhìn tôi, dò hỏi:

- Ran không đi căng tin ăn trưa sao?

Động tác giờ sách hơi dừng một chút, tôi ngẩng đầu nhẹ răng cười tươi với Zuny: "Tôi không đói, Zuny cùng Demon xuống ăn đi." Đùa sao! Cả ngày hôm qua lẫn sáng nay đều phải "nhét giấy" vào miệng. Tôi cũng không phải người cuồng ngược bản thân. Nghĩ đến sắc mặt lại có chút khó coi.

Dường như cảm nhận tôi cười hơi âm trầm, Zuny há mồm định nói gì thì im bật, suy tư nghĩ một hồi rồi "à" lên như búng tỉnh hiểu ra:

- Ran sợ tốn điểm thành tích sao?

Điểm thành tích được xem như là "tiền" ở ngôi trường, chi phí ăn, mặc, ở,...đều được trả bằng điểm thành tích. Ngay cả căng tin cũng không ngoại lệ, hơn nữa điểm thành tích trả ở đó cũng khá mắc, gần năm mươi điểm. Khó trách Zuny lại hiểu lầm như vậy, ngược lại thì tôi chưa nghĩ đến phương diện đó.

Xem ra không ăn được cũng là một lợi thế nhỉ?

"Xem là vậy đi." Tôi không định phản bác, dù sao cái lí do đó cũng khá hợp lý. Tốt hơn là phải nói "tôi là siêu nhon, tôi không cần ăn".

"Nhưng không ăn gì cũng không được, để tôi khao cậu một bữa nhé?" Zuny giãy giụa một chốc, nhưng rất tò vè hào sảng. Vung tay một cái bày tỏ tính đại hiệp.

Tôi liếc mắt một cái: "Tôi nhớ không nhầm cậu nói điểm của mình không còn nhiều, khao xong rồi sau đó "chào tạm biệt" với cổng trường sao? Đi đi, tôi ăn sáng no rồi. Nếu đói, tôi tự về kí túc nấu ăn, phòng tôi có ít nguyên liệu."

"Vậy được, có gì nhớ xuống tìm bọn tôi nhé?" "Đại hiệp" vừa mới ngoi lên lại xiu xuống, cô nàng uể oải cảm thê điểm của mình. Nhìn ra thấy Demon vẫn đứng ngoài cửa đợi, Zuny đứng dậy bước tới, vẫn không yên tâm quay lại dặn dò.

"Được rồi, được rồi. Mau đi đi, Demon đang đợi đấy." Tôi buồn cười lắc đầu, thật giống coi tôi như gà con sợ lạc vậy.

Thấy hai người họ đi rồi, tôi lại cúi đầu xem lại sách vở. Trong lớp bây giờ chỉ còn vài người ở lại, đa phần đều xuống căng tin ăn trưa, người nào làm việc của người nấy, nên không khí có phần im lặng.

Những bài học ở đây rất giống thời kì trung học, rất nhanh tôi đã nắm bắt được trọng yếu. Nhưng cũng có vài môn tôi bị yếu hoặc đã lâu rồi bị quên, chỉ còn cách từ từ luyện tập bồi đắp.

- Ran, có người đến tìm này!

Tôi nhìn theo thanh âm phát ra, thấy Enju cầm trong tay túi đồ có vẻ là từ ngoài về. Nghi ngờ bước tới, thấy cậu nói với tôi: "Tôi mà không nhanh mắt nhìn thấy, chắc cô bé đó vẫn còn đứng ngoài chờ cậu đấy."

Nghe vậy, nghi ngờ càng sâu. Mới đầu còn nghĩ là bọn Sarichi, nhưng với tính cách của họ thì hẳn sẽ đẩy cửa vào luôn chứ không "lịch sự" thế này.

Nhưng không cần tôi thắc mắc quá lâu, ngay khi cất bước đi tới cửa lớp. Ánh mắt tôi chạm phải một đôi mắt màu tím than quen thuộc, khi nhìn thấy tôi ánh mắt trong suốt khẽ sáng lên, nhanh tiến tới cầm tay tôi:

- Ran tỷ, hóa ra tỷ ở đây.

Tôi kinh ngạc đến thừ người, không nghĩ tới còn có thể nghe lại giọng nói này, còn tưởng sẽ phải lạc nhau rất lâu mới gặp được. Nhưng rất nhanh được vui mừng thay thế, bàn tay vỗ vỗ lên búi tóc của cô, cất giọng vui vẻ:

- Tina? Sao em tìm được chị ở đây?

- Em mới gặp Sarichi, mới biết hai người cùng phòng, dĩ nhiên là hỏi ra xem tỷ ở lớp nào rồi còn tới tạo bất ngờ chứ.

Tina lém lỉnh đáp lại, hai búi tóc quăn nhẹ theo động tác cô mà rung rung, ngón tay vẫn vè lọn tóc được thả dài trong tay, biểu cảm vừa nghịch ngợm lại dịu dàng.

Tôi tò vè bất đắc dĩ, cất giọng: "Vậy Tina tiểu thư, em muốn ra ngoài nói chuyện hay vào trong lớp cùng chị nói chuyện?"

Tina nghe vậy chần chờ một lát, vén tay áo lộ ra chiếc đồng hồ, cúi đầu nhìn mới lên tiếng tràn đầy tiếc nuối: "Cũng không còn sớm, tỷ Ran mau nghỉ ngơi đi. Sắp mau vào tiết buổi chiều rồi, tan học tỷ muội mình tới chỗ quảng trường có vòi phun nước kia nha, em đợi tỷ ở đó."

Theo hướng Tina chỉ ra ngoài cửa sổ, đó là nơi trung gian giữa hai khu ký túc xá nam nữ mà cô Thảo hôm qua có dẫn chúng tôi đến. Tôi gật đầu đồng ý, hướng Tina hỏi: "Lớp em cách đây xa không?"

"Không xa đâu, lớp em ở ngay khu nhà kế bên. Chạy một lát là tới." Tina lắc đầu, nói xong quay người rời đi, hướng tôi vẫy tay: "Em về lớp đây, tỳ nhớ nhé. Tan học đợi nhau ở đó, bye bye tỳ!"

Thấy Tina có vẻ vội vàng chạy đi, tôi chỉ kịp vẫy tay gật đầu. Rất nhanh ánh mắt đã không còn thấy Tina đâu. Lòng thầm nghĩ: Thật là, không biết làm gì mà vội vàng vậy.

Nhìn đồng hồ trên tường, giờ này cũng không kịp để nghỉ ngơi. Thôi thì gục tạm xuống bàn vậy.

- Ran Ran, tụi này về rồi!!!

Tiếng kéo cửa lại vang lên, tôi còn chưa kịp gục đầu xuống đã lại nghe thấy giọng nói í ới của Zunmy. Tâm trạng phút chốc uể oải, về nhanh vậy?

Zunmy rất nhanh xách theo hộp cơm đặt lên bàn tôi, Demon đi theo sau mở miệng tính nói thì đã bị Zunmy giành trước:

- Hộp cơm này to quá không ăn hết, tôi và Ran mỗi người một nửa đi!

Khóe miệng run rẩy, tôi im lặng nhìn hộp cơm có in hình con gấu trúc to đùng. Vụ cơm trưa vẫn chưa xong?

Biết không thể kè thêm, nếu không giờ ngủ của tôi cũng đi tong. Bèn thần tốc lấy thìa ăn, còn về phần Demon vì sao không ăn, Zunmy giải thích là cậu ta ăn rồi. Demon lại lần nữa mở miệng, nhưng cuối cùng lại thờ dãi, không quan tâm về chỗ mình gục đầu trước.

...

Tiết học buổi chiều rất nhanh cũng kết thúc. Sau khi nghe theo tiếng chuông reo vang lên báo hiệu, lập tức cảm giác tinh thần cả đám trong lớp từ chán nản trong tức khắc lập lòe ánh sáng.

Tôi lắc đầu nghĩ: Không trách được, môn học thực sự là "kẻ thù" của mọi học sinh mà. Trừ những kẻ học thức biến thái ra. Nhất là môn Văn thần thánh ấy, ha ha!

Sau khi thu dọn sách vở, tôi nói với bọn Zunmy một tiếng, mới cầm theo cặp sách rời khỏi lớp.

Giờ này mọi người tan học sẽ thường đi dạo xung quanh hoặc mua sắm, không vội về ký túc xá. Vì vậy quảng trường lúc này không có quá nhiều người đi lại. Tôi ngồi lên bệ của hồ nước, ánh mắt nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng.

- Ran tỳ!

Bỗng có giọng nói từ sau lưng truyền tới, tôi theo phản xạ quay đầu thì bắt gặp một đôi mắt đang cười híp lại thành vầng trăng khuyết. Cát giọng trêu ghẹo:

- Tina của chúng ta xinh đẹp như vậy, trong lớp có ai theo đuổi rồi?

- Nào có tỳ, tỳ cứ khen quá.

Tina lại trưng ra điệu cười ngu ngơ, tôi phát giác cứ hễ cô nàng thích lảng tránh vấn đề hay bí quá không trả lời được đều dùng điệu cười đó. Thật muốn véo má một cái!

Thoài không trêu Tina nữa, thấy cô ngồi xuống cạnh mình mới lên tiếng hỏi: "Gọi tỳ ra đây có việc gì vậy? Chiều xuống ngồi đây có hơi lạnh, có muốn đi đâu không?"

- Tỳ chắc là thấy anh KanSai đứng trong hội học sinh lúc khai giảng rồi phải không?

Tôi gật đầu, chờ Tina nói tiếp. Thấy thế cô nàng lại cất giọng, lần này lại thêm phần chán nản than thở: "Em ở gần ảnh sớm nhất, vậy mà chẳng hay biết gì. Ở trong hội học sinh thì ít nhất cũng phải năm hai rồi."

"Đúng là ngạc nhiên." Tôi gật đầu đồng tình. Lúc thấy học trưởng KanSai đứng trong đội ngũ đấy, cộng thêm Mizuki tỳ xuất hiện. Khiến tôi trong phút chốc kinh ngạc không nói nên lời, nhưng rất nhanh tiếp nhận, giống như lẽ dĩ nhiên chính là như vậy. Sau đó lại phì cười: "Tina gọi tỳ ra đây chắc không chỉ để nói việc này đâu nhì?"

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giới (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

"Đĩ nhiên, chủ yếu là em rất nhớ tỹ! Khi biết tỹ ở đó liền muốn gặp tỹ nhanh chóng mới chạy qua luôn đó!" Tina xoay mặt làm biểu tình nghịch ngợm với tôi. Sâu trong đôi mắt trong suốt màu tím than đó, không hiểu sao tôi chợt nhìn thấy sự giãy giụa và trống rỗng.

Khẽ nhú mảy, sao Tina lại có biểu tình như vậy được? Hẳn do tôi nhìn nhầm, trong lòng gần như tức khắc phủ định.

Theo thói quen nắn nắn búi tóc quăn của cô nàng, tôi mở miệng trừu: "Thật không đây, em chuyển chủ đề cũng tệ quá đó. Muốn nhờ tỹ cái gì hử?"

Dường như nói trúng tâm sự, mặt cô nàng ngay lập tức đỏ lên ấp úng, ngập ngừng một hồi mới vươn tay ôm cánh tay tôi làm nũng: "Tối nay tỹ có thể cùng Tina ra ngoài làm nhiệm vụ không?"

"Nhiệm vụ?" Tôi không tự chủ nhú mảy lại, ánh mắt nhìn Tina trở nên chăm chú.

Bỏ qua nhiệm vụ đó là gì, tôi chỉ có một chút thắc mắc. Nếu nhiệm vụ nói đến là trong trò chơi, hẳn sẽ không đến phiên đi nhờ tôi đi. Tina hoàn toàn có thể nhờ những người khác xung quanh, có thể là Sarichi khi Tina nói gặp cô nàng đó trước tôi. Hoặc KanSai thì càng có khả thi hơn, người trong hội học sinh thì không thể yếu kém, lại còn có quan hệ rất tốt với Tina. Cho dù có yếu, thì người ta còn có cả một hội học sinh chống lưng phía sau đấy.

Chỉ cần có tầng quan hệ này, tôi thực không nghĩ ra vì sao Tina phải nhờ tôi, còn hẹn tôi ra như vậy.

Có lẽ thấy tôi vẫn bảo trì im lặng, Tina bèn lên tiếng trước, giọng nói cũng càng tha thiết hơn: "Em biết tỹ cũng là người chơi, em vừa mới nhận được nhiệm vụ kỳ ngộ. Nhưng mà..."

Tina nói đến đây thì ngập ngừng, ánh mắt cứ thi thoảng nhìn lên tôi như đang quan sát sắc mặt. Một hồi mới lí nhí nói: "Độ nguy hiểm của nhiệm vụ rất cao. Nếu hủy nhiệm vụ thì sẽ bị trừ kinh nghiệm, và lại phần thưởng rất hấp dẫn... Thế nên..." Tina bỗng hít sâu nhắm mắt nói: "Thế nên có thể tổ đội cùng em không?"

Đem qua từ trong cuốn cẩm nang của hệ thống có nhắc đến chức năng nhiệm vụ và tổ đội. Vì vậy tôi không tỏ vẻ gì là ngạc nhiên khi Tina nói những lời đó.

Chức năng nhiệm vụ chỉ có hai dạng: Nhiệm vụ bắt buộc và nhiệm vụ kỳ ngộ. Nhiệm vụ bắt buộc sẽ đưa ra bất chợt, người chơi dĩ nhiên bị ép "truyền tống" tới địa điểm diễn ra nhiệm vụ, và bị ghép tổ đội với bốn người khác bất kỳ. Nhiệm vụ kỳ ngộ thì lại rất vi diệu, nó y như phó bản, chỉ khác ở quy mô lớn nhỏ. Nhưng điểm chung đều có những phần thưởng hấp dẫn và cực kì ít người có cơ may "đạp trúng".

Thật không ngờ Tina cũng có thể đạp trúng một cái.

Nhưng với cấp độ hiện tại, không biết là phúc hay họa đây.

"Em cũng biết là nó có nguy hiểm cơ đấy." Tôi "lờ mờ nguyệt" Tina, quay đầu sang bên tỏ vẻ. Trong đầu lại nghiêm túc suy nghĩ những lời Tina nói.

Đầu Tina lại càng cúi thấp hơn, chỉ để lại cho tôi hai búi tóc có vài sợi lộn xộn mất trật tự nhưng lại không hề thấy phản chạt vật. Tôi cân nhắc lúc lâu, mới nói ra thắc mắc của mình: "Sao em không nhờ Sarr hay anh Sai? Chắc chắn họ giỏi hơn tỹ đấy."

"Họ đều nói bận cả, với lại em chỉ tin mỗi tỹ." Tina ngược đôi mắt long lanh lên nhìn tôi, đôi mắt to tròn như sắp sũng nước đến nơi làm những lời tôi muốn nói đều mắc nghẹn ở cổ họng.

Thật ra trong lòng tôi không quá đồng ý đi vào nhiệm vụ này, bởi vì đã được chiêm nghiệm một lần phó bản trước đó, khiến tôi bất giác ít nhiều muốn né tránh. Chỉ khi thực lực đến một mức độ nào đó, tôi mới dám nghĩ đến.

Nhưng khi nhìn Tina...

...

Thôi kệ đi! Ai bảo tôi dễ mềm lòng đây.

Thầm than trong lòng, hơi vô lực cất giọng: "Nội dung nhiệm vụ là gì?"

Tina chợt nhìn tôi, khoe miệng nhanh chóng giương lên nụ cười vui vẻ: "Tối nay Tina gọi tỹ thì tỹ ra ngoài nha, tỹ sẽ biết nhiệm vụ là gì thôi."

Thấy cô nàng ra vẻ thần thần bí bí, tôi bỗng phì cười. Khẽ gật đầu, dù gì sớm muộn tôi cũng biết, không cần vội.

Tiến bước Tina rời đi, cô nàng nói phải chạy ra cửa hàng quần áo trong trường chuẩn bị cho tối nay. Tôi âm thầm nhướn mi, thật không nghĩ ra cửa hàng thời trang thì có liên quan gì tới nhiệm vụ nhỉ?

Tôi quay trở lại ký túc xá lên phòng. Hiện giờ đang là chiều tối, là thời điểm học sinh về phòng nghỉ ngơi tắm giặt, hoặc rủ nhau ra các quầy hàng còn đang mở trong trường. Vì vậy hành lang có vẻ trống trải, chỉ lác đác thấy được một hai người đi lại.

Mở khóa cửa phòng, tôi vươn tay bật đèn. Cúi người tháo giấy xuống đặt lên kệ, rồi tiện tay đóng cửa lại. Sau đó, liền không chút hình tượng vút cặp ngồi phịch xuống sàn. Cũng may dưới sàn lót sần thảm, tiện nghỉ cho tôi lười biếng.

Ruby sáng trước khi đi có nói chiều sẽ về muộn vì phải lên thư viện đọc ít sách. Nghĩ đến những quyển sách chính trị trong phòng, tôi ngán ngẩm. Có khi nào cô nàng sẽ mãi mê ngón hết các quyển sách chính trị kinh tế trong thư viện đến nỗi quên lối về hay không?

Lạch cạch!

Có tiếng mở cửa, khiến tôi quay đầu nhìn lại. Vừa nhìn khuôn mặt lập tức biến đen, chỉ thấy Cherry xách theo túi lớn túi nhỏ khệ nệ bước vào. Thân mình nhỏ nhắn gần như bị che khuất chỉ lộ ra khuôn mặt bụ bẫm như trẻ con, hai quả dây buộc tóc hình anh đào lung lẳng và chạm vào nhau phát ra những tiếng leng keng. Cô nhóc hững hờ với tháo giấy vút sang bên, nhảy vào phòng. Lúc nhìn thấy tôi, ánh mắt lập tức vụt sáng như sao. Hai tay đặt tất cả túi đồ như ngọn núi nhỏ xuống trước mặt tôi, giọng nói đầy vẻ trẻ con nói với tôi y như khoe chiến công:

- Ran Ran, nhìn nè. Cherry mới sắm được nè!

Vươn tay lau giọt mồ hôi vô hình trên trán, tôi yên lặng nhìn Cherry lôi từng đồ trong túi ra, còn liến thoắng liệt kê tỉ mỉ như sợ tôi không biết. Cho đến khi cô nàng lôi xong ra hết thì đó đã là chuyện của mười phút sau.

Thực ra thì không cần Cherry nói thì tôi cũng biết là gì, mà kể cả tôi không biết thì cũng có hệ thống "hảo tâm", không trưng trên đầu mỗi một thứ đều hiện lên khung bằng tên, ấn vào liền ghi ra đủ thông tin gốc gác của nó rồi. Chỉ là, tôi đen mặt nhìn. Trong lòng âm thầm gào thét: Cherry rất thừa điểm phải không?! Đây là lỗi hết đồ trong cửa hàng người ta hả?! Nào là quần áo phụ kiện, đồ dùng hàng ngày,...Còn có, đồ ăn vặt?!

Trên trời dưới biển, cái gì cần có đều có, mà cái gì không cần có cũng đều có.

Tôi đưa tay cầm cái áo khoác dành cho nam, hỏi vòng: "Cherry còn bao nhiêu điểm?"

"Cherry còn nhiều lắm nha." Vừa nghe tôi nói, Cherry liền vút ra thẻ thành tích cho tôi, về mặt biểu cảm đúng chất "con nhà giàu".

Liếc mắt nhìn xuống con số điện tử: "..."

Đầu năm nay cái gì cũng có thể xảy ra, nhìn con số trên thẻ gấp ba lần của tôi. Còn chưa kể sau khi đã tiêu pha xả láng mà vẫn còn dư từng này. Lần đầu tiên tôi sâu sắc cảm nhận được sự khác biệt giữa giàu và nghèo là thế này đây.

Trả lại thẻ cho Cherry, tôi vô lực túm lấy cặp sách chuẩn bị về phòng mình.

- À Ran này, Saruchi nói đêm nay sẽ về. Bảo mọi người không cần đợi.

- Ừ biết rồi.

Ứng thanh một câu, tôi mới đẩy cửa về phòng, bỏ mặc Cherry và "ngọn núi nhỏ" để gây tổn thương tâm linh của cô nhóc.

Vừa rời qua lời Tina nói thì tôi cũng đại khái biết được Saruchi có chút chuyện, tám chín phần mười chắc hẳn có can hệ với KanSai học trưởng, dù gì cũng là anh em..

Lắc lắc đầu bỏ ngay cái ý nghĩ vừa rồi, liên quan gì tới tôi chứ. Đúng thật là dạo gần đây hay để ý, lo chuyện bao đồng, cần phải kiểm điểm lại bản thân. Thả mình xuống giường, hai mắt dần khép lại. Nhưng trước hết tôi cần ngủ trước đã, chuyện khác nói sau!

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giới (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Màn đêm buông xuống, từ những ngọn đèn được gắn thành dãy hai bên trần bắt đầu bật sáng. Qua khung cửa sổ có thể nhìn thấy được sự im lặng vắng vẻ, không hề có lấy một sự sống. Tựa như ngôi trường đang chìm vào ngủ say, nhưng lại vô hình tạo cho con người ta cảm giác áp lực, đè nén. Bên cạnh chỉ vang lên âm thanh gót giày dẫm xuống sàn nhà lát bằng gạch men, mặc dù đã tận lực nhẹ bước. Dưới khung cảnh tịch mịch vẫn phá lệ chói tai.

Thu hồi suy nghĩ, tôi nhẹ nhàng bước theo sau Tina lên tầng. Đằng sau là Cherry đang ngậm kẹo mút bám đuôi.

Thời điểm tôi tỉnh dậy, đã thấy Tina đang ngồi nói chuyện vui vẻ cùng Cherry. Cả hai như tìm được điểm chung mà nói chuyện đến quên cả trời đất, tới nỗi tôi bước tới ngồi cạnh cũng không hề hay biết. Sau khi biết tôi và Tina đi làm nhiệm vụ, Cherry liền nằng nặc đòi theo.

Giống hệt một đứa trẻ cố chấp đòi kẹo!

Tôi ôm trán, ánh mắt nhìn sang Tina bên cạnh tỏ vẻ hồi ý kiến. Chỉ thấy Tina chần chờ một lúc, mới hỏi Cherry: "Mình rất hoan nghênh bạn đi cùng, nhưng nhiệm vụ khó khăn, vốn mình đã làm phiền tỷ Ran. Lại thêm bạn nữa... Mình thấy rất ngại." Tina cúi đầu, vành tai dưới mái tóc một mảng đỏ ửng.

"Không phiền không phiền, Cherry rất khỏe đó nhé!"

Và thế là hiện tại, lại có thêm một người gia nhập.

Tầm mắt nhìn khung danh sách tổ đội và bản đồ nhỏ trên không trung. Trước khi đi, Tina đã mở lệnh tổ đội, để tôi và Cherry có thể nhận được nhiệm vụ cùng Tina.

- Tới rồi.

Trong lúc tôi đang kiểm tra lại thông tin của mình, giọng Tina khê vang lên. Bấy giờ tôi mới ngược mắt nhìn chung quanh. Đó là một cánh cửa cổ điển to lớn kiểu cũ, có lẽ đã lâu không người ra vào, bề mặt cánh cửa có những vết xước và bụi bặm phủ kín.

Tina lên trước đối diện cánh cửa, từ trong túi đeo nhỏ lấy ra vài chiếc ghim kẹp cắm vào ổ khóa. Tôi mắt sắc nhìn thấy những chiếc ghim đó không phải là tôi đưa cho Tina sao (xem lại chương 10)? Còn chưa hết bản thần thì đã kinh ngạc khi nghe thấy "cách" một tiếng, ổ khóa mở ra!

"Mọi người đi theo em." Tina quay đầu lại mấp máy miệng ra hiệu cho chúng tôi, tay phải dùng sức đẩy nhẹ cánh cửa.

Tiếng "cót két" vang lên rõ ràng trong không gian tĩnh mịch.

Bóng tối bao trùm trong mắt, Tina đi đầu lấy ra một chiếc đèn pin nhỏ bật sáng quét qua xung quanh một lượt. Tôi khẽ nhắm mắt nhìn, mới phát hiện bên trong này là một thư viện nhỏ, những kệ sách song song thành hàng ngay ngắn.

Nhẹ cất bước theo Tina, thi thoảng quay đằng sau xem Cherry còn ở đó không, vẫn thấy cô nhóc điềm nhiên ngậm kẹo mút, không hề tỏ vẻ hoảng hốt hay sợ hãi, khiến tôi yên tâm phần nào.

Đi qua mấy kệ sách, Tina bỗng dừng bước quẹo vào một dãy, rồi vói tay lấy ra một quyển trên kệ, tiếp tục dùng khẩu ngữ nói với chúng tôi: "Nó ở đây."

Tôi và Cherry cùng sát lại gần nhìn quyển sách trong tay Tina. Bìa sách cứng màu nâu, với những dòng văn tự không rõ nghĩa. Đây là một quyển sách bề ngoài không nổi bật, nếu đặt vào trong những quyển sách khác thì rất khó nhận ra.

Thời khắc Tina mở ra trang giấy, một dòng chữ lơ lửng xuất hiện trong tầm mắt, kèm theo đó là một giọng nói hệ thống truyền vào trong não:

[Xác định tiếp nhận nhiệm vụ "Quỹ Thư" cấp bốn sao?]

Cấp bốn sao?!

Tôi và Cherry quay mặt nhìn nhau rồi cùng nhìn Tina. Cô nàng khê ho nhẹ, một hồi lại mấp máy nói sẽ giải thích cho chúng tôi sau.

Đến nước này chẳng lẽ lại từ chối, tôi đành đâm lao phải theo lao nhấn nút đồng ý.

Sau khi thông qua thống nhất chấp nhận, một luồng ánh sáng mạnh từ trong quyển sách phát ra bao trùm toàn bộ, chói tới mức tôi phải nhắm mắt lại. Chỉ có thể dùng cảm giác cảm nhận được sàn nhà dưới chân chấn động rồi như biến mất, khiến thân thể dần mất đi trọng lượng rơi xuống.

Không biết qua bao lâu, cho tới khi cảm giác được mũi chân chạm đất, dần dần ổn định. Bấy giờ tôi mới khẽ mở mắt ra, dùng bàn tay chặn trước mặt cản bớt ánh sáng đột ngột chiếu vào. Định thần một hồi mới phát hiện mình đang ở trong một khu rừng chỉ duy nhất hai màu trắng đen. Bầu trời màu trắng, khu rừng màu đen, hai màu trái ngược khiến tôi dường như trở thành một màu duy nhất.

Cúi đầu nhìn bộ đồng phục trắng viền đen đang mặc: "... Có lẽ chỉ có màu da của tôi là khác loài.

Từ trong hành trang lấy ra một đoạn kiểm lục cấp của mình, dò dẫm bước tới con đường được trải sẵn về một phương hướng phía trước. Không biết Tina và Cherry rơi xuống đâu, tôi vừa đi vừa dùng hệ thống phân tích, không quên liếc qua bản đồ xác định vị trí.

Bỗng, một luồng khí lạnh ập tới sau lưng khiến tôi nổi da gà, trực giác theo phản xạ nghiêng người quay lại đằng sau. Con người co rụt lại khi nhìn thấy chỉ chút nhữnh cành cây khô quắt màu đen chìa ra, trên thân còn chảy giọt như máu, tựa hồ muốn bắt lấy tôi hấp thụ dinh dưỡng.

Rợn người với suy nghĩ vừa hiện ra, tôi nhanh chóng co giò bỏ chạy. Có lẽ những cành cây đó phát hiện ra "con mồi" của chúng có ý đồ chạy trốn, không còn nhẹ nhàng như trước mà bắt đầu đuổi ra nhanh hơn.

Không chỉ đằng sau mà cả bốn phương tám hướng, đâu đâu cũng thấy một mảng màu đen âm trầm, cơ hồ có thể dìm chết tôi. Những cành cây như những xúc tua không ngừng bám lấy, cho dù thuộc tính nhanh nhẹn của tôi đã được cải thiện nâng cao nhưng vẫn không ăn nhằm gì.

Mất thấy điểm thuộc tính sắp bị tiêu hao gần hết, tôi cắn răng lộn người một vòng tránh thoát một kích trí mạng. Tay nắm chặt đoạn kiểm chém mạnh vào một "xúc tua" gần nhất. Thế nhưng ngay sau đó động tác khựng lại kinh ngạc khi thấy cành cây mình vừa chém đứt, không lâu sau đã lại mọc thêm cái mới.

Không có thời gian suy nghĩ, tôi chỉ biết vừa chém vừa tiến mở cho mình một đường máu.

Bỗng, một cành cây vươn tới quấn chặt lấy cổ chân khiến tôi mất thăng bằng ngã xuống. Những cành khác cũng nhún nhảy bắt đầu tấn công cả tay chân.

Mồ hôi túa ra, cảm giác đau như bị xé rách nội tạng ủa đến, sự giằng xé khiến đầu óc tôi trong phút chốc tỉnh táo hơn bao giờ hết. Ngón tay còn lại khẽ nhúc nhích chuẩn bị ấn lên không trung.

Đừng! Đừng! Đoàng! Đoàng!

Còn chưa để tôi làm ra động tác gì, những âm thanh đoàng đoàng liên tiếp vang lên. Cảm nhận rõ ràng những "xúc tua" đang dần nổi lên, tôi dùng hết sức vùng ra, cánh tay gõ lên vùng đoàn kiếm chặt đứt cành đang quấn quanh người, giây tiếp theo nhấc chân chạy một mạch.

- Ran! Lối này!

Đầu óc choáng váng mơ hồ xác định hướng phát ra âm thanh, tôi cắn răng nhin đầu cảm đầu chạy nhanh nhất có thể.

Được nửa đường, có lẽ do quá sức vì vận động liên tục, hoặc có lẽ do chịu ảnh hưởng khi tiếp xúc những "thứ" kia, mắt tôi hoa lại chỉ còn biết chạy theo bản năng, thân thể dần nghiêng về phía trước như sắp đổ. May thay, ngay giây sau đó một bàn tay nắm lấy cánh tay trái đỡ tôi chạy đi. Tiếp đến là tiếng súng lên đạn vang lên, tôi cũng không muốn yếu kém, cố sức mở con mắt mệt mỏi, dùng tay phải còn rảnh rồi chém chặt những gì đến gần.

Qua ước chừng hơn mười phút, chúng tôi mới thoát khỏi đám cây quỷ quái đó. Tới một dải đất trống bên cạnh, tôi liền không khách khí ngồi xuống day day hai bên thái dương.

- Ran sao vậy? Đờ hơn chưa?

Tôi không nhìn được liếc mắt nhìn Cherry, cổ họng khô khốc không nói được gì đành im lặng. Trong lòng lại gào thét: Cái cảm giác bị ngủ mê phan thây, tôi tuyệt không muốn dính đến lần hai!!

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giời (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Qua một hồi, sau khi đã ngồi xuống thở lấy hơi. Tôi mới từ trong kinh hoàng tỉnh lại, ngũ tạng vẫn còn quay cuồng trong người nói cho tôi biết. Suýt chút nữa đám cành khô đó đã xé rách tôi, lực đạo ác liệt khiến sống lưng tôi hiện tại vẫn còn lạnh lẽo.

Từ trong hành trang lấy ra bình hồi phục, uống một mạch hai ba bình mới coi như bình ổn. Tôi mới quay đầu sang nhìn Cherry vẫn còn ôm cây súng của mình ngồi xôm bên cạnh. Đặc biệt, khi ánh mắt lướt xuống cây súng to lớn dị thường, sơ lược thông tin của nó đều được hệ thống truyền tới.

Cảm nhận được tầm mắt của tôi, Cherry mới rướn người lại gần. Dùng ánh mắt thơ ngây trong suốt lặp lại câu hỏi: "Sao rồi Ran? Đờ hơn chưa?"

"Đừng lo, đờ hơn rồi!" Thu hồi tầm mắt, tôi mới chuyển sang nhìn xung quanh: "Đây là đâu?"

Cherry nghe vậy liền lắc đầu, cũng dùng ánh mắt thắc mắc tương tự nhìn quanh, sau đó thì dừng lại ở hướng chúng tôi vừa thoát ra: "Không biết, nhưng có vẻ không phải tin gì tốt. Đám cây đó đến đây liền thu lại, chắc hẳn có thứ gì làm chúng nó sợ."

Hiếm khi thấy Cherry nói một câu nghiêm túc thể hiện đúng tuổi, tôi khẽ gật đầu đồng ý. Thần kinh vừa thả lỏng trong phút chốc lại căng chặt cảnh giác.

Trước mắt là một cánh đồng tuyết, tất cả đều được bao phủ một lớp trắng xóa. Dường như không hề nhìn thấy điểm cuối, dưới đất trải một tầng tuyết dày đặc. Chỉ cần bước một bước liền in hằn rõ dấu chân cho thấy độ lún sâu. Đưa tay về phía trước, kỳ quái không hề cảm nhận được chút nào độ lạnh. Nhiệt độ vẫn ở mức bình thường, chỉ có tuyết vẫn không ngừng rơi.

Tôi và Cherry thận trọng đứng đây, hiện giờ chúng tôi đang ở rìa cánh đồng. Quay lưng lại vẫn còn thấy rõ ràng những cành cây khô quắt vẫn còn đó, chỉ cần chờ chúng tôi quay lại lần nữa sa vào.

Không còn cách nào khác, chúng tôi bèn đi tiếp về phía trước. Nhưng bởi tuyết rất dày, tôi phải dẫm từng bước một, không thể nhanh hơn được. Vì vậy, phải mất một thời gian vừa dò vừa tìm kiếm phương hướng mới bắt đầu thấy được thấp thoáng xa xa có một ngọn núi.

Từ vị trí của tôi nhìn ra chỉ thấy được một ngọn núi lẻ loi trơ trọi một mình, tính toán khoảng cách không phải quá xa. Nhưng tôi vẫn không nguôi dè phòng. Cánh đồng rộng lớn trống trải như vậy, thật đi tiếp sẽ không có vấn đề gì?

"Ran, nhìn kia." Âm thanh Cherry đột ngột vang lên chuyển dời chú ý của tôi sang hướng cô chỉ.

Khi nhìn rõ là gì, tôi khẽ nhủ thầm: "Một tảng đá sao?"

Một tảng đá thì không có gì khác thường, nhưng cái khác thường ở đây là ở nơi bị lấp đầy bởi tuyết dày thế này. Thế nhưng tảng đá đó lại không bị ảnh hưởng, hay nói đúng hơn là không hề có chút tuyết nào đọng lại trên nó.

Tôi và Cherry đưa mắt nhìn nhau, quyết định qua xem thử. Dù sao cũng gần với ngọn núi kia, chỉ là thêm vài bước chân mà thôi. Nhưng rất nhanh, tôi liền hối hận với suy nghĩ của mình, trong đầu lúc đó chỉ hiện lên duy nhất câu nói: Đi một bước vực sâu vạn trượng!

"Á á á!!!" Xem đi, đây không phải tiếng kêu của tôi đâu.

Bịch! Bịch!

Âm thanh của vật nặng rơi xuống đất. Qua một thời gian, khẽ rên một tiếng cổ găng mở mắt ra, tôi nhích người chống tay ngồi dậy. Trong khoảng tối, tay tôi vô lực sờ soạng xung quanh hy vọng tìm được cái gì đó như gậy hoặc dạng tương tự. Nhưng lại quơ được cái trông như khẩu súng dài của Cherry, tôi mặc kệ vịn vào súng kéo lê người đứng dậy, trở mắt nhìn điểm thể chất cứ thế tuột dốc không phanh.

Được một lát, sau khi ánh mắt đã dần quen với bóng tối, cộng thêm ánh sáng từ trên cao mờ mờ chiếu xuống đủ để tôi phán đoán địa hình chung quanh. Liếc mắt nhìn một lượt, tôi thấy Cherry đang nằm cách đó không xa. Vịn súng nhắc thân thể nặng trĩu của mình đi về phía trước, tôi ngồi xuống xem qua một lượt, xác định ngoại trừ bị va chạm mạnh khi rơi xuống thì không còn gì khác. Tôi đành cho Cherry uống lọ hồi phục rồi ngồi xuống bên cạnh chờ cô nhóc tỉnh lại.

Mở ra bảng hệ thống, thời gian hiện tại đang chỉ là mười một giờ tối. Tính từ lúc rời khỏi ký túc xá cho tới bây giờ đại khái cũng đúng khoảng thời gian này. Lại nhìn một chút bản đồ ở góc phải màn hình, hai hàng lông mày tôi chợt cau lại khi nó hiện lên một hình tam giác ngay chính giữa. Xem ra không thể nhờ cái hệ thống này chỉ đường rồi!

"Ừm..." Tiếng kêu rất nhỏ, Cherry rớt cuộc cũng tỉnh dậy. Ánh mắt mê mang dần thanh tỉnh khi nhìn thấy tôi... À, là nhìn khẩu súng tôi đang cầm.

Ho nhẹ một tiếng, tôi đem trả lại, thông minh im lặng không nói cho Cherry rằng nãy giờ tôi toàn coi nó là gậy chống. Nhìn cái hành động lập tức lấy khăn tay không biết từ đâu chà lau nâng niu nó kia, ừm, tôi tỏ vẻ mình vô can.

Cảm giác như mình bị vứt bỏ, tôi e hèm lên tiếng tìm lại sự tồn tại: "Cherry, giờ chúng ta đi đường nào?"

Thời điểm chúng tôi đến gần tảng đá kia, còn chưa kịp tới xem rõ thì bỗng cảm thấy nhẹ bẫng, lập tức chúng tôi bị sứt hỏ rơi xuống đây. May mắn, đây không phải là thân thể thật ngoài đời, nếu không thật không chắc tôi có gãy xương không.

- Chúng ta không lên được sao?

Tôi lắc đầu, trước đó từng thử rồi. Nhưng vách tường quá trơn và cứng, không thể dùng kiếm bám vào. Hơn nữa lại không có vật phẩm nào thích hợp để leo được lên.

"Vừa nãy tôi mới kiểm tra, thấy phía trước là hai lối đi. Một lối rộng rãi đủ đứng dậy đi vào, một lối chỉ có thể khom người bò vào." Tôi liệt kê sơ qua tình hình.

"Ran quyết đi, Cherry theo." Cherry lấy ra một kẹo mút khác cho vào miệng, và đèn pin cầm tay nhỏ sáng khoáy đưa cho tôi.

"..." Tôi bắt đầu dĩ nhận lấy, có đèn pin vào cũng nhìn thấy rõ hơn.

Đờ Cherry đứng dậy, tôi quyết định đi lối hang rộng rãi kia. Đề phòng có xảy ra chuyện gì cũng không bị hạn chế tay chân.

Lối đi không phải quá rộng, cao ước chừng hai mét, rộng chỉ hơn một mét. Cherry đi phía sau bọc hậu giúp tôi. Phía trước nhờ ánh đèn pin mờ mờ có thể thấy đây là hang đào tự nhiên, chứ không phải do con người khai quật. Tôi khẽ nhủ thầm, bỗng có cảm giác bất an.

Đi không biết qua bao lâu, rẽ bảy tám bước ngoặt, thì chợt âm thanh "tít tít" cảnh báo vang lên trong đầu. Tôi quay lại nhìn Cherry, thấy cô nhóc cũng một vẻ mặt ngạc nhiên nhìn lại tôi.

Con người trong mắt nhìn vào bảng hệ thống. Phát hiện trong phần danh sách tổ đội, thanh HP của Tina đang nhanh chóng hạ xuống bất thường. Cùng lúc đó, bản đồ vẫn bị lỗi từ nãy bắt đầu quét lại, hiện ra một ký tự thành viên đội trong bản đồ. Hai ký tự gần nhau kia hẳn là tôi và Cherry, vậy còn ký tự cách không xa phía trước... lẽ nào Tina gặp nguy hiểm gì?

Tôi khẩn trương mở rộng bản đồ nhìn tổng quát, thấy Tina đang ở chính giữa bản đồ, phải đi mấy chục lối rẽ nữa mới có thể tới nơi.

- Lối này.

Không chậm trễ, tôi dẫn theo Cherry chạy như bay. Thể lực của chúng tôi đã hồi phục, nên việc vận động không còn là vấn đề. Chỉ cầu mong Tina có thể cảm cự thêm một lát.

Tôi không biết sau khi thanh HP của Tina về lại con số không thì đại biểu cho cái gì, sẽ quay về thế giới thật hay là sẽ chết thật ở đây. Nhưng trực giác nói cho tôi biết khẳng định không phải về trước. Vì vậy, Tina, hy vọng đừng xảy ra chuyện gì.

Chương 38

Lối đi ngày càng nhỏ hẹp, vách tường xung quanh không còn khô ráo như lúc mới vào, thi thoảng có vài giọt nước chảy tí tách rơi xuống đỉnh đầu. Ánh đèn pin cũng phối hợp chớp tắt như có dấu hiệu hết pin, miễn cưỡng vẫn có thể xác định hướng đi.

Một tay tôi dắt tay Cherry sợ cô nhóc bị lạc, một tay cầm đèn pin chiếu về phía trước. Tầm mắt thông qua chỉ số hệ thống để phòng xung quanh, sau khi nhìn bản đồ mới thấp giọng nói:

- Chúng ta gần tới nơi rồi, Cherry nhớ phải đi sát tôi đây.

- Cherry biết rồi.

Nhận được câu đáp lại, tôi tiếp tục đi lên trước, bước chân có chút nhanh hơn. Trong lòng lại kiềm nén sự khẩn trương và sốt ruột, không ngừng tự nhủ hẳn sẽ không có chuyện gì.

Đi được một đoạn, bất chợt nghe thấy Cherry khẽ lên tiếng:

- Ran! Ran! Có nghe thấy gì không?

Hả? Nghe thấy gì?

Thấy Cherry kéo tay tôi lại, giọng nói lần đầu tiên để lộ ra sự hoang mang khiến tôi đứng khựng lại. Quay đầu nhìn chung quanh, khẽ tập trung nhắm mắt. Dường như có tạp âm mờ mờ ở phía xa hỗn độn dội lại, nếu không để ý sẽ chỉ cho là tiếng muỗi kêu thông thường.

Sắc mặt khẽ biến đổi, tôi tắt đi đèn pin tránh bị kinh động. Mất đi ánh sáng duy nhất, xung quanh lại lần nữa chìm vào bóng tối. Cherry đằng sau hiểu ý ngậm miệng lại.

Tập trung lắng nghe, có vẻ như tạp âm đã lắng dần.

Tôi thăm dò bước nhẹ một bước, phía trước vẫn như cũ một màn tối đen. Nhưng ánh mắt đã dần thích nghi, không tệ đến mức vươn tay không thấy năm ngón.

Tới một lối rẽ, tôi có chút chần chừ không biết lựa chọn bên nào. Cherry nghiêng người bước lên trước, thò đầu ra như đang nghiên cứu, sau đó mới kéo ống tay áo của tôi chỉ về bên phải: "Lối này."

Tôi nhướng mi, cũng không hỏi vì sao Cherry lại chắc chắn vậy, chỉ im lặng quay người theo hướng cô chỉ.

Bản đồ của hệ thống chỉ đại khái cho tôi biết rõ hướng đi, không miêu tả quá chi tiết đường đi lối lại, phần lớn đều chỉ có thể dùng trực giác phán đoán.

Nhưng theo bản đồ cho thấy, khoảng cách tới vị trí của Tina sắp rút ngắn rồi.

Phạch phạch!

Một âm thanh khác lạ vang lên, không lớn nhưng đủ khiến thần kinh tôi đang căng chặt cảnh giác tức khắc lọt vào tai. Cherry có vẻ như đã nhận ra, tư thế giờ sừng lên ngấm bần tùy thời phát động, khiến tôi không khỏi nhắc nhở:

- Chú ý đừng làm kinh động!

Tấn công trong hoàn cảnh chật hẹp không phải lợi thế của chúng tôi, cộng thêm không có vật gì hay thứ gì có thể che chắn khiến cho tình huống càng thêm bất lợi.

Không thấy Cherry đáp lại, chỉ nghe thấy tiếng thao tác lắp ráp rất nhỏ vang lên, khoảng mấy phút sau mới nghe thấy giọng cô nhóc: "Yên tâm, có lắp ống giảm thanh rồi."

Tiếng động khác lạ lại lần nữa vang lên, tôi để Cherry ở đằng sau yểm trợ, bản thân nắm chặt đoạn kiếm thận trọng dò đường.

Âm thanh lạ càng lúc càng gần, cho tới khi tôi nhìn thấy đó là thứ gì!

Da đầu lập tức trở nên tê dại, thân thể cứng đờ không tự chủ lùi mấy bước.

"Wt..." Cherry đi theo phía sau cũng nhìn thấy, sắc mặt tái nhợt kêu lên luống cuống, may mắn tôi kịp thời giơ tay chặn miệng cô nhóc.

Cứng nhắc quay đầu lại, trước mặt chúng tôi hiện tại chính là đàn doi đang "nằm ngủ" trải dài che kín trần hang. Mặt đất rải rác bộ phận xương cốt chứng minh điều gì, không cần nói cũng biết.

Nuốt một ngụm nước bọt, tôi nhìn Cherry vẫn còn đang hoảng hốt, nheo mắt đánh giá chiều cao của hang chỉ hai mét.

Chẳng lẽ quay lại đi lối rẽ còn lại kia? Nhưng nếu như lối đó cũng giống như thế này, thậm chí nguy hiểm hơn, vậy không những không thể tới chỗ Tina kịp thời, mà bản thân còn không biết có thể chống đỡ được hay không.

Đầu óc xoay chuyển ngàn hồi, cuối cùng mới ép mình tỉnh táo, đối diện nắm hai vai Cherry, nhìn thẳng vào mắt cô, hạ giọng: "Cherry nghe này, nếu cảm thấy không được thì ngoan ngoãn ở lại đây, hoặc không thì quay lại đường cũ. Tôi biết Cherry có trí nhớ rất tốt, có thể quay về..."

"Nói gì thế, dĩ nhiên là Cherry đi theo Ran rồi. Không lẽ Ran định vất bỏ Cherry?" Đang nói thì bị cắt ngang, lại còn bị cô nhóc xuyên tạc ý tứ khiến lời muốn nói bỗng nghẹn ở họng.

"Nhưng mà..." Tôi ngập ngừng cố gắng tìm từ có thể thuyết phục, nhưng im lặng một lúc lâu, ma xui quỷ khiến thế nào lại thốt lên một chữ "Tốt!".

"Cẩn thận, đừng dẫm đạp phải xương!" Tôi đành nhắc thêm một câu.

Lần này đổi lại là Cherry đi trước, tôi ở sau bảo vệ. Nghe tôi nói vậy, Cherry vỗ ngực bảo yên tâm, biểu cảm nhí nhảnh không ai bằng.

Những đoạn xương chân xương tay nằm la liệt dưới đất không biết đã nằm đó bao lâu, nếu không cẩn thận dẫm phải...

Lắc lắc đầu, chưa gì đã tự hù dọa mình rồi. Tôi cố gắng tập trung nhìn dưới đất, bỏ qua một đám đen kịt trên đầu. Chỉ cần không phát ra âm thanh là an toàn qua cửa.

Thời gian trong giờ khắc này giống như quay chậm, trở nên dài đằng đẵng. Thời điểm trong đầu tôi đang ước tính mình đã đi qua được hơn nửa, chưa kịp thả lỏng thì âm thanh báo động của hệ thống lại lần nữa bất ngờ vang lên.

Cùng lúc đó, tôi nghe được một tiếng "rắc" rõ ràng trong không gian. Gần như ngay tức khắc, tôi ngẩng mạnh đầu lên.

Như hiệu ứng cánh bướm, những con mắt đang nhắm chặt dần mở ra, tính từ vị trí của chúng tôi, những ánh sáng màu đỏ hồng chói lan tỏa khắp xung quanh.

Sau mấy giây đơ người, dây thần kinh trong đầu đứt phụt một tiếng không xong. Nhanh tay đẩy Cherry thúc giục: "Chạy mau!"

Tiếng rít từ miệng doi phát ra như một sự bắt đầu. Chúng vỗ cánh thả xuống đuổi theo chúng tôi, điều hồng hót là những con ở đằng trước chúng tôi cũng bay tới, hình thành một thế bao vây.

Không còn cách nào, tôi huy đoàn kiếm chém đứt những con đến gần. Cherry cũng nâng khẩu súng của mình bắn liên tục, vừa giết vừa nhích dần lên phía trước.

Bỗng có một con lọt tới túm lấy tóc tôi kêu rít lên, móng vuốt sắc nhọn khiến đầu tôi đau điếng, nhưng nhanh chóng âm thanh phát súng bắn tới khiến mái tóc lập tức được giải thoát. Tôi quay đầu hướng ánh mắt cảm kích về phía Cherry.

Khi quay đầu lại, biểu cảm giận dữ không hề che giấu. Đưa tay lên quệt ngang miệng, hai bàn tay lật một cái, hai thanh kiếm lập tức xuất hiện trong tay. Ánh mắt tôi tràn đầy hiếu chiến liên tục vung tay, tốc độ giết nhanh hơn gấp ba lần so với trước.

Thế nhưng, đàn doi vẫn không có dấu hiệu bị giảm, vẫn như cũ đen kịt một mảng.

Vừa giết vừa tiến, cánh tay dần có chút cứng nhắc, những con bị giết đã chất thành núi nhỏ. Cherry ở phía trước bất ngờ vội vàng hét với tôi: "Ran, phía trước có cánh cửa!!!"

Cửa?! Tôi tỉnh táo lại "Cherry, mau tới chỗ đó!" Không cần tôi nói, Cherry rất có tự giác xông tới, mặc dù chỉ cách có một khoảng nhưng vì có "vật cản" không lồ chắn phía trước nên rất khó khăn.

Một đường yểm hộ Cherry, cuối cùng cũng tới được cánh cửa. Nhưng khi tới gần mới phát hiện đây là một cánh cửa có mặt mã, bề ngoài làm bằng kim loại cứng rắn, không thể dùng bạo lực đập cửa vào.

Nói về mở khóa cửa, nếu có Tina ở đây không biết cô nàng có mở được loại cửa này không. Không cho tôi có thời gian suy nghĩ, đàn doi vẫn thế công hung hãn tấn công không hề thuyên giảm, khiến tinh lực của tôi dần bị yếu đi.

Tầm mắt mệt mỏi bỗng nhiên quét tới một bộ xương nằm trong góc, khoác lên áo khoác trắng cùng với thẻ nhân viên trên cổ. Suy nghĩ chợt lóe, tôi vội vàng kêu: "Cherry, Cherry, đằng kia, mau lấy cái đeo trên cổ đó đi."

"Hả?" Đang bận bắn súng, Cherry nghe tôi nói vậy có vẻ như không hiểu. Tôi sốt ruột chỉ kiểm hếch về hướng đó, cô nhóc nhìn theo hướng tôi chỉ mới

"A" lên một tiếng, không cần nhiều lời bất chấp chạy qua.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giới (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Dùng thế áp vào màn hình nhận diện, cánh cửa trong phút chốc liền vang lên âm thanh nhỏ như mở chốt, rồi từ từ mở ra. Tôi và Cherry thấy vậy, hai mắt tức khắc sáng lên, không chần chừ liền cấp tốc vọt vào trong rồi khóa lại, kịp thời ngăn những đám dơi ở bên ngoài.

Ngồi bệt xuống đất, đưa lưng dựa cửa thờ dốc, tôi lau sạch mồ hôi trên trán, tinh thần vẫn còn chưa thoát khỏi vẻ hoảng hốt.

Nhưng rất nhanh, tôi đã tập trung lại tinh thần, theo thói quen dò xét một màn tối đen trước mắt.

Từ trong hành trang lấy ra đèn pin đang sắp hết pin, ánh sáng lập tức chiếu tới một công tắc ngay cạnh cửa.

Ánh sáng đèn điện ngay lập tức phát ra những âm thanh rè rè, vài giây sau liền chiếu sáng toàn bộ căn phòng. Sáng tới nỗi tôi không tự chủ đưa tay che lại.

"Đây là phòng thí nghiệm sao?" Giọng nói ngạc nhiên pha lẫn cảm thán của Cherry truyền tới. Cô nàng tò mò bước tới sờ mó xung quanh, lại nghi ngờ: "Nhưng sao không giống?"

Thời điểm Cherry nói, tôi đã chăm chú nhìn hoàn cảnh xung quanh, cũng ngay lập tức cau mày lại.

Trước mặt chúng tôi là một căn phòng hoàn toàn bằng kim loại, có một xe đẩy đựng các dụng cụ giải phẫu cần thiết đặt ngay cạnh giường. Một chiếc giường ngay ngắn ở chính giữa căn phòng. Ngoài ra, không hề có một cái gì khác, trông giống một căn phòng giải phẫu hơn.

Bỗng, tầm mắt tôi dừng tại một bọc vải đen trên giường, nhìn hình dáng kích thích cho thấy...

Đôi lông mày càng nhăn đến lợi hại, tôi nghiêm trọng kéo Cherry đang tò mò muốn chạm vào. Trực giác nói cho tôi biết không nên tò mò thì hơn.

"Cherry, chúng ta mau đi thôi. Tina còn đang chờ chúng ta." Tôi vẫn không quên cái kí hiệu đỏ chói mắt trên màn hình hệ thống đầu.

Về mặt Cherry có chút tiếc nuối, nhưng cuối cùng vẫn thuận theo tôi. Nhẹ chân nhẹ tay đi tới cánh cửa bên kia.

Cánh cửa mở rất dễ, không hề có mật mã hay gì cả, chỉ mở chốt là đã có thể mở ra.

Cho đến khi đóng cửa lại, tôi mới phát hiện ra lưng mình đã đổ đầy mồ hôi lạnh.

"Ran sao vậy?" Cherry bỗng lay vai tôi, về mặt tràn đầy lo lắng.

Có chút tự trách bản thân suy nghĩ nhiều, tôi vừa định nói không sao. Thì bất thành linh trong cánh cửa phát ra những âm thanh "thùng thùng" khiến chúng tôi giật nảy mình lùi về sau mấy bước.

Lần này thì không riêng gì tôi, Cherry bên cạnh cũng khiếp vía kêu lên.

Không thể ở đây lâu, tôi kéo Cherry chạy một mạch lên bậc thang phía trước.

Bậc thang được nối liền theo đường xoắn ốc đi lên. Cứ chạy theo đà này, dựa vào lý thuyết mà nói chúng tôi có thể đi lên đến mặt đất nhìn mặt trời được rồi. Nhưng dường như ông trời không muốn gặp chúng tôi, phía trước vẫn âm u ngột ngạt như thế.

Cứ đi tiếp như vậy, cho tới khi chúng tôi sắp bị một mối làm nản chí, thì một tiếng la quen thuộc vang lên không xa phía trước.

Hai mặt nhìn nhau, tôi và Cherry lần nữa tăng nhanh bước chân, nhưng vẫn rất cẩn thận. Tuy không có trở ngại, nhưng cầu thang này có vẻ đã được xây rất lâu, phù đầy rêu xanh, nếu không để ý sẽ rất dễ trượt chân.

Phía cuối hành lang, lại xuất hiện thêm một cánh cửa. Không có mật mã, đơn thuần chỉ là một cánh cửa bằng đá.

Hai tay vẫn nắm chặt song kiếm, không cần nhìn cũng biết đoán kiếm phẩm lực cấp không thể chống đỡ trước nhiệm vụ cấp cao. Nghĩ vậy, tôi lại quay sang vô ý dùng giọng điệu hỏi thăm Cherry:

- Súng của Cherry còn chống được không?

- Yên tâm, không dễ hỏng được đâu, vẫn còn thừa sức.

Cherry đang xoa súng kiểm tra, nghe vậy liền sáng khoái cất lời.

Nghe chừng cũng là phẩm cấp cao, mỗi người có lá bài của mình. Tôi không tính dò hỏi quá sâu.

Cẩn thận tìm thấy cục đá nhô lên giống như nút xoay, mò mẫm không bao lâu cánh cửa liền mở ra.

Chưa kịp cảm thán không gian đồ sộ, một màn đập vào mắt khiến tôi đứng sững lại.

"Cái quỷ gì thế này, Tina!" Câu đầu thốt lên trong kinh ngạc, khi nhìn thấy người liền theo phản xạ kêu lên, chân đã muốn chạy tới.

"Đội đã Cherry." Tôi đứng ngay đầu, thấy vậy liền đưa tay ngăn cản, kịp thời kéo cô nhóc lại.

Sợ dĩ muốn giữ Cherry lại, không bừa bãi chạy tới, là bởi vì một màn trước mắt khiến tôi quá mức kinh điển.

Không gian rất rộng, có thể so sánh với hội trường trong trường học. Bao quanh chính là các cửa ra vào, được xếp đồng đều. Cánh cửa chúng tôi bước vào chính là một trong số đó.

Dưới đất có các khe rãnh sâu thẳng tắp nối với nhau, hình thành một trận pháp nào đấy. Mỗi giao điểm của khe rãnh chính là một ngọn nến đang thấp sáng.

Chính giữa là Tina đang nằm trối ở đó cùng một quyển sách đang trôi lơ lửng.

Khó khăn chính là, ngay cách chúng tôi hai bước chân, chính là lớp bùn lầy được bao xung quanh. Ghê người hơn lại chính là vô số cánh tay vươn lên từ lớp bùn đó, khiến tôi chợt nhớ rừng cây quỷ quái rợn người lúc trước.

"Nếu nhảy qua không biết có bị túm lấy kéo xuống không?" Tôi có chút kiêng kỵ với lớp bùn này.

"Ừm ừm..." Tina hiển nhiên đã nhìn thấy chúng tôi, miệng bị bịt kín cố sức phát ra âm thanh, liên tục lắc đầu.

"Tina đợi một chút, tỳ và Cherry sẽ tới ngay." Tôi lên tiếng an ủi Tina ở phía trước.

Vừa dứt lời, Cherry liền "A" lên một tiếng như chợt nhớ ra, đưa tay làm thao tác lên không trung. Ngay lập tức một đôi giày thể thao màu trắng có gắn đôi cánh hiện ngay trên tay cô nhóc.

"Giày Hermes." Cherry là lười tinh nghịch, sau đó đeo vào chân, hoạt động một chút cho thích ứng. Liền không nói không rằng nhảy qua.

Có phụ trợ của đôi giày có thể nhảy rất cao, thậm chí có thể bay lượn một khoảng cách nhất định. Tôi có chút hâm mộ nghĩ, không biết Cherry gặp được kì ngộ gì.

Tránh thoát lớp bùn lầy, bay thẳng tới chỗ Tina. Vừa đáp đất là Cherry tháo giày rồi nói thầm gì với nó, sau đó đôi giày tự động liền bay tới chỗ tôi.

"Thật là đôi giày thông minh." Tôi không khỏi cảm thán nghĩ, không chậm trễ liền đeo vào.

Đi tới bên cạnh Tina, lúc đó Cherry đã cõng trối cho cô nàng. Vừa mới được tự do, Tina liền luống cuống khăn trương kéo chúng tôi:

- Chúng ta mau chạy đi. Chỗ này là chỗ của Quỷ Thụ, nó sắp về rồi!

- Nó? Tina, chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Tôi không khỏi thắc mắc, một đường tới đây chẳng phải là để đánh bại Quỷ Thụ rồi hoàn thành nhiệm vụ sao? Nếu đã tới rồi tại sao còn chạy?

Tina tựa như hiểu ý tứ của tôi, áp úng một hồi rồi mới lúng túng nói: "Là do muội căng thẳng quá, xin lỗi tỳ. Thời điểm mới vào muội bị truyền tống thẳng vào đây, chỗ này là sào huyệt của Quỷ Thụ. Những đám dơi giống như là quân của Nó, không biết hút phải cái gì mà toàn thân muội mềm nhũn, mặc chúng khiêng rồi trối muội ở đây. Trận thế này rõ ràng là muốn hiến tế muội là thức ăn cho Quỷ Thụ. Khi nền chuyển thành màu xanh cũng là lúc nó xuất hiện." Càng nói Tina càng run rẩy, sau cùng là hoảng hốt ngồi xuống.

Tôi liếc nhìn Tina một lần, cẩn thận nghe lời cô nói. Tuy có vài chỗ khả nghi, nhưng bây giờ tôi không muốn tra hỏi kĩ càng. Hiện tại nên cùng nhau hợp sức đối phó mới phải.

"Nó đến rồi." Cherry vẫn luôn quan sát xung quanh, vừa nghe Tina nói vừa cẩn thận đề phòng. Khi toàn bộ lửa màu đỏ cam trên nền biến thành xanh yêu dị, cô nhóc liền kịp thời lên tiếng nhắc nhở.

Cùng lúc đó, một âm thanh âm u truyền đến khắp các lối vào rồi tới, những cánh tay dưới lớp bùn như được kéo dài ra rồi hội tụ bao tròn vào một điểm. Sau đó một chiếc quan tài dựng đứng vô thanh vô tức trên đỉnh đầu hạ xuống mặt đất, tạo nên âm vang chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giới (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Khí tức huyền ảo cường đại bao trùm đè nén, khiến tôi ngỡ mình chỉ là một con kiến hôi dưới dã thú khổng lồ, chỉ cần một cái nhấc chân là có thể cướp lấy sinh mạng.

Lớp sơn trên quan tài đen tuyền, không có dấu hiệu hay hoa văn gì. Thế nhưng nó vẫn như cũ mang đến cảm giác áp bách khó thở, những cánh tay xơ xác gầy guộc bao trọn xung quanh càng là phụ trợ cho nó.

Tinh thần tôi từ lúc có biến đã nâng cao cảnh giác lên trăm lần, kéo Cherry và Tina ra sau, tôi lần nữa nâng lên song kiếm thủ phía trước.

Kết!

Âm thanh của nắp quan tài dần hé mở, đập vào mắt tôi là một con mắt âm trầm lóe sáng như lục bích. Ngoại trừ đôi mắt còn được xem là hoàn hảo, khắp thân thể bắp thịt đều bị bó chặt bởi những dây quấn màu trắng.

Không phải là quấn kín như xác ướp tôi từng được xem qua ti vi, da thịt ở những chỗ hở vì bị ép mà như lồi lên sưng phồng.

Điều khó nói hơn là, kích thước cơ thể to lớn khiến "nó" dường như bị ép phải chui vừa, chân tay vịn vẹo không chứa một chỗ trống không trong quan tài.

Thời điểm nắp quan tài đã hoàn toàn mở ra, "nó" như được giải phóng. Những cơ xương kêu lên răng rắc từ từ bước ra.

Tay nắm song kiếm mơ hồ toát lên một tầng mờ hôi lạnh, cả cơ thể căng cứng nhìn một màn trước mặt.

...

Mắt to trừng mắt nhỏ, cứ giằng co như vậy hồi lâu, khóe miệng tôi đã có chút co rút.

Tình huống gì đang xảy ra đây? Thi đấu mắt sao? Hay đang thách thức độ can đảm?

Suy nghĩ này vừa hiện ra, tôi cũng dần bình tĩnh lại. Dù sao chỉ cần nghĩ đây là một nhiệm vụ trong game là được, mặc dù quả đúng là nhiệm vụ thật, và bản thân game này đã rất khủng bố rồi.

Tựa hồ cảm nhận được tôi đang lơ đãng, tiếng kêu tức giận rít qua kẽ răng như ma sát giữa răng cưa, vang lên chói tai. Không hề có bất kỳ chuẩn bị, "Nó" liền ngay tức khắc xông tới.

Một màn này xảy ra quá nhanh, khiến tôi chỉ kịp nâng kiếm lên chống đỡ. Sức nặng như tòa núi áp đến khiến cánh tay tê rần, đầu gối tôi theo đó khuỵu xuống đất, mơ hồ còn nghe thấy tiếng rạn nứt của mặt đất.

- Ran!!!

- Ran tý!!!

Tiếng Cherry và Tina lo lắng cùng đồng thanh kêu lên. Tuy vậy, tôi không cách nào có thể phân tâm nhìn họ, toàn bộ ánh mắt của tôi chỉ nhìn được một cái đầu gài trong gang tấc, suy nghĩ vận chuyển muốn tìm cách thoát ra.

Vút! Phập!

Âm thanh xé gió đâm vào trong da thịt, "nó" ăn đau kêu ré lên. Áp lực cũng hơi chút buông lỏng tạo cơ hội cho tôi vùng ra.

Lăn người một vòng, tôi mới nheo mắt tìm nguồn gốc, phát hiện thì ra là một con dao cắm vào cổ Quỷ Thư. Ánh mắt khẽ chuyển, nhìn tư thế của Tina, tôi bỗng hiểu được.

Thấy tôi không có việc gì, hai người họ thở phào một hơi. Cherry vội chắn phía trước, nhân lúc Quỷ Thư bị phân tâm, giương súng bắn liền mấy phát.

Mỗi phát đều trúng vào khớp xương, khiến Nó hét lên căm phẫn.

Một bên Tina vùng lên hai tay, vô số những lưỡi dao găm vào trong Quỷ Thư, tuy không thể trí mạng, nhưng cũng khiến nó ăn đau mà lùi lại.

Có hai người ở phía trước, giúp tôi có thời gian thở gấp.

Sau khi ổn định hơi thở, tôi nhanh chóng đứng dậy, tay nắm chặt song kiếm lao tới.

...

Bóng tối vẫn u ám bao trùm không gian, cơ hồ chỉ một âm thanh nhỏ đều bị cắn nuốt.

Một bóng người đứng lẳng lặng đưa mắt nhìn ra cửa sổ, nếu cẩn thận để ý, sẽ phát hiện, phương hướng ánh nhìn chính là tòa nhà bọn Tina đã vào trước đó.

Bỗng, tiếng gót giày khác đạp lên sàn nhà phát ra tiếng cộc cộc đều đều từ đằng sau. Bóng người đó mới chậm chạp thu hồi tầm nhìn của mình.

Tiếng gót giày đi tới sau bóng người hai bước liền dừng lại. Giọng nói quái âm quái khí liền phát ra:

- Thật không biết cô chủ coi trọng chúng điểm gì? Một đám yếu đuối, một đám liền dễ dàng bị bẹp chết...

Bất chợt, cảm nhận được ánh mắt lãnh liệt sắc bén không chút lưu tình bắn tới mình, giọng nói đó hơi ngừng, nhưng rất nhanh tiếp tục đùa cợt:

- Sao vậy? Lo lắng? Phải rồi, ngươi là bạn thân với bọn chúng mà.

Nghe đến hai chữ "bạn thân", trong đôi mắt khẽ xẹt qua một tia phiến chán, nhưng rất nhanh biến mất. Bóng người cất giọng bình tĩnh, nghe không ra nam hay nữ:

- Bên kia thế nào?

Nhắc đến chuyện chính, người kia thu hồi cái giọng cợt nhả, nhưng trong vẻ mặt vẫn nồng đậm khinh thường:

- Còn thế nào? NPC chính là NPC, đều ngu ngốc như nhau, chỉ cần tác động một tí là xong.

Người còn lại không nói gì, nhìn sắc trời dần sáng. Xoay người bước đi.

Người vừa trả lời thấy vậy liền bĩu môi, cũng nhanh chóng rời khỏi.

...

Trong một thư viện bỏ hoang, tia sáng len qua khung cửa khiến căn phòng đầy giá sách có chút sức sống. Ở nơi quyền sách bị rơi xuống đất đang mở ra, một luồng sáng chiếu ra từ trang giấy. Ngay sau đó liền xuất hiện ba con người, đang nằm vật vã.

Tôi dựa lên kệ sách, đưa tay day trán có chút mệt mỏi. Một lúc sau, mới đưa mắt nhìn Cherry đang nằm thẳng dưới đất và Tina đang ngồi một bên thở. Khóe mắt bất chợt thấy tia sáng qua khe hở cửa sổ, cau mày.

Bên trong chỉ mất mấy tiếng, không ngờ bên ngoài đã sáng rồi.

"Chúng ta nên về thôi." Tôi mở miệng nhắc nhở.

"Đúng rồi, sáng nay còn phải đi học nữa." Tina nghe vậy uể oải nói.

Cherry vẫn nằm từ nãy, chỉ hơi nhích đầu qua, tỏ vẻ lười biếng: "Trời sáng rồi, giờ mà trốn về kí túc xá thế nào cũng bị phát hiện."

Tôi trầm tư giây lát. Chắc chắn phải quay về kí túc xá lấy sách vở, bằng không làm sao có thể tay không đến lớp?

Nghĩ một lát cũng không ra cách nào, tôi đành vô lực: "Phát hiện thì phát hiện, chờ thêm chút nữa thì sẽ muộn thật đấy." Vừa nói tôi vừa vươn tay kéo Cherry dậy.

Tina ngồi cạnh ngượng ngùng cười nói: "Khụ, hai người, sách vở Tina đều để trên lớp cả, không cần về kí túc xá. Tỳ và Cherry cứ đi trước đi."

Nghe vậy, tôi chuyển mắt nhìn, cảm thấy Tina càng ngày càng ngượng ngùng mới dời đi. Chưa kịp nói gì thì Cherry đã lên tiếng trước: "Được rồi, vậy Cherry và Ran đi trước nhé. Tina cũng lên lớp đi."

Dứt lời, liền tùy hứng phui vấy áo, ngược lại kéo tôi rời khỏi.

Hết cách, tôi đành bất đắc dĩ ngoái đầu nhìn Tina vẫn ở đằng sau: "Tina muội muội học tốt nhé." Chỉ kịp thấy cô nàng cười gật đầu vẫy tay, bản thân liền bị kéo đi mất hút.

Hiện tại đang sáng sớm, nhưng dọc theo đường đi vẫn có thể thấy được lác đác học sinh đi lại, hoặc đến lớp hoặc ăn sáng. Tóm lại không bị gây chú ý.

Quan sát tình huống một lúc, thấy Cherry đang kéo tay tôi chợt dừng lại. Hơi khó hiểu ngẩng đầu, rất nhanh đã biết có chuyện gì.

Cách đó không xa chính là kí túc xá nữ, nhưng bây giờ cửa vào có không ít người vây quanh, thậm chí loáng thoáng thấy được nhóm bảo vệ của trường

bên trong.

Tôi và Cherry nhìn nhau mờ mờ, tăng nhanh bước chân đi tới.

- Chúng ta đi xem xem!

Còn chưa đến nơi đã thấy tiếng ồn ào của đám người xung quanh, có vài người còn hốt hoảng không dám xem tiếp, mạnh mẽ lôi kéo bạn mình rời khỏi.

Tình cảnh này khiến tôi mơ hồ cảm thấy bất an.

Vất vả xuyên qua đám đông, khi nhìn thấy rõ tình cảnh trung tâm bị bao vây, khuôn mặt tôi bỗng tái nhợt, ánh mắt không dám tin.

Zuny?!

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giới (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

- Nghe nói hình như là bị ngã từ cửa sổ trên tầng bốn xuống.

- Chính là căn phòng bị ám đó phải không?

- Thảm thật.

- Tôi đã bảo mà, lời đồn là có thật mà mấy người không tin.

...

Thân thể Zuny được các bác sĩ của trường cẩn thận đặt lên cáng khiêng đi. Chỉ còn lại những đường phấn kẻ trắng vẽ trên mặt đất và dấu vết máu còn sót lại.

Thế nhưng, hình ảnh khuôn mặt Zuny trắng nhợt trước khi bị khiêng đi cùng âm thanh xì xào bàn tán vang vọng hỗn loạn trong đầu, khiến thân thể tôi hoảng loạn giật lùi một bước.

Bỗng, một bàn tay giữ chặt cánh tay tôi. Cherry đi tới trước mặt, cất giọng lo lắng: "Làm sao vậy?"

Lấy lại tinh thần đứng vững, tôi bắt đầu hoang mang, bỏ tay Cherry, nhấc chân định đuổi theo: "Không được, tôi phải qua xem. Zuny... Zuny sao có thể..."

Nhưng rất nhanh lại bị kiềm hãm, bên cạnh Cherry càng ra sức kéo tôi về phòng.

Có lẽ do nhiệm vụ của Tina đã làm tiêu hao sức lực của tôi, vì để tiết kiệm bình hồi phục thể lực, nên hiện giờ thân thể tôi có chút mệt mỏi. Vốn dĩ liền có thể lẩn ra chớp mắt một chút, nhưng chuyện vừa rồi lại khiến tinh thần tôi căng lên. Lúc này bị Cherry không chút khách khí nửa kéo nửa tha, khiến tôi chẳng còn hơi sức chống lại.

"Đấy, Ran nhìn xem, tình trạng thế này còn muốn đi xem cô bạn đó. Gì thì gì cũng phải tắm rửa ăn chút gì đã, rồi đi cũng không muộn. Dù sao người ta vẫn ở đó, không chạy đi đâu được..." Bên tai vẫn vang lên giọng Cherry cảm rằm không hết.

"Đó là bạn cùng lớp của tôi." Tôi không yên nói.

"Đó là NPC!" Cherry quay người lại, dùng ánh mắt nghiêm túc gần giọng với tôi: "Đây không phải hiện thực, chỉ là một trò chơi. Ran đừng quan trọng hóa như thế."

Tôi khựng lại, khẽ cup mắt xuống. Không nói gì yên lặng đi qua Cherry, về phòng mình.

Đóng cửa lại, tôi ngã mình xuống giường. Ánh mắt mệt mỏi nhìn lên trần nhà.

Không phải Cherry nói sai, chỉ là tôi không cách nào phân loại "người chơi" và "NPC". Đối với tôi, dù thế nào họ đều là người, mộng ảo cũng được, hiện thực cũng thế, không có gì khác nhau.

Cứ ngỡ mình lại được hưởng thanh xuân yên bình...

Thật ngại thơ...

Cánh tay gối lên che đi hai mắt, cũng che đi tâm tình bất ổn.

"Cốc cốc"

"Ran, mau đi học thôi." Giọng Ruby nhu hòa phát ra từ ngoài cửa.

Có lẽ cảm nhận được tâm trạng tôi không tốt, nên Ruby rất biết ý không đẩy cửa vào. Từ lúc vào phòng, tôi không buồn liếc mắt để ý ai, một mực vào phòng mình. Nếu giọng Ruby không lên tiếng, tôi cũng không biết mình lại đắm chìm trong suy nghĩ tiêu cực như vậy.

Ngồi dậy, hít sâu một hơi. Tôi lấy cặp sách đã chuẩn bị sẵn khoác lên vai, mở cửa phòng.

Trước mặt là Ruby đang kiên nhẫn đứng chờ, nhìn tôi bước ra, cặp mắt trong suốt nheo lên như đang cười, nhìn tôi một lượt rồi thở phào nhẹ nhõm: "Thấy Ran không việc gì tôi yên tâm rồi. Vậy, tôi đi trước nhé. Ran cũng đi học đi kẻo muộn."

Vì tôi không cùng lớp với cô nàng nên Ruby chỉ chào tôi một tiếng rồi ra ngoài.

Khỏe mắt liếc thấy Cherry và Sarichi đang dọn dẹp gian bếp. Bước chân theo bản năng tiến lên một bước, nhưng chưa kịp để tôi nói gì, Cherry vừa thấy tôi, sững sốt một chút, rồi rất nhanh chạy tới bám tay tôi, dùng vẻ mặt long lanh mĩu ướn:

- Ran giận Cherry sao? Đừng giận mà!!!

Khỏe miệng tôi co lại, nhin nhin rồi nói: "Cherry đâu có làm gì sai, Ran không nghĩ gì đâu." Tôi vờ đánh trống lảng: "Hai người nhàn nhả vậy? Không đi học sao?"

"Lớp Cherry không có tiết, được nghỉ tiết đầu." Cherry ngượng ngùng bỏ tay tôi ra, mò trong túi áo mình một viên kẹo đưa tôi: "Cho Ran nè, đừng giận Cherry nữa đấy."

Sarichi bên cạnh rất không thức thời gập một cái rỗ kê, tà tà tia mắt ra chỗ tôi, cất giọng buồn ngủ: "Nói thêm ba phút nữa là muộn học đó nhé." Dứt lời, liền chỉ lên đồng hồ treo tường.

Tôi nào còn tâm trạng học, nhưng Sarichi đã nhắc vậy thì không thể không chậm chạp, vẫy tay chào hai người một tiếng, xoay người đi.

Lần nữa bước ra cửa, chân tôi hơi khựng lại, ánh mắt không tự chủ nhìn dấu vết dưới mặt đất được bảo vệ trường vây quanh trông chùng. Thần sắc biến đổi không ngừng, cuối cùng vẫn dần lòng tới lớp.

Ngồi vào chỗ, cứng nhắc lấy sách vở ra. Hoàn thành xong xuôi, thì tiếng chuông vào lớp cũng vừa lúc vang lên.

Vẫn là cô Thầ lên lớp, ánh mắt sau cặp kính quét một vòng khắp lớp, cất giọng nghiêm nghị: "Trò Demon đâu rồi?"

"Thưa cô, Demon xin nghỉ phép hôm nay rồi ạ." Enju thân là lớp trưởng, đành đứng dậy trả lời.

Lời Enju vừa dứt, tôi mới giật mình nhìn ra chỗ ngồi Demon bị trống. Không cần nghĩ tôi cũng đoán được, có lẽ đang ở chỗ Zumy.

Nhưng cũng đồng thời khiến tôi chỉ thiếu điều muốn đập đầu xuống bàn. Trời ạ! Sao tôi không nghĩ ra xin nghỉ nhỉ? Đúng là bị câu nói của Cherry làm đầu óc ứng nước rồi.

May mắn thay, rất nhanh sau đó, cô Thầ lên tiếng: "Hết tiết, chúng ta qua thăm Zumy. Thành viên lớp ta gặp chuyện, không thể không để ý."

Cả lớp một mảnh xôn xao, nhưng cũng không có ai dị nghị.

Tuy chuyện mới xảy ra hồi sáng nay, nhưng độ truyền bá tin tức trong trường cũng lan tỏa với tốc độ chóng mặt. Không lâu sau, hầu như học sinh nào trong trường cũng đều biết chuyện Zumy.

Màn dạo đầu trước khi vào học kết thúc, kể đó ai cũng nghiêm túc ghi chép bài vở. Thậm chí vì có thể nghỉ sớm đi thăm Zumy, mà cô Thầ đã dồn bài học nhiều một chút. Không tập trung sẽ khó theo kịp.

Những kiến thức thời trung học không phải tôi chưa học, tuy lâu rồi không nhớ rõ, nhưng chỉ cần nhìn một lượt, tôi vẫn nắm bắt lại được gần hết.

Trong bầu không khí học tập dâng cao này, thời gian cũng thấm thoát trôi qua rất nhanh.

Dùng phấn ghi bài tập về nhà lên bảng, cô Thầ xoay người đi tới bàn giáo viên, gấp lại giáo án, đối với cả lớp: "Về nhà các em hãy làm bài tập đầy đủ và ôn bài thật kỹ. Mai cô sẽ kiểm tra." Cầm túi xách trên tay: "Cả lớp thu dọn, để lại hai bạn trực nhật. Còn lại cùng cô đi thăm bạn Zumy."

Gần như trong tích tắc, mọi người đã tập hợp đầy đủ. Tôi thấy phần lớn người ôm tâm trạng hiếu kỳ, có người khó chịu miễn cưỡng, rất ít có người tỏ vẻ lo lắng.

Có thể cho rằng tất cả mọi người trong lớp mấy buổi đầu năm học, lần đầu gặp gỡ không tiếp xúc nhau nhiều, không thể có bao nhiêu tình cảm. Nhưng như vậy, cũng quá sát đá rồi...

Lòng tôi bỗng chốc trầm xuống.

Lời Cherry vẫn vang bên tai. Chẳng nhẽ còn vì họ là NPC sao?

"Ran, đang nghĩ gì vậy? Sắp tụt khỏi hàng rồi." Giọng Enju vang lên phía trước. Bấy giờ tôi mới phát hiện mình vì mãi suy nghĩ mà tuột xuống tận cuối hàng.

Tò về cảm ơn, tôi đẩy nhanh bước chân hòa vào hàng ngũ.

Vừa mới đi lên trước, bên tai đã nghe thấy hai âm thanh nói chuyện. Một cô bạn tóc tai sành điệu miễn cưỡng nhắc "gót", nói với bạn mình: "Thật chẳng hiểu bà la sát đó nghĩ gì. Nghe nói con nhỏ đó bị ám, bọn mình tới đó chẳng phải sẽ bị lây cái ám đó sao?"

Cô bạn còn lại tức thì phụ họa, nói những lời nói khó nghe.

Trong lòng khó chịu, miệng hết đóng rồi mở như muốn nói câu gì, rốt cuộc tôi mặc kệ, bước chân đi lên trước về phía cô Thầu.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giới (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Nơi Zummy được đưa vào là một tòa khu cho khoa nghiên cứu y học. Từ bề ngoài nhìn vào không khác gì những tòa nhà khác. Nhưng khi cô Thầu đi đầu đẩy cửa vào, bên trong lại là thế giới hoàn toàn khác.

Sàn nhà được lát gạch sứ, sạch sẽ trong suốt đến nỗi có thể phản chiếu bóng mờ của mình. Xung quanh là những bức tường màu trắng tinh khôi. Về tổng thể, trông còn tinh khiết hơn cả bệnh viện mà tôi từng thấy.

Tòa sảnh trước mắt không lớn, nhưng rất thoáng đãng, chỉ có độc một cái quầy ở chính giữa, có lẽ dùng để tiếp khách.

"Chào mừng, tôi có thể giúp được gì cho mọi người?" Một cô gái khoác trang phục màu trắng đứng ngay ngắn trước quầy, hướng chúng tôi nở nụ cười thân thiện.

"Tôi là giáo viên của cô bé Zummy, còn đây là những học sinh cùng lớp. Chúng tôi muốn tới thăm cô bé." Cô Thầu vừa nói vừa đưa thẻ nhận dạng của mình ra.

Cô gái "áo trắng" rất nhanh tiếp nhận, nhập những số liệu gì đó trên máy tính, sau đó rất thân thiện trả lại thẻ, tay kia chỉ ra một phía cầu thang, hướng dẫn: "Mọi người đi hết cầu thang này rẽ phải, căn phòng thứ ba là nơi của cô bé đó."

Nói một tiếng cảm ơn, cô Thầu liền dẫn chúng tôi đi lên cầu thang.

Cầu thang không ngắn, nó gần giống như đi vòng theo xoắn ốc nhưng không phải, chỉ quẹo vòng nhẹ liền có hai lối rẽ hành lang.

Hành lang có chút âm u, thần kỳ là hơn ba chục con người đều thống nhất ngậm miệng, không ai phát ra tiếng. Chỉ có tiếng giày va vào sàn.

Rất nhanh liền thấy căn phòng đó, Enju đi bên cạnh liền tới trước mở cửa cho cô Thầu và mọi người vào.

Tôi vì đi sau cô Thầu nên cũng vào nhanh hơn, tầm mắt đảo quanh liền nhanh chóng xác định được phương hướng.

"Cô giáo, mọi người." Demon đang ngồi cạnh bên giường thấy chúng tôi tới, thoáng sùng sốt rồi rất nhanh đứng dậy.

"Zummy sao rồi?" Cô Thầu gật đầu, tự mình ngồi xuống chiếc ghế mà Demon vừa ngồi, nhàn nhạt cất tiếng.

"Các bác sĩ bảo bạn ấy bị thương nặng, cần điều trị thời gian. Hiện tại vẫn còn đang hôn mê." Cát giọng khàn khàn, Demon không còn vẻ cà lơ phát phờ như trước, ngược lại có vài phần xơ xác.

Tầm mắt nhìn xuống, cả người Zummy đều bị băng bó, không chỗ nào lành lặn, sắc mặt trắng bệch, đôi mắt vẫn nhắm nghiền im lặng. Có thể nói lần ngã lần này đã gây thương tích nghiêm trọng như thế nào.

Tôi cúi đầu, che đi ánh mắt sốt ruột và bất an.

"Chuyện lần này không ai mong muốn xảy ra. Cũng là lần cảnh tỉnh cho các em không được đi loạn..."

"Bạn ấy không đi loạn, chắc chắn là có chuyện gì đó, em muốn điều tra."

Giọng Demon dứt khoát cắt ngang lời cô Thầu, ánh mắt chứa đầy vẻ phẫn nộ.

Nheo mắt, cô Thầu lạnh giọng: "Chuyện này để cho hội kỷ luật chấp pháp và bảo vệ lo liệu. Em một học sinh nít ranh nhúng tay vào làm gì?"

Không để cho Demon có cơ hội nói, cô Thầu liền quét mắt một vòng, cất giọng lạnh lùng cảnh cáo: "Trong nội quy có ghi không được đi loạn, hơn nữa nếu trong số các em có người nào vi phạm, sẽ bị tước đoạt toàn bộ điểm thành tích, nặng hơn thì trực tiếp đuổi học. Cô không hy vọng một phút nóng nổi bốc đồng của các em mà dẫn đến hậu quả gì." Câu cuối cô Thầu nhấn mạnh, dường như đang nói cho Demon nghe.

Mặt Demon hết xanh lại đỏ, mấp máy miệng, cuối cùng vẫn không nói gì.

Sau vài phút, thấy không ai phản kháng gì. Cô Thầu quay đầu nhìn Zuny một lát, tiếp tục lên tiếng: "Zuny gặp chuyện, lớp chúng ta cũng nên quan tâm bạn. Từ giờ mỗi ngày sẽ phân ra một người được nghỉ học một buổi luân phiên ra đây trông bạn. Mỗi người ra trông sẽ được tặng lượng điểm thành tích nhất định. Nhưng cũng đừng nghĩ nhân dịp này mà trốn đi chơi. Cô sẽ kiểm tra danh sách người thăm của hệ thống nơi này."

Một số người còn khó chịu hoặc ý đồ gì đều tự động ngoan ngoãn, không ý kiến gì.

Thấy hiệu quả như vậy, cô Thầu hài lòng. Đứng dậy bước ra cửa: "Cả lớp tự phân công nhau, hôm nay bạn Demon trông, ngày mai bạn khác. Bây giờ ai muốn ở lại một lát thì ở lại, ai muốn về thì đi theo cô."

Tất nhiên là không ai ở lại đây làm gì cả, tất cả nhao nhao nói vài câu hỏi thăm rồi lũ lượt nói gót cô Thầu đi về.

"Tôi cũng đi về đây, mai để tôi trông. Cậu vất vả rồi." Enju tiến lên vỗ vai Demon rồi đi về.

Giờ trong phòng chỉ còn lại tôi và Demon, còn có Zuny đang nằm trên giường.

"Cậu chưa về?" Demon liếc mắt nhìn tôi một lát, ngồi xuống ghế gọt táo.

Tôi sờ mũi, có chút lo lắng nhìn Zuny, bước tới tựa vào đầu giường: "Tôi lo lắng Zuny, muốn nhìn thêm một lát."

Tiếng xoẹt xoẹt gọt táo vẫn đều đều vang lên, bầu không khí bỗng trở nên im lặng quái dị.

Qua hồi lâu, tôi đang suy nghĩ trăm chuyển muốn nói câu nào đó, thì giọng Demon truyền tới: "Tôi muốn điều tra chuyện này."

Tôi ngập ngừng nói: "Cậu cũng vừa nghe cô nói gì rồi."

Demon chuyển tầm mắt nhìn thẳng vào tôi, cất giọng cố chấp: "Thì sao? Tôi không tin mấy người kia."

Mấy người trong miệng Demon là chỉ hội kỷ luật và đảm bảo vệ.

Thở dài trong lòng, tôi hỏi lại: "Cậu muốn điều tra thế nào?"

"Căn phòng đó." Demon quay đầu về, tiếp tục chuyện chú gọt táo.

Căn phòng đó ở trong ký túc xá nữ, Demon cậu ta định chui vào kiểu gì? Đừng nói là lên vào nhé? Cậu ta cũng quá can đảm đi?

Nghĩ đến vị quản lý quái dị trong ký túc, không hiểu sao khiến tôi nổi lên tảng da gà.

Nhưng tâm tư vừa chuyển đến căn phòng lời đồn trong lời nói của Enju hồi trước, tôi lại cảm thấy vô lực.

Không phải tôi sợ, những chuyện ma quỷ liên tiếp xảy ra từ khi tôi đến đây còn thiếu sao. Cho dù không sợ, tôi chỉ lo với năng lực hiện tại của mình thì có thể đâm đầu vào đó không.

"Tôi đi một mình, cậu không cần tham gia." Như đọc được suy nghĩ của tôi, Demon phán một câu.

"Không được." Gần như ngay tức khắc tôi liền thốt lên. Zuny gặp chuyện, giờ còn muốn trơ mắt nhìn Demon nói tiếp sao? Họ đâu phải người chơi.

"Để tôi đi, cậu không thể lên vào. Trong đó phòng bị sâm nghiêm." Tôi tự động bỏ qua phần "đêm qua không về mà chưa thấy ai phạt mình", rất nghiêm túc nói.

"Tôi tự có cách." Demon nói xong, liền quay lưng lại tỏ ý tiễn khách.

"Thôi được, tùy cậu. Sáng mai có gì bàn bạc kỹ càng, tối nay cứ nghỉ ngơi đi. Giờ muộn rồi, tôi về trước." Mắt thấy thời gian không còn sớm, tôi chủ động lên tiếng rồi mở cửa đi về.

Thời điểm bước tới cầu thang, như cảm nhận được điều gì đó, tôi quay người lại. Lông mày nhíu lại nhìn vào hành lang sâu hun hút kia, giống như có thứ gì đó đang nhìn tôi chằm chằm.

Cố gắng loại bỏ cảm giác khó chịu trong người, tôi bước nhanh xuống cầu thang. Chào chị áo trắng một tiếng rồi xách cặp ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giời (Ranh Giời Thực Áo)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Trên đường đi về, tôi có ghé qua quầy tạp hóa của trường. Mua ít lon nước và mấy vật dụng cá nhân, cả thẻ cũng không tốn bao nhiêu điểm.

Bật nắp một lon trong đó uống trước, tôi mới nhấc bước về ký túc xá.

"Ran Ran, Ran đi đâu lâu quá."

Mới đặt chân vào cửa phòng, chưa kịp phản ứng đã bị một bóng dáng màu hồng ào vào phòng. Giương mắt nhìn, mới thấy thì ra là Cherry đang bám cánh tay mình làm bộ mặt nũng.

Da gà da vịt không hiểu sao tăng tăng nổi lên. Khóe miệng tôi co lại, mới rặn ra một câu: "Cherry làm sao đấy?"

"Cherry đâu có làm sao đâu, chỉ quan tâm Ran tí thôi mà." Có lẽ Cherry thấy mặt tôi không được bình thường, mới bỏ tay ra, nhưng vẫn giương mắt long lanh làm nũng.

"Cherry, cậu có thể bình thường lại được không?" Không quen nhìn cái bộ dáng lấy lòng này, tôi nhét vào tay Cherry túi nước mới mua, rảo bước vào trong.

"Hi hi" Đoán chừng thấy tôi có vẻ không có gì giận dữ, ánh mắt nghi ngờ của Cherry mới tin tưởng phần nào. Cầm lấy bịch túi, nhanh chân theo vào trong.

Liếc mắt một vòng liền thấy Ruby đang trong phòng bếp bận rộn, còn Sarichi đang ngả ra sau tựa vào ghế xem phim. Thấy tôi đến chỉ chào vài câu như bình thường.

"Tôi vào trong nghỉ lát, có gì đến cơm gọi tôi nhé." Trước khi về phòng, tôi buông lại một câu. Chủ yếu là nói cho Ruby nghe thôi, hai người kia không tin tưởng được.

"Biết rồi, Ran ngủ tí đi." Giọng nói ôn hòa của Ruby từ trong phòng bếp truyền ra.

Yên tâm khóa cửa lại, tôi khoanh chân ngồi lên giường. Ngón tay giờ lên mở ra bảng hệ thống.

Trong hành trang có nhiều thêm vài thứ, là vật phẩm được nhận thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ Quý thư.

Nhiệm vụ cấp bốn sao không phải thấp, độ khó cao thì vật phẩm sau đó cũng tương đương giá trị hơn.

Tối qua sau khi tôi hoàn thành, tâm tình vốn kích động lại bất ngờ gặp chuyện sáng nay, khiến tinh thần trùng xuống, nhất thời quên mất vụ này. Vẫn may lúc về tôi còn nhớ ra.

Ngón tay nhấn xuống xem thông tin vật phẩm. Sau khi hoàn thành tôi nhận được hai thứ. Một là sáo trang phẩm cấp lam, cái còn lại là một quyền trục dịch chuyển.

Sáo trang này có hình dạng như găng tay thể dục bình thường, giữa các đốt ngón tay có lắp một cái đệm, vừa có thể đỡ đòn bảo vệ tay, vừa có thể phóng ra dây thép sắc bén. Là trang bị phòng thủ không tồi. Hơn nữa còn có chức năng ẩn hình, khiến người khác không nhìn thấy mình có găng tay.

Đeo vào tay, cử động một chút, tôi mới nhìn sang quyền trục bên cạnh. Cái này cũng rất hữu dụng, có thể dịch chuyển tới đa ba người tới địa điểm mà mình muốn. Nhưng nó có hai cái bất tiện, một là chỉ có thể dùng một lần, hai là địa điểm mình muốn chuyển phải thật miêu tả chi tiết trong đầu, nếu không sẽ bị chuyển đến nơi khác.

Tuy vậy, có một thứ đảm bảo cho mình thêm đường lui, cũng là bảo vật khó có.

[Bạn đã đạt cấp chín. Đồng ý nâng cấp thuộc tính?]

[Bạn đã đạt cấp mười. Đồng ý mở chức nghiệp?]

Hai âm thanh thông báo liên tiếp từ hệ thống vang lên trong đầu, tôi đưa mắt nhìn vào bảng thuộc tính, quyết định phân đều vào nhanh nhẹn và sức mạnh.

Một luồng ánh sáng dịu nhẹ lướt qua cơ thể, tôi cảm giác cơ thể của mình lại bớt đi phần trì trệ, trở nên nhanh hơn.

Sau đó tầm mắt mới nhìn sang nút chức nghiệp mới hiện bên cạnh nút hành trang. Ngón tay ấn vào, một loạt hơn mười chức nghiệp hiện ra trước mắt tôi.

Bao gồm kiếm sĩ, cung thủ, thích khách, pháp sư, sát thủ, mục sư, đấu sĩ, xạ thủ, dị nhân, âm sư.

Trong đó đấu sĩ và kiếm sĩ thiên về công kích cận chiến. Cung thủ và xạ thủ là hệ tầm xa, pháp sư và mục sư thuộc hệ phép thuật. Thích khách và sát thủ là chủ về ám khí và ẩn giấu. Dị nhân và âm sư lại chuyên công kích bằng sóng âm.

Đọc sơ qua một lượt, tôi đã hiểu rõ tổng quát đặc điểm từng chức nghiệp.

Nghĩ đến trang bị của mình là song kiếm, tôi nhủ mảy suy tư một chút, ngón tay di động nhấn vào mục kiếm sĩ.

Liền giây tiếp theo, hơn mười điểm thuộc tính được tặng khi mở chức nghiệp tự động tăng điểm cho phù hợp với kiếm sĩ, khiến tôi lại lần nữa hưởng thụ cảm giác sảng khoái toàn thân.

Vốn nếu tôi không có song kiếm, tôi sẽ do dự nghiêng về thích khách. Hiện nhiên tôi thích ẩn giấu hơn, nhưng ở một thế giới như thế này, sớm muộn tôi vẫn phải đánh. Vậy chi bằng hỗ trợ người khác đánh, thì tôi càng muốn tự bằng thực lực của mình, vậy mới yên tâm.

"Ran, mau ra ăn thôi."

Tiếng gõ cửa kèm theo giọng nói của Ruby vang lên.

Nhìn đồng hồ, bất tri bất giác tôi đã ngâm ở trong phòng hơn nửa tiếng.

"Ra ngay đây." Vội tắt hệ thống đi, tôi bước ra ngoài, ngay ngắn ngồi trước bàn ăn cơm.

"Ran làm gì mà lâu vậy? Bọn tôi còn tưởng cậu định ủ mình trong đó cả tối luôn." Thấy tôi ngồi xuống, Sarichi như vô ý buông một câu không ý nghĩa.

"Dĩ nhiên là ngủ rồi." Thấy đĩa hạt dưa trên bàn, tôi tiện tay bóc vài hạt, rất tự nhiên cất giọng trả lời.

"Ồi mùi gì thơm quá, Ruby đại tỷ, mau mau mau." Cherry một bên đuôi dài cổ vào trong bếp, tay cứ gõ đĩa liên tục.

"Quý tham ăn." Tôi liếc một phát, dùng chân đá cô nhóc yên tĩnh chút.

Sarichi ngồi gần nhất rất ăn ý vươn người ra túm cổ đi đầu Cherry, lên tiếng đầy bức xúc: "Đừng gõ nữa, điếc tai!"

Chắc thấy tôi và Sarichi tròng mắt dữ quá, cô nhóc đầu môi tỏ vẻ uất ức lắm.

"Nào nào, mọi người ăn thôi." Ruby bày thức ăn ra, thấy một màn trước mắt liền phì cười, xới cơm cho chúng tôi.

Không thể phủ nhận rằng món ăn Ruby làm rất ngon, ngay cả tôi vốn kén ăn cũng ăn liền hai bát.

Cơm nước xong xuôi, Ruby đã vào phòng ngủ ôn bài. Cherry ăn uống no đủ đã sớm lăn về ôm giường của mình. Hiện giờ chỉ còn tôi và Sarichi ngồi xem phim ngoài phòng khách.

"Hôm qua tôi gặp anh trai." Sarichi không đầu không đuôi nói một câu.

Vốn đoán được, nên tôi không ngạc nhiên gì nhiều. Chỉ thoáng sùng sốt, liền hỏi: "Rồi sao?"

Sarichi khẽ nhướn mày, lên tiếng: "Ran không định hỏi thăm gì sao?"

"Hỏi thăm gì? Nhìn mặt cậu bình thường thế kia thì hẳn không có chuyện gì rồi." Tôi bật cười, sợ bị hiểu lầm đành giải thích.

"Anh ấy bảo xin lỗi vì đã giấu mình, bởi vì khi đó bị dính thuật phong ấn tạm thời của pháp sư." Sarichi không phải quá suy nghĩ vấn đề kia, tiếp tục câu chuyện: "Anh ấy bảo với vị trí của anh hiện tại không tiện gặp bọn mình. Nhưng sắp tới có một nhiệm vụ cần mười lăm người tham gia. Không biết lúc đó bọn mình có hứng thú không, anh sẽ dành vài suất."

Nói xong, liền đưa mắt nhìn tôi như trưng cầu ý kiến.

Trầm ngâm giây lát, tôi hỏi lại: "Có cần điều kiện gì không?"

"Cần người có ít nhất là cấp mười tham gia. Hiện tại cách thời gian đó còn một tháng, với tốc độ tăng cấp không chậm thì hẳn không khó."

Tôi gật đầu, không để ý lắm vỗ vai Sarichi: "Vậy cậu cố lên."

Ánh mắt Saruchi lóe lên tia ngạc nhiên: "Cậu không đi cùng à?"

"Dĩ nhiên là có. Nhưng hiện tại tôi không vội tăng cấp." Tầm mắt rũ xuống, tôi trả lời: "Yên tâm, đến ngày đó tôi sẽ đi cùng cậu tới gặp anh trai KanSai của cậu."

Saruchi nhìn tôi đầy khó hiểu, nhưng sau đó liền ồ lên tự ngộ ra, ánh mắt nhìn tôi đầy an ủi: "Chuyện bạn Zummy lớp cậu phải không? Tôi hiểu rồi."

Chuyện của Zummy không phải nhỏ bé gì, sớm đã lan truyền khắp trường. Saruchi biết cũng không có gì lạ.

Nguyên nhân tôi không cùng Saruchi luyện tăng cấp, phần lớn là hiện tại tôi đủ cấp rồi, hơn nữa tôi đúng là lo chuyện của Zummy, nên mới giao hẹn Demon. Còn một điều nữa, tôi thích tự mình luyện tăng cấp kiếm nhiệm vụ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giới (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Tôi và Saruchi thống nhất với nhau, mừng một tháng sau sẽ cùng nhau tới chỗ KanSai học trường giúp làm nhiệm vụ. Vì vậy trong thời gian này, hầu như tôi chẳng thấy bóng dáng cô nàng đâu.

Trước không nói đến vấn đề này, hiện tại tôi nghĩ mình đang lọt vào trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, tê dại đầu óc.

Không phải cái gì khác, mà do tôi đang ở trên tầng bốn trong lõi đồn của khu ký túc. Bên cạnh là Demon đang ung dung đút tay vào túi quần, tay kia đang dùng đèn pin dò xét xung quanh.

Vốn tôi không tin tưởng Demon sẽ tới đây, lại còn nửa đêm canh ba trèo lên gõ cửa sổ phòng tôi, khiến tôi bị dọa giật người. May mắn Ruby giường bên cạnh đã ngủ say, tôi đành mang theo tâm trạng khổ não mở cửa sổ.

Vì để tránh làm Ruby thức giấc, tôi đành qua loa rửa mặt chuẩn bị vài thứ, mở cửa phòng ngó nghiêng một chút mới kéo vội Demon lên cầu thang tầng bốn.

Phòng tôi vừa khéo ngay cạnh cầu thang, nên chỉ cần chuyển người là có thể đi lên tầng.

Sau khi đi lên, tôi mới tràn đầy ảo não nhìn Demon sau lưng, lòng thầm nghĩ, không phải là sáng mai bàn bạc rồi tối mai hành động sao? Có cần luôn tới nay không?

Còn nữa, cho dù khu ký túc nữ không phòng bị thâm nghiêm thì bên nam cũng phải chặt chẽ chứ. Không phải nghe nói có ông quản lý nổi danh nghiêm khắc bên ký túc xá nam đó à?

Có lẽ cảm thấy khuôn mặt của tôi đủ màu sắc quá, Demon mới thấp giọng nói: "Thực giác tôi đoán hôm nay sẽ có chuyện."

Cậu không qua đây thì sẽ không có chuyện đâu!

Tôi ôm trán thở dài, lẩm bầm một câu: "May là cậu còn biết trèo đúng phòng, không thì người khác sẽ bị dọa cho chết khiếp."

Sau đó chính là tình cảnh như bây giờ, Demon đi đằng trước dò đường, tôi theo sau hỗ trợ.

Để tránh nghi ngờ, tôi chỉ mang theo một con dao gấp mua được ở cửa hàng tạp hóa, và một đèn pin dự phòng cho đơn giản.

Tầng bốn không phải quá dài, chẳng mấy chốc chúng tôi đã đến gần căn phòng bốn mươi mốt.

Một cảm giác lạnh tóc gáy vồn qua sau lưng tôi, tức khắc khiến tôi quay đầu lại nhìn không gian u tối đằng sau, sau khi không phát hiện ra được gì đành nghi hoặc đi tiếp, theo sát Demon phía trước.

Thế nhưng cảm giác lạnh gáy sau lưng vẫn chưa biến mất, giống như, có cái gì đó luôn theo sau tôi vậy.

Vừa nghĩ đến đây, tôi chợt rùng mình, vụt hình tượng kéo vạt áo Demon.

"Sao thế?" Demon bị kéo áo không hiểu quay lại nhìn tôi, tỏ vẻ không lý giải nổi vì sao tôi lại run sợ thế.

Đọc được suy nghĩ trong ánh mắt, tôi bỗng tỉnh táo lại. Bản thân là người chơi có đủ kỹ năng còn sợ mấy cái này sao, không nhìn thấy người ta chỉ là người bình thường còn ung dung như vậy à.

Tự trấn tĩnh lòng mình như thế, tôi ngửa đầu định nói với Demon rằng mình không sao, thì khóe mắt bỗng nhìn thấy một cái đầu nhô lên đằng sau Demon cách đó không xa.

...

Cha mẹ ơi!!!

Mắt mở to không nháy lấy một cái nhìn chăm chăm vào, môi run lên kịch liệt, phối hợp cùng ngón tay đang theo bản năng run run giờ lên chỉ.

Demon thấy vậy nhanh chóng quay đầu lại, sau khi nhìn rõ là thứ gì, bộ dáng ung dung ngàn năm không sập liền có dấu hiệu rạn nứt, nhưng rất nhanh liền lấy lại tinh thần, dứt khoát lôi kéo tôi phi nhanh tức tốc xuống tầng.

Tiếng lộc cộc của giày dép lộn xộn nên bước xuống cầu thang, rất nhanh chúng tôi nhận ra điều khác thường. Vốn là cầu thang ngắn chỉ vài bước là xuống tầng. Nhưng không hiểu sao mỗi lần xuống lại vẫn như cũ đặt chân vào tầng bốn.

Khi ánh mắt lại lần nữa nhìn thấy biển hiệu số tầng, tôi rớt cuống kinh sợ: "Quý đánh tường?"

Demon cắn răng, giống như hạ quyết tâm lên tiếng: "Chúng ta vào phòng đó."

Tôi sững sờ, nhưng cũng không tỏ ý phản đối. Đề xuống sợ hãi trong lòng, bước chân vẫn theo sát Demon.

Hiển nhiên, Demon trừ bỏ vẻ mặt kinh sợ lúc đầu, nhưng ngay sau đó đã dần lấy lại bình tĩnh, tốt hơn tôi rất nhiều. Nếu không phải tôi đã biết cậu ta không phải người chơi, thì quả thật rất giống.

Bất ngờ là cửa phòng bốn mươi mốt không khóa, chúng tôi rất dễ lách vào. Nhanh chóng đóng cửa chặn lại thứ gì đó đang từ từ đuổi theo ngoài hành lang.

"Sandy?" Tôi chưa kịp thở phào, đã thấy giọng Demon nghi hoặc truyền đến phía trước.

Bấy giờ tôi mới để ý liếc đầu qua, mới thấy giữa phòng có một người đang đứng đó. Mượn ánh trăng chiếu ngoài cửa phòng, tuy chỉ thấy được nửa khuôn mặt nhưng không khó để nhận ra đó là ai.

Tôi sững sốt, đây chẳng phải là bạn cùng lớp tôi hay sao? Sờ dĩ tôi ấn tượng là do cô bạn này luôn luôn tự khóa mình cô lập trong lớp, nhưng đến khi hết tiết lại như một con người hoàn toàn khác, hoạt bát nhí nhảnh, khiến chúng bạn trêu đùa nói cô nàng bị phân liệt tính cách.

Không đúng!

Tôi vờn tay giữ Demon đang muốn tới gần, trông mắt khê neho lại hiện những ký tự không hiểu từ hệ thống, khi thấy khung thông tin được ghi lên đầu Sandy, tôi càng không hiểu.

[Người chơi bị nhiễm]

Có ý tứ gì? Tôi nhú mày nhìn, trong ánh mắt khê lóe một tia ngạc nhiên. Không ngờ Sandy ngày thường không hay nói chuyện lại là người chơi, nhưng bị nhiễm là có nghĩa gì?

Cảm thấy đây không phải chuyện tốt, tôi ra hiệu cho Demon trước tiên đứng nguyên chỗ. Bản thân thì âm thầm quan sát Sandy cách đó không xa.

Có lẽ thấy Demon lên tiếng nhưng không lại đây, hoặc có lẽ thấy chúng tôi mãi không có động tĩnh gì, "Sandy" bấy giờ mới cứng nhắc quay đầu lại.

Nhưng thời điểm nhìn rõ khuôn mặt Sandy, tôi không nhận được hít ngậm khí lạnh. Bàn tay vẫn đang giữ Demon run lên, cảm thấy người bên cạnh thân mình cũng đồng dạng cứng đờ.

Vốn mới đầu nhìn nửa khuôn mặt của Sandy, cảm thấy rất bình thường, nhưng khi Sandy quay nốt nửa khuôn mặt còn lại. Đây những con giòi bọ đang lúc nha lúc nhúc làm tổ nửa bên mặt kia, khiến cho da mặt nguyên bản nhăn nhui vì vậy mà bị đâm lỗ chỗ, thậm chí còn bị thổi rửa đến không còn nguyên vẹn. Trông mắt vì vậy mà bị lồi cả ra ngoài như sắp rơi, đảo quanh liên tục.

"Trời ơi!" Tôi bụm miệng lùi ra sau, nhưng khi lùi đến cửa thì vô tình nghe rõ mồn một tiếng động bên ngoài, gây tiếp theo như điên cuồng mà cào xé cánh cửa. Khiến tôi bị dọa tức khắc khóa trái cửa lại.

Bất ngờ Demon lại bình tĩnh ngoài ý muốn, nhặt lấy thanh gỗ vát vuông trong phòng, chống lại Sandy đang nhìn về hướng này.

Thấy Demon dùng cảm như thế, tôi thần kỳ ổn định lại không ít, lấy ra đoản kiếm từ hành trang, hình dáng nó cũng na ná như con dao xếp, trong trường hợp này có lẽ Demon sẽ không phân tâm ra để ý.

"Khanh khách!!!" Sandy há to miệng, nhoeo lên một độ cong khó tưởng, cứ thế cười khanh khách không ngừng.

Tia sắc kinh dị lóe lên trong mắt, tôi nâng cao cảnh giác, chuyển người đi tới bên Demon thăm hồ trợ.

Quả nhiên, ngay giây sau, Sandy bất ngờ xông tới chỗ chúng tôi, há mồm to như chậu máu nhào tới.

Demon đứng đằng trước, thấy thế cũng không hoảng loạn, lập tức vung lên thanh gỗ đập xuống.

Nhưng bất ngờ, giống như va phải một lực cực mạnh, khiến thanh gỗ bị gãy làm đôi. Demon đành cầm hai nửa thanh gỗ chập lại đối phó.

Tôi cũng không ngồi không, cố nén cảm giác buồn nôn, nhân lúc Sandy ngấm mục tiêu vào Demon, tôi nhanh chóng lên người ra sau, hai tay dùng hết sức giơ đoản kiếm đâm tới.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Giới (Ranh Giới Thực Áo)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.